

OTOKAR BŘEZINA

BÁSNICKÉ SPISY

OTOKAR BŘEZINA

BÁSNICKÉ SPISY

TŘETÍ VYDÁNÍ

SPOLKU

VÝTVARNÝCH UMĚLCŮ

MANES

1920 PRAHA

OTOKAR BŘEZINA

BÁSNICKÉ SPISY

TAJEMNÉ DÁLKY

SVÍTÁNÍ NA ZÁPADĚ

VĚTRY OD PÓLŮ

STAVITELÉ CHRÁMU

RUCE

TAJEMNÉ DÁLKY

(1896)

Ó SÍLO EXTASÍ a snů, z níž umění
plá barev vějířem a v tónech burácí!
Tvým kouzlem z myšlenek se záře pramení,
jak z etheru se světlo nítí vibrací.
Na oběť duše mé svůj žhavý sešli příval,
ó moci vítězná, jež v inspiraci pláš,
jak v oltář kamenný se oheň s nebe slíval,
když oběť krvavou naň kladl Eliáš!

V mé duši smutek dlí a hořké vůně teskné,
myšlenka má je voskovicí světla mdlého,
jež v těla svícnu nečistém se třesouc leskne
na oltář věčný postavena Neznámého.

Žen žhavý ret mé krve vášní neroznítil
a lásky šílenství mi v zracích nezaplálo,
žár bílý rozkoše mi v nervech nezasvítil
a vůní přátelství jsem v žití vdýchal málo.

Sám v tiché klausuře jsem počet žití řešil
a jenom nad svých snů jsem záhonem se shýbal,
víc nežli v životě jen v myšlenkách jsem hřešil
a přelud miloval a páru tuh svých líbal.

Mé jaro bylo smutnou, elegickou písní,
jíž tichým tremolem mi život zahrál flétnou,
a dny mých radostí, jak v trávy trs, jenž tísní
se při zdích, ve dlažbě, když kapky rosy slétnou.

Mé vzpomínky jsou bez barev a beze vláhy,
jak protěž v herbáři, jenž bílou plísní dýše;
nakyslý parfum chudoby jsem dýchal záhy
a ponížených žeň jsem klidil na své líše.

Zář grandiosní vesmíru když v zrak mi padla
sil věčných tajemstvím a osnovami světla,
v mou duši odražená kosmu od zrcadla
v ohnisko palčivé a krvavé se střetlå.

Puch krve sražené jsem dýchal z dějin zvěstí
a hrůzu Neznámého z vlastní duše hloubi,
a zřel jsem v žití hru, kde bledý přelud štěstí,
jak v perleti, se lomem vrchních vrstev snoubí.

Netoužím žízně své u žití svlažit břehů,
jak Gedeonův voj u zdrojů píti z dlaně:
paprsků mystických jsem v duši sebral něhu'
a v chrámu Tajemství jsem klekl zadumaně.

Je smutna duše má a plna vůně teskné,
má myšlenka je voskovicí světla mdlého,
jež v těla svícnu nečistém se třesouc leskne
na oltář věčný postavena Neznámého.

Ó sílo extasí a snů, z níž umění
plá barev vějířem a v tónech burácí!
Tvým kouzlem z myšlenek se záře pramení,
jak z etheru se světlo nítí vibrací.
Na oběť duše mé svůj žhavý sešli příval,
ó moci vítězná, jež v inspiraci pláš,
jak v oltář kamenný se oheň s nebe slíval,
když oběť krvavou naň kladl Eliáš!

MOJE MATKA

Šla žitím matka má, jak kajicnice smutná,
den její neměl vůně, barev, květů, jasu:
plod žití suchý jen, jenž jako popel chutná,
bez osvěžení trhala se stromu času.

Prach ostrý chudoby jí v tváři krásu šlehal
a řezal do očí a v slzách zánět hasil,
jak samum v závějích se v její cesty sléhal
a ve svých vlnách umdlené jí sklenul asyl.

Pod tíží tmavých let svou nakláněla šíji,
žeh práce žíravý jí z nervů svěžest leptal,
smrt svoji líbala a v těžké agonii
ret její s úsměvem jen slova díků šeptal.

Na vlhký mramor chrámů klekávala v snění
v hrobových vůních voskovic a před oltáři,
a vonných útěch déšť i visí vykoupení
v své duše kalich chytala jak rosnou záři.

Ó matko má, dnes v světlo proměněná,
ty šípe zlatý, vystřelený do ohniska
Tajemství věčně planoucích! Zvuk tvého jména
na našich vlnách dochvěl se, však vím, jsi blízka!

Tvé mrtvé krve vychladlé jsem bledým květem,
jenž vláhou zraků tvých se rozpučel a vzrůstal:
chuť trpkou života svým vlíbalas mi retem
a tvojím dědictvím mi v duši smutek zůstal.

A půlnoc zelená když svítí nočním tiším,
ty z hrobu povstáváš a se mnou lože sdílíš;
v svém dechu známý rythmus tvého dechu slyším
a vlnou mého hlasu oživená kvílíš.

V mých žilách zahřívá se teplo tvého těla,
tvých zraků tmavý lesk se do mých očí přelil,
žeh víry mystický, jímž duše tvá se chvěla,
v mé duši v oheň žíhavý a krvavý se vtělil.

A jako tvoje kdys i moje cesta smutná;
bez vůně den je můj, bez barev, květů, jasu;
plod žití suchý jen, jenž jako popel chutná,
tvým stínem ovíván se stromu trhám času.

MRTVÉ MLÁDÍ

Na starém pianě, v kovových strunách spících,
jak z rozvlnění harf jsem slyšel rythmů spád,
jenž slznou rosou tonů mdlých a žalujících
se věšel na strun jemně vibrující drát.

V mé duši myšlenka jak těžká vůně vstala,
a píseň, v mládí svém již slýchával jsem pět,
do tváří dýchla mi a za ruku mě jala
a ztichlých do zahrad mě vedla zašlých let.

Hrou třpytných konstelac se nebes krása stkvěla,
do času ztichlých vod z ní kapal hvězdný čar,
kde v rakvi skleněné, jak světic mrtvá těla,
mé mládí leželo v rubáši zhaslých jar.

Pel zrůžovělých snů mu zkvetl v lící ovál
a slz mých tvrdý skvost mu spjal se v diadém
na svěžích údů jas, jež balsamoval
jsem čistých vzpomínek svých vonným pokladem.

A teplo mrtvých vnad, jež kynulo mi svěží
pod růžným závojem, jejž dnů mých úsvit tkal,
žár dlouhých pohledů, jež zhaslé v duši leží,
a mrtvé polibky, jichž nežehl mě pal;

krev hroznů zahořklá, z níž nadšení jsem nessál,
a oheň objetí myšlenkou vychladlý,
déšť květův odvátých, jenž jednou v klín mi klesal,
však tknutím ruky mé umíral uvadlý;

žeh rozedněných zor, jenž tvář mi nezrůměnil,
mdlý plamen rosných duh, jenž nezkoupal mě v chlad,
svit zašlý bílých dní, jež čas mi v noci změnil,
jak noci jasný mír v den kalný beze vnad,

vše vzplálo v duši mé a v hudbě mrtvých přání
zaštkáním smrtelným se třáslo ozvěnou;
nad mládí mrtvolou jsem stanul v zadumání,
jak milenec nad mrtvou dívkou svedenou.

ŽEH BÍLÝ SVĚTLA...

Žeh bílý světla v lampě mé duše jsi stáh,
že v agonii rudé krvácí do šera.
Pod zvlhlými klenbami dní jdu v myšlenkách,
jak chodbami opuštěného kláštera,

kde o fresky stěn tříští se vlny soumraku
a zapomenuté legendy v zčernalých rámech se tmí,
jak okna prolomená v staletí zázraků
do zasmušilých horizontů Tajemství.

A v kouřících dálkách, kde zsinalé mlhy se strou
nad arkýře paláců a v boulevardů ruch,
vítězný život zmítá se a kypí vířící hrou
v bizarrních pěnách vášní a síly a tuh;

žen ohnivé pohledy jiskrami prší do žádostí těl,
spálená síla nervů pod lebkami tlí,
a v tisících illusí jásot a úzkost a žel
třese se na napjatých strunách Tajemství.

Žeh bílý světla v lampě mé duše jsi stáh,
že v agonii rudé krvácí do šera.
Pod zvlhlými klenbami dní jdu v myšlenkách
jak v kvílících melancholiích večera,

a naslouchám hodinám Veliké Noci, bijícím tmou,
až s věží věčného Města v kovových slzách se schví
jak matutinum andělů v čekající duši mou
ráz hodiny mé poslední, angelus Tajemství.

PŘÁTELSTVÍ DUŠÍ

Nám v jediný refrén roztála romance mládí. V šer dnů
pohledy naše se líbaly, jak v jediném objetí zachvění dvojí.
S rozkoší dýchal jsem vůni tvé krve a v zahradách snů
jak milenku u pějících vod má duše hledala tvoji.

K nám mluvila touha a vášeň, hrůza a síla a hřích
i zastřené tajemství zkamenělé přírody jedinou řečí;
má myšlenka s tvou měla na tváři jeden jiskřivý smích
i stejné stažení svalů a zblednutí bolestnou křečí.

A nádheru nocí dušema dvěma jsem jímal a ssál,
jemné fluidum hudby chytal jsem dvojí nervovou spletí,
a zázrak krásy, dvojím vězněný zrakem, v smutku mém hřál,
jak paprsek dvojitě broušeným sklem když rozžhaven sletí.

Dnů setlelých mlho, jež házíš do duší rozklad i žel!
Neznámých moří mrtvých výpary žhoucí a solné,
v nichž vadnou aleje rozvitých nálad a žíravý pel
do květů na růžové zvlnění vůní se sráží a prolne!

Kdo rozložil slitá dvě světla? Kdo úsměv můj v tváři tvé zhas?
Kdo našemu hlasu dal cizí přízvuk, že smyje se s duší?
Kdo ochromil jemné chvění dotyku? A hodil tajemný kvas
do našeho vína, jenž jeho žehnutí opojné ruší?

Proč v sadě mém záhon tvých lilijí léta vypráhl zmar?
Jak plovoucí ostrov urvaný z břehu mizíš mi v dáli.
Ve vůni vzpomínek mých zhořkl tvých essencí čar,
v němž hvězdy minulých nocí a záře mých úsvitů vtály.

A cizí mi touha tvá, jak žena, z níž piješ rozkoš svých dnů.
Z mých očí již neřine příval tvých slzí v bratrském zdroji
a jenom nad hroby minulých jar, na hřbitovech snů,
jak fantom milenky mrtvé má duše potkává tvoji.

TICHÁ BOLEST

Po černém koberci, jejž k mému loži stínem
v šat vonný kašmíru Noc tkala kyprou vlnou,
ty's přišla, Milá má, a nalila's mi vínem
svých retů hořkou číši plnou.
Mé tělo projala's jak bledá záře divem,
v mých nervech hořela's jak umírání pocit,
a pohřben v loktech tvých, jak v chladném hrobě živém,
pod tíží polibků jsem unavený procit.

Ó vteřin propasti, jež dálkou let jsem měřil,
o prchlá vůně jar na krůpěj vteřin slitá!
Snů našich záclonou se zážeh věčna šeřil,
jak den, jenž na východě svítá,
a k točnám tajemství šla's ruku v ruce se mnou,
kde z lustrů zářivých do jisker, hran a faset
hrál zázrak Věčného, na nebes líchu temnou
jak zrní safírů a bílých ohňů naset.

Kdy sedla's k pianu, že po klávesů sněhu
tvá ruka chvěla se, na vlnách luny plání?
A pěla's život můj, večerů mrtvých něhu,
romanci snův a odříkání?
Mých hodin spící sbor v tvé hudby náraz ožil,
jak zvonů stříbrných angelus roztál tichem
i píseň krve mé, již žhavým rythmem do žil
mi mládí vlévalo a skandovalo smíchem.

Bol tužeb spálených z tvých tonů kouřil v dýmu,
v kadencích rekvií, jak slzy v tváři zasech',
a v ženě mou uzrálou třás touhu k Nejvyššímu,
jak rosu sladké manny v klasech.
Mdlou vůní dýchal čas, když píseň tvá jím chvěla,
ve hrozny cizích vín se slila květem taktů,
a dávných sluncí žár i noci hvězdná čela
v tvých rythmů shlížela se v černém kataraktu.

Pak v tony tajemné strun zvířením jsi sáhla,
až množstvím výchvěvů se vzňaly modrým jasem
na žhavou osnovu. Však oněmělá táhla
tvá hudba Neznámého hlasem
v mém sluchu smrtelném. Pod klenby ticha kanul
mé duše ztlumen pláč, a v mlčenlivém stesku
až v okna andělů, jak oběť vůně vanul
žal budoucích mých dní a ozon příštích blesků.

VZPOMÍNKA

A. P.

Rythmem vašeho kroku a zmlženým rozechvěním hlasu
(v němž dřímou slova zapomenutá) vždy do žáru mi vzeplá
doutnající západ onoho dne a v zelenavém jasu
žene na mne oblaky vůní a mámivého tepla.

Po leta ve mně zrály ty vůně. A dnes, když je cítím,
otázka mrtvá a oněmlá se kouří z jich tlení,
myšlenky sladkost, jež příliš pozdě roztála žitím,
hořící olej odkvetlých oliv. A brázdami snění

za noci pluji s vln písní, jež stříká pod vesel mých metrem,
a pod hvězd prostřenou mapou v dál zapadlou nesen,
a cítím, jak z ostrovů opuštěných do tváře dýchá mi větrem
mír cypřiší v květu, prohřátých stínů a planoucích vesen.

DEN VÝROČNÍ

Známá cesta, kterou jsem šel, se změnila v mých zracích.
  Stromy vyrůstaly přede mnou z vyhaslého sněhu
  jaksi jiné než jindy. V zelených svitech tlel západ,
  hranice vyhaslá mrtvého dne, podivně smutný.

Ocelovým, svírajícím se kruhem úžil se obzor. Tma žrála.
  Černá bratrstva lesů, zřel jsem, klekala k zemi,
  jak k choru modliteb za zemřelé. Příkrov nebe se nížil
  nad mojí hlavou, jak stlačen a dolů vypjatý šerem.

A ticho se kouřilo z dálek, padalo s výší a příšerně slavné
  dusilo kroky. Šeptem úcty třásl se hlas mé duše.
  (Bylo něco mdlého ve vzduchu, jak jeho svěžest by vpila
  žhavá žízeň rozžatých hromnic.)

Toť čas, z nějž jindy s rozkoší tesknou jsem dýchal
  dlouhé umírání barev a světel a naslouchal hudbě
  blížících se stínů. Tajemný smysl mluvíval ke mně
  z těsné blízkosti noci, oddech věčného snění.

Dnes úzkost mi ovála tváře. A dávno zapadlá léta
  se zdvihla v mé duši. Dech vlastní zdál se mi cizí,
  jak někdo by vedle mne kráčel neviditelný
  a známým dotykem sevřel mi chvějící se ruku.

Oh, ano, Svatá! Tvá slavnost dnes v zahradách věčných!
  Mši zádušní to pějí mé myšlenky, jak zvlněným chorem
  v teplý pláč voskovic, kde rudá krev přetéká z číše
  věčného světla v tvůj oltář, zastřený černě.

Van studený smrti dech' záclonu stínů v okna mé duše,
  modlitba rozjímavé samoty útrpně stiskla mi ruku:
  neboť mých vzpomínek řasnaté závoje černé
  jsou měkkým ložem, kde pro vždy vtiskla se forma
      tvého mrtvého těla.

MODLITBA VEČERNÍ

O smrti živých těl, jíž noc se stává dnem,
svou šťávu tajemnou lej v moji teplou krev,
svou mdlobou smrtelnou mne spoutej v loži mém,
je měkká náruč tvá, jak bílé lokty děv.
Ty vůni zázračná, z níž voní jiný svět,
můj zemský život ztaj a nadpozemský zvlň
a proseb žár a šleh, jenž spaluje mi ret
a v tváři rudý plá, mi v duši ztiš a splň!

V mých očí tmavou svítilnu se, svatá, schyl,
lej nový olej v ní a zapal poznání,
ať zraků paprskem zřím na tisíce mil
v šer mořských pralesů a výší rozplání;
jak krystal s krystalem se skládá v lůně skal,
jak květů pletivem se prýská barev jas,
jak život vzbouzí se, jenž v lůně hmoty spal,
v bytostí nekonečný květ a vír a kvas.

A silou zvýšenou můj obdař lidský sluch,
ať v resonanční nástroj se mi promění,
jímž přelévání šťáv a vzrůstu skrytý ruch
jak hudby tajemné ať slyším vlnění;
ať cítím rostlin puls i hudbu hvězdných dráh,
paprsků světla lom a vzduchu ráz a šum,
motýlů tichý let a v duší hlubinách
myšlenek tajný vznik a zápas, vír a tlum.

Od mojí myšlenky odpoutej zemskou tíž,
ať světla rychlostí prostorem šlehá v let,
nad moří zelenou a křišťálovou říš,
v hloub sopek vyhaslých i v země žhavý střed;
v noc věčnou propastí ať bleskem zaletím,
kde z řídel ohnivých se žhavý tryská var,
do jeskyň plačících, jichž slzy staletím
v sen tuhnou kamenný pod baldachýnů tvar.

A v točen dlouhou noc, kde věčný led a sníh
na skalách křišťálu polární září plá,
i v jihu smavý kraj, kde odalisek smích
v zahradách sultánů jak hudba vře a vlá,
nad vřavu národů a pouští němý stesk,
kde rythmem sesláblým umírá žití tep,
nad černé pralesy a horských štítů lesk,
nad zeleň prerií a zádumčivou step.

Ať všecko obsáhnu, všech cíle drah a cest,
co vidím žít a mřít a růst a kvést a zrát,
sil živých věčný kruh, jenž konstellace hvězd
v své sítě navléká a řídí vzlet a pád,
jenž trpí v duši nám a voní v liliji
a modrým plamenem nad bažinou se stkví:
ať douškem jediným já žízniv opiji
na březích věčnosti se vínem Tajemství.

V mé tělo pronikni a v každý nerv a sval
se z tajných zdrojů svých mi rozlej balsámem,
jak láva vytryskni a hoř a teč a pal,
v rozkoši šílených vzplanutí neznámém;
až smolnou pochodní žádostí žhavý dech
na popel dohoří tajemným ohněm tvým,
tu dechni v čelo mé a usnouti mne nech
v sen věčný, poslední, z něhož se nevzbudím.

PODZIMNÍ VEČER

Do vzduchu prohřátého hltavě se ssaje
šedivý příval soumraku a z ohně šlehá
krvavý reflex pokojem. V mé duši taje
stlumená hudba snův a zádumčivá něha.

Nad pusté hřbitovy své stíny mlha hází,
jak slabý náčrtek ční kříže z šeré kresby;
a v lampách chrámových zář věčných světel vzchází
na zrudlé fresky zdí a na oltářní řezby.

Do moře šedých vln se pásy lesů noří
a proudy černých vod se zhustlé ke dnu níží;
zpěv panen klášterních se vlní z oratoří
a k ložím nemocných se těžký spánek blíží.

Na mramor plačící se slzná rosa ssedá;
do plášťů šedivých se kostry stromů choulí;
nad zemí obloha jak těžká klenba šedá
a v kámen tesaná se zdvihá dutou koulí.

Do prázdna vtéká čas a chví se noční stíty.
U černých moří prostoru se strhly hráze.
Vystřikla hustá pěna tmy a do hlubiny
zem pohlcená sesmykla se na své dráze.

A z obřích dimensí do temna pohroužených
jak tisícerých křídel vnímám šum a vání;
v něm slyším jásot duší smrtí vykoupených
a nově narozených úpěnlivé lkání.

APOSTROFA PODZIMNÍ

Dny jasné, říjnové, v nichž září azur čistý
a s větví bronzových se nítí rudé listy,
jež sváty ostrým vanem podzimního dechu
se stkví jak vyráženy ze zlatého plechu!
Ve vaší vůni chladné cítím tát a sálat
dech jiter zemřelých a málo mrtvých nálad,
blesk žlutých polední, kdy slunce žhavý oddech
na šťávu sladnoucí se srážel v zralých plodech,
a duše vonných večerů, jež uhořely
v purpurných ohních západu. Z vás oněmělý
sbor ptáků odletlých mi kvílí, jásá, zpívá
orchestrem tonů. Ve vás mísí se a splývá
sen květův uvadlých, šum pokosených klasů,
svit zhaslých barev, smytých nuancí a jasů,
let mrtvých motýlův a kolotavé vření
tisíců zhaslých životů ve zlaté lázni denní!
Sil tajemných, když v mír a v sen a v klid se sepnou,
jste sesláblou a zmírající tepnou!

Dny jasné, podzimní, v nichž září azur čistý
a s větví bronzových se nítí rudé listy,
jež sváty ostrým vanem podzimního dechu
se stkví jak vyráženy ze zlatého plechu!
Svůj rozestřete lesk a plajte v chladný říjen
svou září karmínův a minií a sien
a rozlévejte smrt, jež proudem deště kane
vám z třpytných paprsků, jak z číše vytepané
ze studeného kovu! Vaše vůně těžká
jak otrávený plyn v mé duši na dně mešká,
a barev, květů, žití velkou agonii
ze vzduchu vašeho jak hořký nápoj piji!

SIESTA

Sen modří šedivých ve stínech sněhu ožil,
však záře usnula ve zrůžovělých žlutích;
ve štolách světla vzduch se v ztuhlých vrstvách složil
a sípot os, jímž kvílí kola větrův, utich.

Klid bílých linií se tiše krajem snoval
v šat slabě vzdmutých ploch a lesů mrtvých ladem;
let ptáků v azuru čar sítě nerýsoval,
dech živých nesrážel se v bílou páru chladem,

jen Velká Myšlenka jak oblak táhla nivou,
hrou stínů mluvila, snem světel, hlasem ticha,
sil sepjetím a dominantou zádumčivou,
jež z hudby sněžných vln do lidských duší dýchá.

BŘEZEN

Déšť světla krvavý ze slunce ohněm prýštil,
šer věčný prostoru pil jeho nektar lačen;
do modří brunátných se na východě tříštil
a v žhavých úlomech plál štěrbinami mračen.

Dech vlhký vytryskoval z němých rozloh plání
a z boků čerstvých brázd do vzduchu vůni mísil,
vod studený zněl smích a v ozvěn tiché štkání
jak oživený puls se svěžím rhytmem křísil.

A v zemi navlhlé a zapařené mízou
dnů příštích dřímal svět, šleh barev, sil a jasů,
tráv šumné království a s atlasovou řízou
sbor teskných lilií a plavé zlato klasů;

mdlý oddech šeříkův i loubí modré stíny,
v nichž jednou bílý žár ve žhavém písku usne,
a libel malachit kroužících nad lekníny
ve vlhku teplých par a v lázni vůní dusné;

na květech akátů zor zrůžovělý pocel,
jenž zemi zažehne a rozleje se nachem
v těl brouků tvrdý kov, jak v zakalenou ocel,
a v křídla motýlů jak jemných barviv prachem;

tep žhavých žádostí, jenž vlny žití vzruší
a prškou jasmínů se v záhon citů slije,
i písně básníků, jimž analysa v duši
snů svěží akvarel svým chladným deštěm smyje.

VĚZEŇ

V tvých zracích, Nejatá, jsem marně duši koupal,
jak temný oblak mlh nad kraje šíří zaleh':
kouř vlastních myšlenek mi z tvojích vůní stoupal,
a vlastní krve vzdech jsem cítil ve tvých žalech.

Mé srdce třáslo se, když k tvému jsem se chýlil,
šer vlastních illusí jsem z tebe barvou vyssál,
a vlastní duše hlas z tvých modliteb mi kvílil,
když na svém oltáři mi otevřelas missál.

Ros marné bohatství, jež bílý požár žehne
a v slzách ohnivých na ňadrech květů pálí,
i výheň západů, jež teplou krví šlehne,
jak z poraněných žil by stříkala ti dálí,

mlh hábit kající nad nahotou tvých plání
a dusot černých dní, jež slyším z dálky cválat,
tvých stromů němý žal a smutek odkvétání
i třesoucí hlas vod a noci teskných nálad

z mé krve vyrostly. Mým snem jsou barvy žhoucí,
když z hlubin umdlených se zdviháš, smutná, jarem.
Nad výhní duše své do skelné hmoty vroucí
jsem smáčel píšťalu a vydechl tě tvarem.

A v teskném nadšení když vzlétám osvobozen
z tvých loktů vysněných, i tu se zpíjím vínem,
na vlastních vinicích, jež uzrálo mi v hrozen,
mou krví zahořklé a mrtvých dnů mých stínem.

Svůj hrad jsem vystavěl na mračné výši spádné,
šer vlhkých katakomb se v jeho skály vrývá,
a v klenbách plačících, kde žal a ticho vládne,
za živa zazděná má píseň nocí zpívá.

ČAS lije se prškou mrtvého listí, jež slétla
se stromu tvého. Ó rci, zda duší se vesním
v duh krásu, jež leží v hrobě bílého světla,
jak spící sonata zvuků v mlčení lesním?

V dech kamenných květů, jež jednou dýchaly něhu
na ostrovech propadlých v modrá zrcadla moří,
když zem ještě teplá se třásla v panenském žehu
pod úrodným objetím bílých nocí a zoří,

a z uhelných lesů kouřila hrůza a ssála
se tajemným fermentem v krví mladistvých rubín,
z hvězd problémů skvoucích, jak signál výstražný plála
tmou nedávno nalitých zraků a do duší hlubin?

Bod oživlý prachu zvířený cyklonem věků,
jsem bílý stvol trávy dušený prerií žití,
a ze stromu tvého slzami horkými teku
jak z rozsedlin kůry guma, jež opálem svítí.

S V Ů J Ž A L jsem položil na stůl tvůj obětní,
ó Teskná v záři hvězd a v světel písni ranní,
jež tiskneš v tajemství svůj prsten pečetní
paprsků ztlumených a spících zvuků paní!
V květ snění uvadlý tvůj soucit rosou dých
a v lože vlhké slet mi,
když v němé bolesti jsem poklad hodin tvých
jak černé krystaly ti vylamoval ze tmy.

Když střel se blankyt můj mlhami zatížen
nad smutkem neznámých a nepřístupných moří,
a sbor mých nadějí, jak zástup bledých žen,
kol mého lože stál a plakal v tichém hoři,
ze zahrad věčných jar když úsměv vál mi v tvář,
jak hudba stínů v sadech,
a život můj se třás, jak v jeho zrudlou zář
z bran otevřených Tajemství by průvan zadech.

Když náraz věčných sil mou duší zpěněn vřel
hnán tíhou zničení a galvanismem bolu,
jenž mlnem žíravým se střebe v život těl
a zemi obíhá od polu krouže k polu,
v žeh jisker prokmitá se v řasách jemných cev,
do uzlů žil se slívá,
a pulsem zrychleným na žhavou tepe krev
a škálou bolestí po strunách nervů splývá.

A v tichu dráždivém když v němém zápase
vln jemným přílivem narážel v bytost moji,
jak chvění magnetické jehly v kompase
mou duši zastavil a k svému táhl zdroji.
A skličen tušením, jež úzkost provází
a v těžký soumrak šíří,
proud jeho cítil jsem, jak v krev mi přechází
a k polům Tajemství mi žití jehlou míří.

MOTIV Z BEETHOVENA

To z dálky staletí van tichý v tvář mi nedých,
tvých tónů byl to hlas pod okny duše mé,
jenž na mne volal: Pojď a v svitu záři bledých
a v zlatém dešti hvězd se koupat budeme.

Spí vůně v zahradách a blankyt na jezerech,
zor příštích andante do poupat zavřel květ,
spí písně v teple hnízd a v dálek pološerech
vír barev zpěněný kles' ke dnu tich a šed.

Par oddech stříbrný nad zemi závoj potáh'
do světla zasnován jak z vláken asbestu,
a v černých táborech žal lesů na samotách
do mechu v umdleném si lehl šelestu.

Tma kleneb závratná nad lustry hvězd se vznesla,
pel prachu kosmický, z ní tichá padá tíž
nad šíří prostorů, kde v dálkách šumí vesla
odplulých staletí. Ó pověz, necítíš,

jak noci narkosou dech unaven se úží?
A lehký šumot snů jak letěl kolem nás
a úsměv jasmínů a bázlivý dech růží
do vání křídel svých ze svého šatu třás'?

Vzpomínek červenec jak v duše žár ti vzrůstá,
zdroj zadržených sil ti bije v stěny cév,
žeh prudký polibků ti zapaluje ústa
a světlem narudlým ti v žilách svítí krev?

Že pigment zřítelnic ti vnitřní požár prožíh',
stín, řetěz kroků tvých ti rozlomil a sňal
a v duše komnatách na myšlenky tvé ložích
mou spoután hypnosou se položil tvůj žal?

A cítíš Jeho dech, jak z mlží mléčné dráhy
na rosu stříbrnou se v hvězdný sráží luh,
a touha po smrti, jak příliv sladké vláhy
a rozkoš vítězná a černé víno tuh,

na ňader úbělích jak spočinutí měkká,
a nahých ramen dvou jak chtivé sepjetí,
v tvou bytost pohnutou a opojenou stéká
ve smyslů umdleném a těžkém zajetí?

Pojď, olej tonů svých jsem nalil v lampy krystal,
z kamenů svítících jsem sklenul kryptu tvou
a z květů zázračných jsem měkký polštář schystal,
kde v řasy vůní mdlých dáš hlavu zemdlenou.

Pojď, slyšíš zvony mé? Než v procitnutí chladné
žal kouzlem uspaný ti v duši ožije,
má píseň pohřební ti sladká na rty padne
a v jednom pocelu tvé žití vypije.

A jitro věčných dní až vzplá ti zrůměněné
(déšť růží ohnivých), tu bude se ti zdát,
jak kdybys v ložnici měl okno otevřené
a ranních písní mír tě ovál ze zahrad.

A G O N I E   T O U H Y

Zda v pánvích západů vyhasly hořících jantarů víry,
zlat zelený var na popel spálených duh,
a půlnocí svit, jenž modrými parami síry
mlh závoje bílí a hází na zčernalý luh?

Dnes barev necítím dechu, jenž etherný prýští
do duší, jak vůně, jíž dýchá tajemství sad:
spí v nervech ruky mé tvarů vlnění příští
a síla, jež tká jim z předených paprsků šat.

Má touha žízněním nadzemských květů a forem
dnes umírá, ve zracích sluncí neznámých zář,
a s voskovic světly táhnou mé myšlenky sborem
a obnášejí jí horečně vznícenou tvář.

NÁVRAT

Má duše se vrátila z kvetoucích zahrad a měla
dech noci třpytný na nádheře údů. Růžovým zlatem
zor navlhlý vějíř ovál jí vlasy a z jejího těla
jak lilijí nesmělý pozdrav se vůně lila jí šatem,

jenž utkán byl ze snění soumraků. Ztlumené přívaly světla
(hvězd oblaky bílé tak za nocí červnových sněží)
se prolévaly jí z očí a na tváři v úsměvech kvetla
jí růžová radost a se rtů jí padala čistá a svěží,

jak procitnutí stříbrných strun. O Záři
a Šeření bytosti mé! Ty paprsku věčného chvění!
Znám rozkoš těch kvetoucích zahrad, kde bledost tvých tváří
(ó vynucené polibky dní) na růže se mění,

znám tavená zlata, jež ve vlasech hasnou ti v žáru
a nocí tvých závratný mír, jak oddech a vanutí křídel,
i zapovězený půvab těch lázní, kde v stříbrnou páru
jsi vystoupla zmladlá a vonná, jak z pěny růžových mýdel.

Ó proč jsi se vrátila? V krajiny spálenou tíži,
kde jak z ložisek hasených vápen zdvihá se mlha
a květy umírají pod krystaly solí a níží
se zlomené v tlející zemi? O viz, na hřbitovech zvlhá

jak v narudlém pláči i náhrobní mramor. A setmělou stepí
před blížící se bouří i ticho úzkostně zalká.
A ty jsi se vrátila! Do věčného šera, kde úsměv tvůj lepý
ti uhasne v tváři, zbělí ti na rtech a únavná dálka

těch zahrad, odkud jsi přišla, ti slzami v zraky se velne,
Samota, přadlena němá, ve vychladlé síni sedne ti k boku
a v tváře tvé, blednoucí, ponoří zraky své ztuhlé a skelné,
v nichž dříme tajemství posledních snů. Až v šedivém toku

noc lítostné touhy stiskne ti prsa, smutek věcí a času,
dni, které nastanou, bolestné šeření prvé,
a vztýčená vášní, schvácená něhou (ó smutná!) na místě jasu
pít budeš jen brutální rozkoš z nečisté číše mé krve.

Z VĚČNÝCH DÁLEK...

Z věčných dálek v duši mi zpívá
píseň monotonní,
spodní oktáva zádumčivá
mé klaviatury jí zvoní.

Na rty ve smíchu mi vtéká,
třísla jak chuť do vína mého,
slzy nahořklé mléka
se stvolu přelomeného.

Vzpomínek rythmický ovan,
v žádostí bachantických tancích,
stesk její doznívá začarován
v resonancích.

V rozkoši krví mou se pění
a na samotách,
v dlouhá adagia polosnění
v pochmurných notách

mi vyrůstá. Paprskův umdlených mírem
neusíná,
jak oblaky hmyzů kovovým vírem
v černé klenby svých zvuků mne spíná

a vyssává. Ó dálky a noci,
mdloby a sny! Kam nelnou
se její tony? A jakou mocí
zničím ji v sobě, nezničitelnou?

Ve zpovědnicích a před oltáři,
v hrobových tiších biblioték,
studeným křídlem v tváři
vane mi její dotek,

v mé barvy se olejem slívá,
z křídel mých inspirac zvoní,
v žalu mém výsměšně zpívá
věčná a monotonní,

a na žhavých plotnách mého žití
v pěnivém klokotá varu
nápojem smrti mé, z nějž budu píti
Mysterium zmaru.

NÁVŠTĚVA

Řekl jsem: Sestro, jež záři vyhaslých sluncí máš ve zraku;
prodli, a studenou ruku svou mi (bych zahřál ji) ponech.
Byl večer a něco teskně minulého vonělo v soumraku
a plakalo kovovým zaštkáním v zvonech.

I uviděl jsem ji, duši svou, zardělou mladosti záchvěvem,
jak vystoupla jednou do šedivé mlhy svítání mého:
zapomenuté dítě, jež před bouří hraje si s úsměvem
na prahu domu uzamčeného.

V závoji bílém a veselou, jak družičku v průvodu pohřebním,
a šťastnou, jak v domě, kde oheň vypukl v noci, dech spících,
panenskou nevěstu v modlitbách přede dnem svatebním
nad loži umírajících.

Dechla mi do tváří, jak vůně odkvetlých růží když zavane
ze vzdálených zahrad a na rtech usládne v pocel,
a záclony záře východní, z nejčistších paprskův utkané,
mým nemocným touhám zavěšovala do cel.

SNAD POTOM...

Tu hudbu mi nalej v akkordů křišťálnou číš,
kde z tonů zvětralých jisker se zdvihá mámivá tíž
jak výpar z nejhlubších sklepení duše, kde v stínech
zrá výčitek oheň ve vzpomínek kvasících vínech.

Na úpatí pohoří Smrti, kde v ledovců závratný spád
se smývá Věčnosti příval, chci umdlený spát,
a illusi dní, klam krve a šero vlastního žití,
jak dusivý sen, jenž na prsa kleká, chci sníti.

A probuzen lítostí duší svou povstat za tisíce jar
pod sestárlým sluncem až blankytu vyhasne žár
a k vychladlé zemi jak uhelný milíř, setlelý v kouři,
se zřítí udušen život pod nánosem věků a bouří.

Snad potom, v žal posledních soumraků, vzpomenu zpět
na světla vyhaslých lilií a západů krvavý květ,
na hudbu pěnících vod, jak v ztlumeném zachvění citer
v ruch růžových slavností zvonila za vyhaslých jiter,

a v zeleních niv na zářivé průvody slunečních dní,
jak v triumfech táhly, v jásotu barev a v šelestu žní
pod rozpjaté stany čekajících nocí, z nichž lila se jednou
na hlavy dávných národů vůně. A procitlé zvednou

se písně bývalých tužeb, pohledů doznělý smích
a rozkoší žár, jímž dýchal těl vonný a chvící se sníh
a z dýmu vyhaslých věků a ve tmy zapadlých vodopádech
snad s lítostí ucítím vlastního života teplo a vůni a zádech.

POHLED SMRTI

U hlav lože a v soumracích tušení, mnohokrát, vím,
pohled můj zhasínal před vítězným pohledem tvým.

V mém slabost a touha, smích ocele blyštící v tvém,
a v jeho zrcadle myšlenku vlastní uviděl jsem.

Šla bledá a zmatená v dálku zavátých, neznámých Měst
do šera a polárních nocí němou únavou cest.

Úzkost nejistoty tuhla jí v tvář a věčných prostorů chlad
na zmučené údy spínal jí, umdlené, kovový šat.

V záhyby mizících tvarů mlhami ze zraků tvých,
jak z květu mystického stromu střásal se přívalem sníh,

a houstl a temněl, zář do sebe vpíjel a šlehal a vál,
na ranách mé myšlenky jak v narudlých plamenech tál.

U hlav lože a v soumracích tušení, mnohokrát, vím,
pohled můj zhasínal před utkvělým pohledem tvým.

Jak somnambul svedený z lože, bledý, spoután a něm
pod hypnosou Nepoznaného jdu se svým snem

a přede mnou chví se, v umdlených rukou mých dní,
zraky tvými rozžatá světla pohřebních pochodní.

VŮNĚ ZAHRAD MÉ DUŠE...

Vůně zahrad mé duše,
 ve mdloby teplých vlnách mi nalité po znavených tvářích,
 vůně zdvihlé ze záhonů přikrytých tisícem nocí!

Houstnete v zrychlené výdechy kolébajících se kaditelnic
 (příšerné kaktusy dýmu vyrostlé ze žhavého zrní)
 za přidušeného zvonění řetězů stříbrných
 při smuteční mši pontifikální.

Zapařená vanutí rašelinišť a tlejících mechů
 nad slehlými vrstvami popela uloženého staletími,
 vůně bývalých nálad, zkácených lesů a jar, která zhasla!
 Lázně mlhy otrávené nad vodami nepohnutými,
 v krajině umírajících vegetací
 a v smrtelné žízni bílých úpalů letních,
 jež vypily stříbrnou rosu z kalichů odbarvených žárem
 a vyssály průzračnou vláhu rozlitých stínů!

Jste vůněmi zavřených komnat,
 kde na provlhlém loži
 ve mdlobách léčivých essencí a v šeru spuštěných záclon,
 (zatím, co život zpívá pod okny v poledním hlaholu zvonů
 a v opojení slunečních září)
 svou hlavu boří do měkkých polštářů snění
 má vzpomínka bdící.

Z vás cítím nářek uschlých ratolestí jasmínových,
 jež položila bílá, chvějící se ruka
 do knihy modlitební.
 Vůni setlelých listů, kde se smytého písma
 kouří se křečovité modlitby vášně,
 jež rozněcovaly oheň ve zracích dávno vyhaslých.

Vůni pokojů v otcovském domě prodaném cizinci,
 a výčitku, jež dýchá ze záhybů tlícího šatu mé matky
 modlící se za mne mezi Svatými.

Vůni rozžehlých hromnic za naříkajících nocí,
sepjatých ve fialové řetězy blesků,
a vůni kouřící z černého knotu uhaslé svíce,
jíž byla obnášena tvář umírajícího.

Usměv uvadlých fial,
jichž neutrhla pro mne milující ruka
a nepodala mi v den mého narození.
Vůni neznámých květů, jež prýští se v jediném rythmu
se štkáním vodotrysků
v modravém zátiší zamčených parků (o milující!),
kam abych vkročil, nikdo mi nepodal klíčů.
Vůni rozpuštěných vlasů a bělostných rozchvění těla,
z něhož do cizích dní lilo se opojení hvězdami pršících nocí,
které se pro mne nesešeřily.

Vůně zahrad mé duše,
vůně zdvihlé ze záhonů přikrytých tisícem nocí!

Vůně palmových hájů a stepí rozkvetlých lilií,
nápoji sládnoucí ve chvílích dohořívajících soumraků,
na zpocené čelo vlídné zavanutí stydnoucího dechu
od břehů mlčících řek, jež ústí do zálivů Smrti!
O, pozdravení letící větrem ze vzdálených oás,
hřmící hymno vodopádů neviditelných
za modravým pohořím země zaslíbené!
O, vůně nepřístupných ostrovů za odvátými mlhami
světla, barev a tvarů —
Pod vašimi oblaky táhly se sbory mých zemřelých snů
jak procesí unavených poutníků k zázračným zřídlům
na posvěcených pahorcích a ke kathedrálám!

Dýchaly jste na mne životem těch podivných květů,
jež zavřeny slunci otvírají se slavnému mlčení hvězd:
ve chvílích bolestného mrazení nad nevyslovenými výkřiky písně!
nad posečenou a sežloutlou úrodou odkvetlé touhy!

z mystických věnců modliteb u loží ustlaných naposled!
v zelených soumracích mdloby, které mne objaly v chrámě!
v umdleném klesnutí rozpjaté náruče po usměvavém stínu!
když nepřátelská duše vyšla mi naproti z milovaných zraků!
když čekal jsem marně, až pokvete červánků zlato v polárních nocích
a vychladnou zádumčivé resonance, z nichž nízkým kouřem se valí
žal Minulosti a úzkost Nepoznaného.

ZAPOMENUTÍ

Den modravý zarděl se lichotným smíchem a vzplál,
hra jisker se radostně třásla a stříkala v sněhu,
dech sladký, jak prchavý olej ve vzduchu voněl a tál
a v krvi mi hořel a vířil.

Po tvářích bolesti rozlil se úsměv a mír,
chor pohřebních písní se roztál v milostnou něhu
a házel jásavá echa, jak plesáním zvonů a lyr
by svátek světily dálky.

Byl jiného žití to reflex a v duši mi šleh,
jak dávný azur před staletími jenž svítil?
Či procitla rozkoš v mé krvi a onoho večera dech
před svatební nocí mé matky?

To z břehů Mlčení vítr mým osením táh,
v něm třesení neviditelných křídel jsem cítil
a anděl mé myšlence, jak v Gethsemane na modlitbách,
číš tajemné útěchy nalil.

ZNAMENÍ DUŠE

Mystické znamení duše, potkání spřízněných paprsků dvou,
tvůj úsměv, umdlený, zemřel dávno před smrtí tvou;
jsou rythmy zádumčivých písní, jež po leta v duši mi zní,
a úsměv tvůj, svatá, uhasne jen se zářením teskným mých dní.

Tvůj úsměv! V něm smutek a rozkoš se zlíbaly v omamující žeh,
na cestu tvých pohledů lilie házel a tušení vonný dech
z něj sálal, duše zardíval touhou a světla jak jiskřivý pel
v slov tajemném šeru a v myšlenek prodloužených stínech se chvěl.

Nikdy nezřel jsem ženy, jíž z tváří svítil by úsměv jak z tvých,
a kdybych ji uzřel, květen bolestné lásky v má okna by dých,
z něj přijal bych úzkost tvé duše, bloudící v neznámou dál,
jak otráven sladkostí polibku, jejž bych se utrhnout bál.

LÍTOST

Mám v duši lítost spoutaného v loži,
když vítězné volání zvonů třese se s nejvyšší věže,
(oltáře k Božímu Tělu postavil s lilijemi
a v stříbrných svícnech dal kvésti chorobnému prosvítání
plamenů v požárech slunce),
kroky davů když dusí se v zelených kobercích kvítí
a v zlomených rhytmech se třesou z vonného rákosí s teplými
výdechy vod,
pozdravení zahrad když svítí z věnců družiček
a díky života když plují plachtami vzdutými slavně po vlnění dýmů
v chorál Tajemství Nejvyššího.

Mám v duši lítost zchudlého vládce nesmírných rozloh,
když unaven žitím slyší praskání klasů na úbočích niv:
chumáče stříbrných jehel, přesýpaných větrem,
třpytivá mračna bizarních hmyzů, usedlých na zvonivých stvolech,
večery unavené vůněmi, odpočívající na vinicích;
svou hranu on slyší z řinčení kos, pohřební písně z výkřiků síly;
čí bude úroda zrní, kde v lesklých šupinách stuhly paprsky dní
a v černavých hroznech krev země?

Kdo nadýchal mrazem v má okna a zamlžil čisté zpívání barev?

V bílých sálech nad mým pokojem zaplanou večerní lustry,
zrcadla s úsměvem vrátí radostná zardění tváří,
studená skla se rozžhaví sněhem vlhnoucích ňader,
vzduch zahoustne výkřiky smíchů a vůní.
Rythmické údery tance!

Mám v duši lítost vězně v den slavností májových,
lítost milence u dveří chrámu v den zasnoubení,
lítost vypovězeného v hučení děl, jež vítá koráby s prapory
rozhněvané dálky,
lítost vysíleného hledáním snů za prvních zamodření úsvitů,
lítost pohledů unavených marným čekáním před odjezdem,
lítost vadnoucích tváří, které se nezarděly polibením,

lítost cizince, dojatého naivním obejmutím vánoční písně,
lítost hudebního nástroje zavěšeného nad ložem mrtvého mistra,
lítost květin, kterých nikdo neutrhl a neobětoval ve vázách na oltáře,
lítost světla, které dohořelo v lampě osamělé
a jehož nikdo nepostavil do ložnice milujících.

Hodiny mé minulosti odešly ode mne a já jim nenatrhal kvítí,
dni přicházely důvěrně a já jich neozdobil růžemi a nenažal jsem
jim zrajících paprsků,
nastala doba soumraků, vítr Neznámého se zdvihá v alejích
a ani jedna veselá píseň nezní mi z dálky.

VONNÉ SOUMRAKY

Z oltářů Věčného až nad obzor
sloup ohnivý se prochví ethernem,
a z hasnoucího uhlí žhavých hor
se zdvihne soumrak v tichu nádherném,

kouř schladlých paprsků svých proleje
nad unavená rozestření lích,
a v balsamických slzách oleje
utiší rány květů krvavých,

nad hříchem země stíny přikryje,
otevře hvězdná okna Tajemnu,
a hrubou šťávu barev vypije
a přelije ji, čistou, v kraje snu,

mou duší v teplých vlnách prostře se
v květ fosforeskující rozvitou,
cel unavenou tkaní otřese
a hořkou jejich vůní složitou.

Z ní vstane úsměv ranních záření,
když k mému loži chvěl se, zádumčiv,
pohřebních zvonů těžké vlnění
nad modrou dálkou nepřístupných niv,

den únavy, jenž bílým ohněm práh'
a rozkoš síly vypil žárem svým,
čas tajemný, jenž krajem žití táh'
a dýchal hodin rythmem umdleným,

dech vůní cizích zahrad nasycen!
a zráním cizí setby u mých cest,
zrak lásky v cizích nocích zanícen
a cizí štěstí v odpovědi hvězd,

zpěv marné touhy hlaholící v snech
na zlatých strunách příštích úsvitů,
kde v moři vůní nových sluncí žeh
plá modrým květem nových blankytů.

SLAVNÝ SMUTEK

Okamžiky slavného smutku dýchal jsem z atmosfer Tušení,
když paprsky Věčného proťaly lesklý sen,
jenž mlhami kouří se v mé duši z tajemství věcí.

Tenkrát opojení nekonečných jar sálalo z kalichů květů,
záření nespočetných dní zpívalo v narážení bílého světla,
tisíce neznámých nocí pršelo zlatými lijavci hvězd.
Staleté hymny budoucích lesů šuměly v korunách stromů
a bohatství nekonečných žní vlnilo se ve vlhkém výdechu země.

Ze zraků milenců lila se rozkoš a smutek nesčíslných bytostí,
plamenné požáry příští touhy hořely v ruměncích tváří,
ve vášnivém vlnění slov třáslo se pohnutí nezrozených davů
a v modlitbách věčná úzkost budoucí nejistoty,
ubitá pýcha myšlenky blednoucí před utkvělými pohledy Jeho.

V těch chvílích smutek můj byl jediným vzedmutím věčného smutku
rozlitého staletími, zaplavujícího národy zmítajícího vlnami duší,
rozžhaveného v ohnivé brázdy fosforeskujících vln
pod němými klenbami nocí,
z nichž výkřiky otázek vracejí se echem vysíleným dálkou
bez odpovědi.

UMĚNÍ

O teskný hřbitove, kde duše Velkých sní
a v hroby staletí sbor skvoucích stínů vchází,
žár ohňů mystických jak zážeh polární
ti k branám reflex hází!

Tvých jasů somnambul se blížím ve tvůj sad,
kam prolévá se noc, jak záliv černých moří
na mrtvých květů luh, jenž v modrých záři šat
jak siný fosfor hoří.

Slov němých výchvěje, dým vášní vyhaslých,
v žal tvého mlčení čas napjal přízi šerou;
vzdech mrtvých zástupů ti těžký stoupá z lích
a tlí tvou atmosferou.

Ó Věčný, rci, zda smím, kde chrám Tvůj z kovu ční
nad městem mramoru, své krve touhou nečist,
při malém oltáři, pod klenbou poboční
Ti mši svou tichou přečíst?

Do vína extasí života máčet chléb
na stole obětním, jenž posvěcené kryje
pod snů mých růžemi a světly modliteb
Tvých mrtvých relikvie?

Zda v zlato kalicha, mých rukou slabých tíž,
krev svoji zázračnou dá těla Tvého hrozen,
a světlem andělů zda zrak můj roznítíš,
jenž k pološeru zrozen?

Na hranicích svých dní Ti volám: muč a pal
a v bolů žalářích mi tvář mou vyběl na sníh:
já v díků kadidlo do vůní spálím žal
Ti ohněm rythmů v básních!

A pěnu rozkoše, jíž hází lásky var,
na purpur koberců Ti v bílé kvítí nastru,
i blaho dívčích těl, kde v ňader lita tvar
spí vůně v alabastru.

Svou duši v žhavý sloup vysálám do nebes
a v rakev síly své jak v cín se složím ke snu,
až křečí Tajemství jak poražený kněz
u oltářů Tvých klesnu.

SVÍTÁNÍ NA ZÁPADĚ

(1896)

PLES věčných svítání do soumraků mých zpíval,
v nach růží západních se třásl rosou jitřní.
Den času nového mé slunce rudě stmíval,
však šerem duše mé lil tajnou záři vnitřní.

Most bledých paprsků má píseň zdvihla v pýše
nad hlubin zrcadla, kam obraz hvězd jsi protkal;
mé touhy, kající, šly po něm v rodné výše
a mrtvých předků sen mé snění na něm potkal.

Včel rojem před bouří když myšlenka má vřela
a ticha věčný hlas v ní těžkým echem zmíral,
když radost života mi dveře uzavřela
a pokyn bolesti je dálkám otevíral,

své stíny žhavý den na cestu noci metal
a z květů jabloní mi leden dýchal v sněhu:
ze zrní vteřin mých sad jiných vůní zkvétal
a šelest rákosí mi pěl o druhém břehu.

V hod věčných vzkříšení tvůj kvas jsem toužil píti,
však žhavých účinků jsem neznal zrání tvého;
teď mdlý a opojen v své krvi slyším hřmíti
let vichrů z vinic tvých, žár léta tajemného.

U zdrojů nafty tvé, jež zapáleny chvějí
se dechem staletí a svítí věčným zořím,
jsem lampou doléval; však plnou číši její
jsem převrh na sebe a v plamenech teď hořím.

RANNÍ MODLITBA

Stan černý smrti, jejž rozpíná duše na cestě své, aby odpočinula,
jsem svinul dle rozkazu tvého a obrácen k východu světla,
řekl jsem myšlenkám, klečícím na růžových kobercích jitra: Modlete se!

O Nejvyšší!

Tvůj úsměv mystický zatřásl zemí šlehnutím úrodné mdloby,
nedočkavé hlasy všech vůní zmateně vyvalily se z nížin,
žíznivé klasy prohnuly se s bolestnou rozkoší pod sesutím světla
a zdravé vtáhnutí dechu radostně rozesmálo žijící formy. —
Ale zraky milenců snu se zatměly bázní, vyhýbavé a kleslé
pod jiskřivým pohledem dne, v němž svítí divoká žádost nezrozeného.
Jako hněvivý zrak dozorce davů a sil přelétl krajiny země,
zachvěl se před ním život, zabouřily dílny všech krví.
Oblaky s drápy ohnivými vyhnal z vod (schoulené v moři zářící hnízda),
vpadl do stáda opilých vůní a hlas jejich zakřikl hněvem bílého žáru,
ve varu světel rozkypěl barvy, žhavé je nastříkal v duše,
a palčivým popelem okamžiků posypal hlavy litujících.

Hodinami zazvonil všem duším počátek žně, o Majiteli rolí a stád!
Všichni viditelní i neviditelní služebníci vyšli na souvratě tvé,
ale rachot tvých vozů, naplněných úrodou, zahřmí jen do snění básníků.
Tvá bude úroda na polích lásky a v zahradách, kde jaro omdlelo vůní,
úroda chudých, zmořená suchem v den setí a deštěm v den metání klasů,
úroda těch, kteří pohledy síly určují hranice majetku svého,
úroda bolesti, s květy, jež hoří všemi barvami duší
a jako příliš vytažené lampy, jež kouří dusnými vůněmi smrti.
Úroda setby, jež čeká pod sněhem času na dobu staletých tání
a královská úroda zrní nezasetého.

I já, jeden z nejchudších, vycházím poslušen na hlas tvého zvonu,
na zděděnou líchu mých mrtvých, kde klekání ztichlá mi hlaholí z hučení větrů,
a oněmlé hlasy z šepotu stvolů mne sílí povzdechem dávna.

O Věčný! Až žárem se rozpuká země, dej ať sednouti mohu do tvých stínů!
Až umdlím, přej, aby mé naděje se napily vína šumného budoucí záři!
Až prací zrudnou mi tváře, nech je zlíbati pohledy mrtvých
a pot mého čela ať ovívají etherné ruce těch, kteří mne milovali!
Dej požehnání mým zrakům, když utkví na bujném obilí šťastných,
a pevnost pohledu mému, když uzří mystické znamení
smrti na květech zahrad a duší!
Hlasu mému dej hudbu lahodnou žencům, jak zvonění o polednách,
a písni mé stříbrné kadence potoků uprostřed polí, v čas žízně!
Dej, aby mé kroky vzbudily z umdlení radostné čekání bratří,
a na můj pozdrav aby vlídně odpověděli pospíchající!
Dej, ať v hněvivých pohledech nepřátel dovedu uctíti záření tajemství tvého,
a chvílím, které proti mně vyšlou, ať řeknu s úsměvem: Dělníci moji!
A nezasloužím-li, aby má křídla se vznášela silou mého zraku,
ať lítost má vznáší se silou, po níž teskní má slabost!
Dej duši mé odvahu mlčení, když jsi promluvil znameními,
a zahradám mým dosti růží, když nastane doba navíti věnců!
Učiň, ať pravda má podobna jest knize modlitební,
aby každý v ní našel modlitbu svou, i zavržený a umírající!
A odrazí-li se věčné slunce v mém slově, ať v radostnou extasi zardívá bratry
a květy jejich touhy ať obrací k věčnému ohnisku zrání!
Dej, ať v paprscích úsměvu mého pel z polí mých padá na sousední líchy,
a dech bolesti mé ať sráží se v krystaly léků těm, kteří hledáním onemocněli!
Ticho mé samoty naplň šuměním křídel zbratřených duší,
a okamžiky radosti mé ať vonným deštěm se nad loži beze snů třesou,
jako zpívání harfy k útěše zarmouceného.
Dej, aby mé myšlenky byly jak větry jarní, jež
přinášejí rytmus budoucím písním,
a jako vichřice, které nutí k návratu chodce před cestami smrti!
A umírající ať podobny jsou těm květům (symbolům setby z jiného světa),
které, když vadnou úpalem denním, ještě po jahodách voní.
Unaven prací a láskou a bolestí zlomen ať usednu v kvetoucí meze
a zbytek dne ať ztrávím pohroužen, němý, ve věčnou hudbu tvých světel.

Až večer se nakloní k zemi a zakřiknuté vůně se vrátí,
i já půjdu, pracovník osamělý, k příbytkům kouře stoupajícího.

Pod tvým stromem usednu, jenž všemi prostory korunu košatou zdvihá
a v jehož černém, ledovém listí zvoní tichem hvězdy jak včely všech úlů;
má hrdost, zamlklá za dne, k mojí písni se vrátí,
políbením, jež nekonečnými činí paprsky zraků, na oči mne zlíbá,
a těm, kteří poslechnou, s hlavou pyšně v zad skloněnou zpívati budu.
Zpívati budu tvé dějiny, jež v duších mrtvých národů jásaly zářením dneška,
a v duších živých neznámým jazykem budoucna mluví.
V epickém toku všech barev, v tisících tónů, v bizarních rozkvětech hmoty,
v prostoru smrtelných tiších, v nichž buší kladiva skrytých tvých dílen,
kde formuješ budoucí slunce pod klenbami načernalými,
až jiskrami z kovadlin tvých do závratných výší tříští se světy!
V lyrismech tušení, v šílenstvích hrůzy, v sinavém třesení září,
škálami vášní, v notách dle klíčů a předznamenání smrti.
I rozpustí se má slova jak sůl v žíravém dešti tvé vláhy
a krystalovati budou v sršení jisker a v praskotu neznámé síly.
Barvami neviditelného vidma mé obrazy se vzejmou, hýřící slávou,
stíny jejich budou položeny oslňujícím zářením pozemských světel,
však jejich světla tvým stínem; a do tvých úběžných bodů
paprsky jejich perspektiv se v ohniska sletí.
I pozdvihne se sen můj s křídly zachycujícími reflexy věčného jitra
a jako gigantský fantom orla zem ponese v žhavých svých spárech,
na dvě strany rozhrne černé oblaky nocí a lehne k tvým nohám,
a zrak své pýchy nastaví pokorně proklání pohledu tvého
v syčícím výtrysku krve oslepl záři.

TYS NEŠLA

Příliš brzy jsem rozsvítil lampy a do váz natrhal kvítí
a vůněmi, jež v plamenech šlehají krví, své síně jsem nadech':
koberce prostřel jsem, naléval vína, v nichž slunce minulá svítí,
jež před lety usínala v chudých mých vinohradech.

Tys nešla. Hodiny z dálky se smály, má jara v nich jasmíny kvetla,
a dýchala na tvůj neznámý obraz ověnčený lilijemi;
čas vadl, růže mé chřadly, vína má hořkla, rudla má světla,
a sny, jež jsem ti naproti vyslal, se vrátily teskny a němy.

Tys nešla. Zaklínal jsem tě magií Vůle, jež prostorem sálá
proudy tajemných spojení a přenáší nejhlubší chvění.
Větrům jsem házel setbu své touhy, aby v duši ti vzplála
v ohnivé keře a suggescí vůně vedla tvé snění.

S dušemi básníků jsem hovořil o tvé váhavé chůzi;
naděje má s umdleným úsměvem seděla na prahu dveří;
oněmly cesty, bázní se schoulily stromy a v soumraku hrůzy
šlépěje přátelských kroků jak černým sněhem se zaváty šeří.

Tys nešla. Kdo tě potkal a svedl z mých zahrad? Či leká
tě oblak, jenž zhaslými slunci se pozdvih' a nad mým domem se prostřel?
Či smrt, která zabíjí na křižovatkách mé hosty a čeká,
až sám se přiblížím k oknu, blízko na osudný dostřel?

Je pozdě již. Záclony zdvihám, okna svá bez bázně otvírám výším
a od hvězd zvoní mi píseň započatá před staletími;
neznámý hlas tvůj chladivým nárazem etheru slyším
z té písně věčné se třásti tony přitlumenými.

V noci všech světů padá, kde polibků jásavá bouře se sráží,
jež rozžehá v křížení blesků nesčetné životy příští.
Věř, my se to líbáme tisíci retů, objetím tisíců paží,
ve věčnosti bolestné něhy, jež od věků do věků prýští!

Ve vášnivém tepotu věčného Srdce, jež tisíci údery buší,
v tušení, jež prochází hroby a svítí z budoucích zoří,
v tajemství Zrání, jež v jedné duši slívá tisíce duší
a pohledem letícím věky na tváři zpřízněné hoří.

VTEŘINY

Dýcháním věčna rosíš mé květy, když nivy mé prahnou,
jím lípy mé před okny chví se a větvemi zvoní mi sklem;
z moří poslední noci mé noci jak oblaky táhnou
tížené třesením zarudlých hvězd a odvěkým snem.

Mé vteřiny tekou jak prosakující krůpěje teskného mžení
dnem mým do zahrad mé smrti, kde zraje soumraků mystický plod;
šelestí v duši mé jak raněných listů krvavé chvění,
bodají zraky mé reflexem západu v hladinách neznámých vod.

Pozdravy z druhého břehu, jež ke mně vichry tajemství svály!
Sesutí budoucích cest, jež křísí v hlubinách zalkání ech!
Údery tichem, jak znamení v noci, když přítel umírá v dáli
a jeho přízrak se plíží v sírově ozářených snech!

Škytnutí nárazu, z nějž prýští zvonění hudebních strojů
nesené rythmy staletých hodin, duše minulých let,
šuměním dávného smíchu, hořkostí ulehlých bojů,
touhou, jež k zapadlým blankytům lásku mou obrací zpět!

Kapky těkavých olejů, z nichž neznámá vůně se vzdýmá!
Otravná dechnutí plynů, stlačených v jiskřící sníh!
Mžiknutí blesku, v němž duše smutek zajetí vnímá
a nervosně chví se před skanutím vlhkosti z klenutí žalářů svých!

Jiskry vychladlé dřív, než mohly v mém krbu se vznítit
a růžové teplo s lichotným výkřikem dechnouti v samotu mou,
vteřiny příští, jež v šero mých nocí budete dráždivě svítit,
v snění mém bolestně doutnat a za dne mi hasnouti tmou!

A nejbodavější ze všech, vteřiny, kterých jsem neměl a čekal,
a nejsladší ze všech, vteřiny, které mít budu a nebudu znát:
vteřiny rozkoše, jichž jsem se v umdlené snivosti lekal,
vteřiny hrůzy, jichž jsem se bolestí odvykl bát.

PROČ ODVRACÍŠ SE, O SLABÁ?

Znám chvíle úzkosti, když hladiny duše, zahoustlé zatížením,
dech větru z pohoří Dálek mi svraští nervosním chvěním,
květ slunce v nich roztříští v salvy bolestných jisker a žehů,
a roztřese obrazy zahrad, jež do hlubin vyrostly z břehů.

Když z kráterů Západů zdvihne se popel a v řeřavém plání
noc uhaslých hvězd a neznámých jiter mi do tváře vhání,
a v příšerném rytmu, jejž skanduje předení umírajících rukou,
mých myšlenek ztrhané lety, jak křídla krvavá tlukou

a v závrať mne rozhoupávají nad vlny tvůrčího zmaru,
kam padají světy nenávisti a smutku a světel a tvarů,
dějiny vykrvácených rodů, mlčení zakřiknutých duší,
sny, které dřímou, sny, které září, a sny, které tuší,

a všechny, které se nerozsvítily! Hodiny věčné a teskné,
jež neudeřily! Dni, jichž ponuré svítání leskne
se v nocích nestvořených sluncí, až vlající, jednou,
jak svinuté prapory v rukou Nejvyššího se zvednou.

Proč odvracíš se, o Slabá, když blížíš se k rodnému prahu?
Když z výparů dědičných lánů cítíš tajemnou vláhu,
jež pozdvihla z prachu tvé snění? A zrak tvůj, bázliv a schýlen,
proč svírá se v slzách před zardělým reflexem otcovských dílen?

Slyš hučení odvěkých moří pod blankytů ohnivou šíří!
Protéká splavem tisíců duší a vře a jiskří a víří
a šlehá! K pochodu tvému píseň! Od břehů věčna se slívá
a z jejího refrénu pozvání Nejvyššího ti zpívá!

LEGENDA TAJEMNÉ VINY

Jas hodin mých budoucích ozářil chvíli tu v snech
a všemi svícemi lustrů rozkvetl v dní mých slavnostní sály:
tam prýštěla hudba mých budoucích jar a stajených něh,
rtů, které mne opojí, jiskřil tam smích a mámil tam dech,
a zraky, v nichž čeká mne mlčení rozkoše, s touhou tam plály.

Však marně jsem kráčel, kde v závratných rytmech se třás'
zpěv Žití. Stín Někoho, jenž za mnou šel, přede mnou splýval;
šel ze sálu do sálu, kam vkročil, žeh světelný has',
zrcadla temněla, touha se zachvěla a hudby vítězný hlas
jak sražen v nejnižší oktávy úzkosti němé se slíval.

O duše má, odkud on přišel? A kolik staletí snad
mých předků dušemi procházel, než došel až ke mně?
Na kolik svatebních stolů jak ubrus koberec rekvií klad'?
Na kolik růžových úsměvů dechl svůj podzemní chlad?
A v kolika lampách plamenem soli a líhu sesínal temně?

SLYŠÍM V DUŠI:

Když slunce zpívalo, tys na svůj nástroj nesáh',
jen pod mým bodnutím krev tryskla tonů tvých;
tvá ruka v křečích jen zahřměla na klávesách,
jak v noci úzkosti na dveře umdlených.

Klam vonný polibků ti z jarních růží nevál,
jen ptáků jižní tah a ironický let;
když oblak úrodný nad krajinou se sléval,
svou dlaň jsem nastavil a tvůj jsem přikryl květ.

Před zrakem duše tvé jsem utkal závoj žití,
svit záře tajemné jak rosa prýští v něm,
když žízní práhl jsi, tvým snům jen dal jsem píti,
však jejich žádostí tvé rety spálil jsem.

Kdyš slunce zpívalo, tys na svůj nástroj nesáh',
mé barvy rozložil's jen prismem slzí svých;
tvá ruka v křečích jen zahřměla na klávesách,
jak v noci úzkosti na dveře umdlených.

A zpupný roj tvých včel, jenž z'mého ulét' úle,
ze stromu dutého jsem kouřem vyhnal zpět;
tvé dni jsem uvěznil a suggescí své vůle
tvých písní zahořkl jsem mízu, dech a květ.

ŽALM KE CTI NEJVYŠŠÍHO JMÉNA

Tvé jméno jsem vzkřikl, když sen obrazy těžkými v duši mi leh',
jak teskná legenda chrámových oken v uhaslých modliteb dýmy.
Výkřik můj zachvěl se z podsvětí duše, kde otců mých vlní se dech,
a světla tisíce neznámých oltářů proletla soumraky mými.

Zpívám: O Bezejmenný všech mrtvých i budoucích jmen,
jenž carstvími duší staletí šel jsi, zamyšlený a němý,
vzpřímen na hladinách moří, ve zracích nerozsvícený den,
a v pohybu ruky určení uzrávajících slunci a zemí!

Z království smrti, jimiž jsi prošel, tvůj obraz kráčí mi blíž,
tmou zavřených očí mi svítí, svou nocí v duši mne pálí,
mé mrazení slávou ti hoří. V snění mé naděje sníš
a v srdci mém nesčíslnými echy tvé kroky odrážejí se z dálí.

Zřím tě, jak s úsměvem, jenž v zástupech bytostí omdlením slasti se chví,
svou pochodeň zdviháš, z níž kape bolest v krůpějích hořící smůly
do křečí tuhnoucích těl! Ty, jehož stínem je tajemství
a jehož síla má jedinou bázeň: svou vlastní mystickou vůli!

Prameny zpívajících hlubin se prýští pod tíží tvých stop
a jako studnice nafty se nítí šlehnutím pohledu tvého!
Žíravá myšlenka tvá rozpouští světy! Jak vápenný hrob
stravuje mrtvé všech bojišť. V ní dříme nádhera nepoznaného.

Tvé jméno je probuzením všech hudeb, všech větrů, moří a tich,
všech písní, hlasů a smíchů, umdlení, bouří a štkání,
všech narození jediný výkřik, všech agonií jediný vzdych,
vířivé hučení míz, přelití rozkoše v nervech a vzplání,

šum všech polibků, náraz všech krví do tisíců žil,
třesení všech hrůz a napjatých křídel všech smějící se tepot,
pochody davů, orchestr času s tóny zpívajících chvil
a jeho odraz, jenž od hranic světů se vrací, jak ztlumený šepot,

jímž mrtvé hovoří po staletích! Heslo mystických vět,
 jež uspává duše v jediný sen a vzbouzí do nesčetných jiter,
 z nocí, světel, vůní a jedů v nich křísí zázračný květ,
 jenž dýchá vlněním slov a uvadá setměním niter!

Má duše se třese v páře tvého dechu, můj hlas
 je přehlušen tvým mlčením, můj úsměv je zrakem tvým spálen,
 a na cestách smrti kráčím ti vstříc, kde zářící jas,
 jenž prýští z tvých kroků, nocí mou svítí, teskliv a vzdálen.

TAJEMSTVÍ BOLESTI

Tvůj vichr, z žhavých hor jenž prvních jiter táh',
mým rodem od věků hnal prachu zdvihlý sloup.
V dech dávných spálenišť mne halil v myšlenkách,
a mrtvých mlčení mi složil v duše hloub.
On určil dráhu mou, mých tužeb let a směr,
a chvěním černých vln mi světlo nítil tmou.
V střed žhavých pavučin, jichž každý poloměr
je k hvězdám napjatý, uvěznil vůli mou.

Tajemství bolesti! Výkřiky soumraků!
Škubnutí Blížení po vláknech etherných!
Potkání ohnivá mystických oblaků,
jež svítí pohledům do dálek nádherných!
Stem blesků slyšel jsem váš reflex v duši hrát,
na křídlech úzkosti let smrti chvěl se v něm,
zpěv žití budoucích, zor příštích vonný pád,
šum lesů tajemství, jenž šeptá vesmírem.

V tvých zářích zsinalých mi v tanci vůní vstal
svět žhavý radosti na březích ztracených,
kde lože růžová sen lásce uchystal
s požárem svatebním ve zracích vznícených.
A preludiemi tvých varhan slyšel jsem
klam písně rozkoše, jak z hlubin žití vřel:
Sen svůj jsem maloval na černém plátně tvém
a na tvých kamenech jsem jeho barvy třel.

Tak kráčím cestou let, tvých větrů jásá smích,
hořkostí ukrytou jím dýchá každý květ.
Do dálek zanáší mi výkřik přátel mých
a z mlhy odváté mi zdvihá druhý svět.
Den před mým zrakem tlí a taví věcí tvar
a roste, příšerný, v dým nezrozených dob;
a v horkém dechu tvém mé krve kypí var,
smrtelně zadýchán do černé páry mdlob.

Mé chvíle třesou se, jak prachu smolný kmit
kol struny vířící, jež tvojí písní lká.
Na stavě neznámém mých zhaslých září svit
tvá ruka v příští šat mé duše, černý, tká.
Přes ohně západů, jak uhlí plamenné,
jež v zracích odráží žár svatých šílenství,
pochmurných myšlenek mých stádo zmatené
tvým bičem žene Pán na pastvy tajemství.

V L A D A Ř I   S N Ů

Bratří, jichž duše klekají vedle duše mé v svatyních Nepoznaného,
jichž ruce dotýkají se mých, když sypeme zrní na uhlí společné kaditelnice,
sblíženi opojením společné modlitby, jíž přijali jsme dědictvím věků,
zeslábli zádumčivým vlněním hudby, jíž chvěje se rytmicky vesmír!

Vy, kteří vracíte se unaveni hrubými výdechy pozemských barev,
přemoženi vladaři snů, inspirovaných hvězdami neznámých konstellací,
vy, jimž krev vyhrnula se z porů ve výších ztrnulých odvěkým mrazem
a dýchání křečovitě se trhalo v ovzduší, jímž proletují světy!

Vy, kteří jste zsinali omámeni tajemstvím hlubin, kde hasne pozemské světlo
v kouři plynů stoupajících z utajených plamenů věčného tlení,
a zavěsili žití na pavučinná vlákna myšlenky, v pýše snovaná v lano!
Poutníci, kteří jste navštívili svatá místa, zpustošená šílenstvím davu!

Milenci pološera, jichž zraky uvykly rozeznávati formy v zatmění noci!
Vy, jimž zhořkl výpar krve, jenž sládne otřásanými vlnami vášní,
nemocni tohou po objetí duší, jemném jak slití paprsků zbratřených barev!
Hymnus jste zapěli čistému Políbení!

Hymnus koupaný v reminiscencích kantát k oslavě Nanebevzetí,
ozářený oblak pršících tonů, jež rozplévají se jak sladkost na rtech milujících,
sníh hvězdných krystalů vůní, padající v rozžhavené záření bílých linií těla,
jež vítězné od věků pálí dědičným sněním i vaši zachmuřenou žádost.

Duše vaše v lítostech pohlcovaly narážení neviditelných barev prodlouženého vidma,
trpěly ovíváním neznámého chvění a smutkem neslyšeného pláče;
(illuse věcí — řekli o vás — hořela chorobným klamem ve vaší duši,
když smutek nekonečna dýchal ve vašich odmítnutých a zapřených rytmech.)

Životem prošli jste od plamenů extasí, tepajících jak nedočkavé třesení křídel,
až k omdlévání duše, když pruty bolesti, žhavé, v páteři provlékají se míchou;
úzkostné tajemství, tušení Porozumění, spracovalo vaše rysy,
jak idea mistra přehnětenou formu. Leč vašich očí slzy nejpalčivější

uschly ve vaší duši, by nikdo jich neviděl chvíti se v řasách, o Hrdí!
Trpěli jste šílenstvím groteskních vidin, mozek raněný úpalem krásy,
trpěli jste bolestí slova, sesláblého a znechuceného nánosem let,
oslepléhо jak zrcadla kovu ve vzduchu, do něhož dýchalo množství.

O Vítězi, jichž kořist je posměchem nepřátel a lítostí přátel!
Hynete samotou v ostrovech, o nichž vám zpívaly hvězdy a oceány!
Ponížení vracíte se v domov, k vápenným břehům, jež houbovité se drolí
nárazem věků, a kde nikdo nevěří vašim zvěstem, syceným vůněmi jihu.

Bledost vašeho procitnutí, jak znamení tajného hříchu vás zradí.
Úsměvy druhů zhasnou před vašimi zraky, v nichž třese se záření dálek!
(Neboť milovaná je tvář, v níž krev prosvítá růžemi usmívání,
ale hrozná, zjeví-li se z druhého žití nocím milenky v hallucinacích.)

Truchlí půjdete zahradami žertujícími s jarem, květy, jichž vůně vám cizí,
vaše setba tropických nádher vyrůstá bílá a mroucí v severních sluncích,
studené je dotknutí ženy, lhostejné potkání duší, únava mlhami padá,
a vaše pýcha, jež povrhla nasycením země, zvrhne se výsměšně v touhu
ssáti vyschlou šťávu těch hroznů,
které jste rozmačkali, bezděčně, ve svém královském snění.

PŘEDTUCHY

Dým předtuch se plazil mou duší ze sražených požárů svát.
 Odpověď němou na neznámá slova na rtech cítil jsem tát.
 Sinavým deštěm hasil má světla budoucích soumraků pád
 a s úzkostným pohledem se ke mně tulily barvy.

Zdlouhavý rytmus věčného choru v duši mi výstražně sáh'.
 A slitá echa tisíců kroků, jež zapadly v staletých tmách,
 jak odražená z klenutých chodeb mých budoucích drah,
 vyšla mi naproti poselstvím tajemné jednoty snění.

Šílená jasnost mi letěla smysly, druhého zraku sršící proud,
 jenž probíhá časem, krvavá zaříznutí mystických pout,
 nárazy vesel zakletých loďstev, jež z dálek slyšel jsem plout
 k přístavům zavřeným dosud, pod blankyty nerozpjatými.

I tušil jsem bolestnou souvislost věcí, staletých paprsků slet,
 jenž vyzařuje se z duší a v duše se odráží zpět
 snem příšerným otevřených očí, snem žízně, krve a let,
 jejž určil jsi sníti do splnění odvěké kletby.

I modlila se má úzkost a v její slova zněl signál Anděla žní,
 jenž v ložnici duší výkřikem agonie do snění zní
 zvoleným žencům, již odejít mají, a těm, kteří opodál sní,
 zpívá o těžké, nepřetržité práci na věčných nivách.

NĚMÉ SETKÁNÍ

Jedenkrát oddech cizího žití zarděl mne blízkostí zpřízněné touhy:
hlas vonný očekáváním, jak modlitba zvonů, večer, před velkými svátky.

Chladivé poprchávání tonů, jimiž okřívá píseň omdlelá tichem,
a naděje sesláblá nekonečnou chůzí v krajinách zářící mlhy.

Šumění nesmělých kroků, když láska jde dušemi v snění
a vzbouzí uvítání krve illusí úsměvu žádostivého.

Jedenkrát oddech cizího žití zarděl mne blízkostí zpřízněné touhy:
záclony lože se zachvěly, odhrnuty diskretní rukou, a klesly.

Teskno. Zapadla minulá slunce, slzami zvětšují se hvězdy,
smuteční cypřiše čekají u cest. Nepoznány se míjejí duše,

každá svou rozžatou svítilnu při potkání cloní, nedůvěřivá,
jen dlouhé stíny vzpomínek táhnou se za nimi přes celý obzor.

Kam padnou, tam rostou mystické květy, vyzařující uhaslá světla,
a z jejich listů, rozemnutých, voní mi lítost němého setkání v smrti.

O MINULÁ, KDYŽ SMRTI VĚČNÝ PASSÁT...

Vzduch světlem hořel, v těžkou vůni stlíval,
kov její písně v sladké stříbro tál,
a smutek dní, jenž v duší zrcadla se díval,
před jejím prahem okouzlený stál.

O Minulá! Když smrti věčný passát
ze zátok stínů v modrá města táh',
v tvůj pokoj písněmi a dívčí vůní nassát
do oken leh' a kvílel v mrákotách,

plyn uhelný, se v řasy záslon tiskl
a dechem padal duším do snění:
tvé písně žhavý proud, jak výkřik světla vtryskl
v orchestr tajemného mlčení.

Zas hořel vzduch a v těžkou vůni stlíval,
kov zvonů v tvrdých intonacích tál,
a smutek dní, když v duší zrcadla se díval,
u tvého prahu zádumčivý stál.

MYTHUS DUŠE

Krajinami, jež po staletí kvetly ve zracích mých předků,
šla duše má vlnami nezrozeného snu, s očima zavřenýma a němá.
Za každým jejím krokem valila se černá povodeň noci,
jež vypíjela slunce, smývala barvy, zatápěla bohatství duší,
drtila poslední slova mých otců němým nárazem vln,
a zalévala kořeny nynějších bolestí vláhou uhaslých světel.

Konečně jitro mi vzplálo ohnivým prosvítáním nalité krve,
v oblacích mlh, jež kouřily se nad hřbitovy staletými.
Uhaslé barvy osleplých zraků okřály přede mnou vzkříšené dnem,
dávné požáry sluncí, tolikrát pohřbené v hrobech, mi vzplály,
dálky tolikrát svinuté smrtí rozložily přede mnou jiskřící obzor,
jásající illusemi tvarů a staletími naskládaných vůní.

Otevřel jsem knihu obrazů mrtvého snění,
jež vypadla kovově těžká z vychladlých rukou na prsa mých předků
(dědictví nejstarších věků, dobyté vítězstvím prohýřené krve,
palimpsesty, kde vesmírem dneška prosvítá vesmír prvního slunce).
Oddech času jsem cítil, když jsem obracel její zavřené listy,
staleté kraje přede mnou táhly, pokryté zhaslými pohledy mrtvých,
jež svítily mi z nich tajemstvím nálad:
odkvetlé touhy v záhonech růží, dávné lásky ve stínech lesů,
extase barbarských modliteb zpívaných na ohnivá themata bouří.
Oněmlá slova vzkřikla mi na rtech, pohřbené bolesti v těle,
žízně tolikrát napojené smrtí v mé žízni
i žádost objetí, jež rudě doutná mi v krvi, vznícená z jisker prvního procitnutí

Hřmělo nade mnou z blesků, které šlehly ve vzduchu před staletími,
a hořké soli smutků, jimž od věků tekl můj pramen, v mé studni se rozpustily
Z písčitých půd rostla má rýže, z řečiště staletých vod,
jež vypařené mlží mi den a teskní mi přívětivé žehnání slunce.
Na stožáry lodí mých snů sedala píseň, pták mystický umdlený letem,
jenž z krajů opadávajícího listí táhne pod blankyty věčného zrání.

Ale únava věků nalila tíži v můj pohyb a v rytmech sesláblých kroků
slyšel jsem dunění noci, jež věčná padala za mnou.

Zhořkly mi vůně rozkvetlých dálek, jež dávaly mým otcům zapomenouti.
Zraků jsem nenašel zavlhlých láskou, z nichž svítil by mi příbuzný život
a žárem ze setkání pohledů zanítil v hymnický požár mou duši,
v zapomenutých stepích, kde marně stlívají výdechy odvěké vášně. —

Unaven zvykl jsem konečně zpívání noci a miluji západ.

Miluji západ, když zdvihá se na návrších strážnými signály ohňů
a za vířících hudeb slavného ticha ohlašuje vítězné vtrhnutí Nepoznaného,
jež sněním poráží silné, ve mdlobách milenců tajemstvím života zpívá,
jako soucitný dotek klade se na čela teskných
a nemocným počítá údery tepen.

Ať rostou černé vegetace stínů z kořenů stromů, zalitých krví!
Ať plazí se narudlou zemí, tenata černá mých kroků!
Ať opínavým žíznivým bylím vyssávají poslední mízu mých květů,
jichž barvy jsou oslepłým odleskem cizích nádher!

Ať rozklenou se nade mnou setmělé výše, kde dýchají tajemství smrti,
jak spící netopýři zavěšení na zářivých skobách hvězd!
(Jsou unaveni lovem minulým i budoucím a oslepnou přítokem Rána.)

A zastaví-li se duše má na dlouhé pouti mých otců staletími,
až v černém zrcadle zmaru uvidím tvář svou změněnou formami nového žití,
pozdravem zulíbám stíny a píseň zazpívám živým,
i poutníkům budoucím, kteří odváží se trhati kvítí v údolí smrti,
a utrpením čísti v mystické Myšlence, jež zraje pro nás rozkvětem tvarů,
a od věků dumá o plemenu silném, jehož krev bude sršeti jiskry,
dmychaná nejvyšší vůlí,
o vinařích, již zapálí síru v sudech, kde se zkazila staletá vína, sílící slabé,
a naházejí před sebou ohně do nahustlých plynů, otrávených potem,
aby vyčistili dálky a vzkřísili vůně ve vzduchu,
jejž budou dýchati zástupy příští.

NÁLADA

Šum žárem umdlený na větve tíhou naleh'
a visel bez hnutí, co v teskných intervalech
les dýchal přitisklý a potu hořký příval
z rozprysklých zelení mu hrubou vůní splýval.
Šla bledá únava pod stromy nehybnými,
po bok mi usedla, v tvář dechla tušeními,
stesk věčné otázky mi v zraky ponořila
a řečí mrtvých slov s mou duší hovořila.
Květ slunce přezralý do bílých žárů svadal,
v šer haluzí se třás' a modrým listím padal
v tich apatických němé vysílení, v mechu
se rozdoutnal, a lázní tajemného dechu
mne mdlobou kolébal, jak pod vlnami
krev z otevřených žil by tiše řinula mi.

PODOBNÁ NOCI...

Zas dávná bolest v záření zraků mých mrazivou mlhou se vssála,
a řeřavé vydychování barev mi srážela v bělavé kotouče chmur.
Touha má, dušená, v třesení chorobném dotknout se bála
myšlenek rozžhavených klaviatur.

Šat soumraku duši mou oblékal, z doutnavých, palčivých paprsků snován,
a ticho do nejhlubších, hrobových poloh sjíždělo klesáním škál.
Den odcházel, zarmoucen, útrpným pokynem hodin pozdravován,
jak od lože mrtvého ode mne v zádumčivou svou dál.

Jen bolest mi dýchala hlubokým dechem, jenž Vzkříšení zpívá,
nepodrobená času, vítězná nepřítelkyně snu,
podobná noci, jež jediným pohledem do všech oken se dívá,
a všem pohledům otvírá jediné okno k věčnému dnu.

Jen bolest mi dýchala hlubokým dechem, v němž utajen leží
výkřik mé matky, jak v první mou hodinu chudou síní se táh',
i poslední výkřik, příšerně jásavý, jenž v hlubinách duše mé střeží
tohoto snění slzami vlhnoucí práh.

AŽ SEDNEŠ ZA MŮJ STŮL...

V těch krajích duše mé, kde neplá světlo denní,
zas dávným šelestem se blíží doba žní;
mé zrní ztracené tam zavál vítr snění
a v klasech mlékem zrá mu záře měsíční.

Vod věčných oddechem zas večer tíží prossát,
dech země závratný mi stoupá osením;
v šum větrů zámořských, v klekání mrtvých osad,
pád rosy hřbitovní mi zvoní umdlením.

Jdu, teskný, duší svou, kde setba noci zraje,
bezdětný hospodář po zkvetlých mezích, sám,
a v hudbě tušení, jež siným světlem hraje,
na noci budoucí své lásky vzpomínám.

Až sedneš za můj stůl, čekaná, Nepozvaná,
se zraky tajemství, se slovy němými,
s bohatstvím neznámým, milostná, obávaná,
s dotknutím ledovým, s polibky věčnými,

v náš nápoj šumivý var času bude vříti,
vír hlasů, barev tíž, sen plný snů a dní,
a chléb až rozlomíš z mé hořké setby žití,
žeň poznáš klasů mých, chuť záře měsíční.

VÍTĚZNÁ PÍSEŇ

Vysvětli, duše má, extatickou slávu té písně němých, nejvyšších oktáv,
když bolest železným klíčem napjala struny tvé v poslední, nejhlubší závit,
dle základního tonu tajemného ladění, v němž vesmírem zvoní
hymna Nepoznaného! — —

Opojení nás vedlo v nejnižší rozlohy snění se svahů denního světla
a mlhy nám stoupaly vstříc ze zdrojů, jimiž omamovaly se věky
a karavany nesčíslných duší. Černé slunce smrti tam plálo
a házelo paprsky podmíněné jinými zákony chvění.

Na květy naší lásky a touhy se přissálo zsinalou žízní,
pilo z nich růžové dechnutí jiter, zardělých svatebním procitnutím;
ledovým ohněm je ztrávilo, až barvy z nich kouřily špinavým dýmem
a v slzách tekla z nich vyhnaná vůně a rozkoš pozemských zraků.

Dráhy našeho letu, jenž vířil královstvími sluncí, v uzly zaklesla tíže,
síť mystická, jak motýly chytající světy a lovící k Středu.
Uhaslé rytmy staletých pochodů táhly po výkřicích, oněmlých věky!
Mrtvé vichřice vyvrácených uhelných lesů slova nám trhaly u rtů!

Bohatství nesčetných pozemských zraků padala spálená v hlubiny dálek,
jež v žití dělily duše a naplnily nám okamžiky příští tisíciletími.
Cítili jsme blízkost bratrského množství, objetí nesčíslných dechů,
polibky beze rtů, které jsme vraceli silnými polibky omdlívání.

Avšak hustá krev země nám polarisovala v zracích záření smrti
a radostná odpověď naše sípěla, němá, výkřikem hrůzy,
onou hlubokou řečí, jíž život odpovídá Neznámému
(než přijde chvíle přijmouti nový pořádek věcí). — — Má duše!

Je teskná tvá vítězná píseň, transponovaná do oktáv pozemských tonů!
Šťasten, kdo jí neslyší zníti dříve, než Zemdlením nabude síly!
Však kdo ji uslyší jednou, zvoní mu příšerně ze sladkého přiznání lásky,
zvoní mu z tlukotu srdce k srdci přižehnutého.

Z šepotu rozestýlaného lože, z tepotu křídel zpívajícího jara,
ze chvění obracených listů v knize básníka milovaného,
i z lepkavého šelestu malířského štětce na plátně, kde září kouřící do tmy
umění maluje prchavé symboly Snění tahy fosforovými.

MÉ DĚDICTVÍ POLOŽIL'S...

Má slova nejlahodnější mi zemřela v bolestném mlčení,
mé pohledy nejvýmluvnější uhasly bez odpovědí:
když mrtvá slova mne probudí výčitkou ze snění,
mrtvé pohledy z bezesných nocí mi do duše hledí.

Úsměvy, jež v tvářích mi zkvetly, v cizích duších mi uvadly,
a které v cizích tvářích mi svadly, v duši mne rozkvetlé bolí.
Krůpěje, jež z naříznutých větví rozkoše na rty mi nepadly,
v snění na rtech mi roztály, jak sestydlé v krystaly solí.

Na cestách mých kroků ležely stíny z oblaků staletí,
na cestách mých zraků obrazy vzdušné, odražené z nekonečna;
na cestách mé touhy tmělo se mystických blankytů rozpjetí,
na cestách mé duše teskno a dvojsmyslné mlčení věčna.

Mé dědictví položil's v krajinu snění a tušení,
mé růže jsi vytrhal a přesadil do jejich zázračných sadů;
jejich vůně mne omdlívá v extasích modlitby a umění,
a nádhera jejich barev hoří mi ze Západů.

SVÍTÁNÍ NA ZÁPADĚ

Je květen stínů. Polední parna dávno už za sebou máme.
Sen opilý krví umdlel a čistšími tony hraje.
Hořící trámoví vězení našeho s praskotem ohně se láme,
a u cesty nezralé ovoce naše reflexem západu zraje.

Nežel, má duše, že dojdem až v noci k tvému rodnému městu
a zahrad jeho že neuzříme pak v soumracích, po klekání:
naše vlastní uhaslé dni nám paprsky postelou cestu
a jásotem po leta vyslaných nadějí budeme uvítáni.

Den září zatmívá dálky — noc temnem zapaluje výše.
Průlomem zřícených krovů se nad námi otvírá nebe. —
A v symfonii bratrských hlasů, jež vonným přívalem dýše
od světa k světu, jak písně lodí plujících vedle sebe,

v rozkoši puštěného světla, v dotycích neznámých slovu,
pod stíny, jež na pozemskou myšlenku vrhl jsi tajemstvími,
jak v úzkosti dechnutý signál, rdoušený stěnami kovu,
sen zemský k tvé slavnosti se rozleje vlnami jásavými.

O Věčný! Ať tušení naše jsou sladká těm, kteří v bolestech tonou.
Pějeme hymnu ze slov, jež značí smrt ve všech jazycích země.
Neboť nám, kteří věříme, je den tvůj dobou zrání, zahořkle vonnou,
praskající v bolestných klasech a večerem chlazenou jemně.

VÍNO SILNÝCH

Bratří, z ruky do ruky podávejme víno silných v své číši;
věky ho chránily na vinicích před mrazem, jak dýmy ohňů v čas noční.
Vinaři jeho byli Smutek a Samota.

Než se nadáme, uslyšíme, jak vedle nás rytmicky dýchá mystická píseň
a na rtech ucítíme číš svoji teplou od jejích etherných retů.
Tajemný proud zavře se kruhem kol našeho stolu,
vymkne nás ze zákonů země a život a smrt bude našemu snění odpovídati.
Uslyšíme šumění neviditelných řek, jež protékají staletími,
uvidíme oblak Věčného, skloněný k vodám, svítiti z hlubin jak slunce.
Opojení učiní duši naši světlou, jak duši budoucích lidí,
a otráveni snem zemřeme před svou smrtí a po smrti budeme žíti.

Poslušni budeme čísti v tvé knize, o Věčný, a k obrazům jejím určíme slova.
V čarovném kruhu, velkém jak obzor, se zavřeme úzkostem noci.
Příval tvůj uhasí stavení naše, hořící ze čtyř stran plameny bolesti,
a kvasem tvým pokyne nám těsto nového chleba.
Lampy naše budou prameny oleje, jenž bude svítiti, nehnut, uprostřed větrů.
Zahradami budou nám hroby a smrt svou budeme se zpěvem kolébati.
Hovořiti budeme mlčením a políbením bude neviditelné potkání touhy.
Odpovědí naší bude zazáření zraků při objetí myšlenek v dálce.
V paprscích upřeného pohledu našeho stane se průhledným neprůhledné.
Nepůjdeme mlhami slzí z krajiny snů do země žití, neb obé splyne,
a slzy, jak rosa na osení věků, vypitá sluncem, zdvihnou se
nad námi v purpurech ranních.

Okna naše ukáží nám barvy umyté nebeskou bouří
a jed ve šťávách květů shoří za uzdravujících vůní.
Stíny složí se nám jak péra v křídlech, posetá hvězdami, smějící se dálkám.
Sny, jež tisíciletí spaly, neznámy duším, vzbudíme pod přikrytím barev a tvarů,
i vstanou z ledovců točen, z pralesů moří, z tajemných dílen hmoty
a spustí se z neviditelných konstelací.

Hleděti budeme řadou dní budoucích, jak řadou skleněných dveří
za sebou ležících síní,
jimiž nám naproti přichází slunce, věnčené zelení zahrad.
Jako nebesa vonného lože milenců zatmí se nad námi noci.
Minulost ztratí se v dálce, jak kouř továren města, z něhož jsme vyjeli dávno.
Myšlenky naše budou míti šíři prostorů, naplněných etherem,
jímž dýchají světy. — —

Unaveni světem, ruku podáme Přítelkyni, aby nás odvedla odsud
a smrt naše bude jak smrt očištěných lidí. Podobná chůzi
z pokojů přesycených vůněmi do chrámu na neděli květnou.
Podobná vstoupení na loď za vlání praporů a v orchestrech hudeb.
Podobná odchodu vojska do dobytých zemí, jemuž házejí kytice z oken.
Podobná radostné odpovědi chóru po slovech kněze, zamlžených tajemstvím.
Podobná políbení, které potrvá déle než systémy světů,
podobná výkřiku všech písní, skrytých ve všech minulých
i budoucích duších a světech,
a smíšení všech minulých i budoucích dní a nocí v jediný den,
v němž nebude noci.

Bratří, z ruky do ruky podávejme víno silných v své číši:
hvězdy, které naň pršely v květu, ať nahází do našich zraků.
Trest slabých bude, že zapomenou své jméno při procitnutí
a odměna silných, že v zářící tmě vzpomenou na ostrovy zajetí svého.

VĚTRY OD PÓLŮ

(1897)

VLÁDNOUCÍ, jenž rozkazem světla
vyslal jsi nesčetné dni a nesčetné noci,
zamyšlené tajemstvími,
jako služebníky své před sebou,
by přijaly duše tvé v tisíci světech
a vedly je k tobě!
Hlase, jenž zaznívaš klenbami věků,
nebezpečnými bouřemi světla,
tmy vodopády,
ve všudypřítomném mlčení smrti, jež pokrývá zemi,
bezvětří tvého žhavého pásma rovníkového,
a každému kroku
dává ozvěnu v nekonečnosti!

Ať omyji oči své, nemocné soumrakem,
na výši tvých hor, z jichž temen se valí
prameny šumící písněmi nesmrtelnými!
Do větrů touhy, jež staletí proudí,
z nesčetných duší, z krvavých nocí našeho pólu
k rovníku tvému,
strhni má křídla!

Ať vzrostou v šířce tvých magických temnot,
paprsků vějíř, široká od světa k světu,
jemná a silná, by směla se opřít
do tvých nejčistších světel,
a údery stoupání svého
odrazit vlny mé písně,
a passáty výší
hnáti je k zemi!
V extasi lásky chci zpívati bratrským duším,
že není bolestí větších,
nežli jsou ztracená vítězství jejich,
že není radostí větších,
nežli je opojení
zraku věčností sesíleného!

KRÁLOVNA NADĚJÍ

Obrazy odpovídala jsem bolesti světla a obdivem věčnému Mistru.
Dech času jsem zatajila v sobě, když hudbou mi mluvila krása.
Tisíci hlasů se tázaly formy a bratrské duše živých a mrtvých
a všem jsem odpovídala.

Slunci, jež spočinutí zraků mých v dálce rozválo vichřicí žhavého plání,
nocím, když roztesknily se písněmi předvěkých nocí a zajatých duší,
i snům, když uraženy jásotem polibků od loží milenců prchly,
a čekajíce, až lítost jim otevře dveře, bloudily v zahradách vůní.
Unavila jsem se množstvím pohledů, které jsem vyslala k slavnostem hvězd
a které pro nesmírnou dálku se už nevrátí ke mně na této zemi.
Odpovídala jsem výkřikům, jež nad hlavami spících národů letí, modlitby Velk
oblaky věčného slunce, jež od věků do věků houstnou a táhnou nad osením d
a nesou vláhu budoucím neznámým květům a západům purpurné záře.
Větry dávaly dech svůj mému odpovídání a vlály mým šatem jak křídly
a pološera kroužila nebeskými vůněmi nad mými nápoji z pozemských zdrojů.
Když jsem se sklonila k věcím, svůj vlastní obraz jsem v nesčetných reflexech z
podobna svíci, jež uprostřed do úhlů složených zrcadel zažíhá lustry tisíce ran
a v klamných hlubinách magických perspektiv tisíckrát najednou hasne.

Paprsky, které jsem sama vysílala, odrážely se do mne s palčivou trýzní
a omdlívala jsem vdechnutím dechu, který jsem sama vydechovala.
Poznala jsem nevěrnou upřímnost barev, záhadné šepoty stínů,
i šílený smích měsíčního světla při náhlém procitnutí v úzkostech.
Mé ruce chytaly střely neviditelné, jež letěly do srdce tvého,
a tušení smrti jsem sytila nejsladšími plody tvých zahrad.
Třpytem motýlího letu se nesla má slova, bez bázně sedala na plameny,
a když, etherná, odpočívala na květech, ani jimi nezahoupala.
Odpovídala jsem bolestem zápasícího světla v záhadném pohledu zvířat
i v namáhavém rozpuku poupat na krystalných keřích, rostoucích z kořenů h
i bolestem, které mi přicházely naproti cestami růží
a v žízni mne čekaly u pramenů vod a v poledním žáru pod stíny stromů.
Naučila jsem se řečím všech nadějí a každé jsem v její řeči odpovídala:
těm, které mluvily šílenstvím věšteb zmámeny parami země — svou písní
a modlitbami svými těm, které nemluví pozemskou řečí.
Má snění zmírala v závratích života, jenž oddechem staletí rytmicky stoupá a

a v krvavých soumracích dohořívajících a tvořících se slunci,
ve vůních zemí, jež před věky zchladly a těch, které žhavé čekají květů,
bouřemi etherných moří jsem jásala výkřiky osvobození.
Však, procitlá, odpovídala jsem pokorně ubohým radostem země,
když ke mně se bázlivě tulily, oči odvracejíce,
abych neviděla slzí, jež kanou jim z oslnění mého příliš jasného světla.
A když unavená tolikerými odpověďmi jsem smutná sklonila hlavu,
těšila jsem tě v podobenstvích.

íny jsem házela na tvůj mystický plamen, aby krví ti v soumracích jasněji zářil,
v bouření vichrů jsi uslyšel údery světla a let země, jak prostorem víří.
Ukázala jsem ti, že za noci propadají se dna pozemských moří
a z hlubin že třpytí se obrazy světů, drobné jen slabým tvým zrakům.
Hudbu říjnových paprsků podložila jsem textem májových písní,
a v korunách opadávajících stromů jásali ptáci, kteří se vrátí.
A když sesmutněla tvá láska, přinášela jsem ti pozdravení zápasících,
a vichřicí času, jenž zdvihá oblaky prachu na cestách budoucích duší,
zanášela jsem k tobě chorály svatých, kteří budou rozkazovati odpovídáním;
(neb vůle svatých je květem, jenž roste za magického žehnání hvězd,
a mystický, otvírá poklady ukryté staletí v hlubinách skal).

k mluvila ke mně má duše a tváří jí letěla vzpomínka na posvátnou chvíli,
až šat země spadne jí s etherných údů a zazvoní paprsky přelomenými
a až před otcovským pohledem Nejvyššího, zardělá vonnou krví své nesmrtelnosti,
bude pro věky odpovídati.
V záření pohledu jejího viděl jsem do hlubin tisíciletím
a v hlasu jejím bylo zpívání světel, jež odpočívají v prostoru, neviditelná,
vyslaná z posledních sluncí a koupaná ledovou lázní, když omdlela dálkou.
Nejhlubší myšlenky věcí ji radostně pozdravovaly
i nazval jsem ji v opojení té chvíle královnou nadějí.

MUČENÍCI

Země dýchala do nocí šťastných, dech vinic nesla jim do snů,
staleté orloje v městech odbily půlnoc, dřímaly lesy a vody;
jen duše vyděděných bděly, melancholické,
u svých krvavých ohňů.

Mučeníci těla, jimž kvílení nejhlubších pramenů šumí z tepotu krve
a ve chvílích mlčení kroky stínů. Z hořících keřů,
jež vyšlehly do tmy bytosti jejich, vanou k nim slova Rozhněvaného,
a větry, jež v žízni toužili píti, sytí jen plamenů žízeň.

Mučeníci lásky: Den se jim prodloužil nocí, však ztratil své světlo.
Zbloudili do magických zahrad, jež rostly před zraky šílenství jejich
a přerostly zahrady země, stále výše se pjaly, pralesy květů,
a plnily prostor, vyssály zardění jiter a západních září,

od obzoru k obzoru rostly vějířem stínů, do kalichů chytaly hvězdy,
vesmír halily do tmy a tisíce žhavých a otravných vůní
z hlubin svých vichřicí vály a rostly, v tajemné noci,
k hranicím neznámých světů — a uprostřed bloudili, teskní,

ztracení v nádheře soumraků; hlas jejich umíral tichem
a nikdo jim neodpovídal; daleko od nich leželo království ženy,
nepřístupné staletími; jen těžké větry z něj vály
a v noc jejich léta se blížilo záři, před jitrem světlo zodiakální.

Mučeníci ticha: Mystického ptáka slyšeli pěti, věky prožili ve vteřinách,
a když se procitlí vrátili do měst, nikdo už neznal jich jména;
slova jejich byla bratřím jen pohybem rtů a veselím němých,
když požili vína, i odpovídali jim soucitně znameními.

Otroci prodaní staletí před narozením: Otců pouta
vrostla do jejich těla a v jejich krvi se rozpustila:
i zmírali prací svých nadějí, jimiž do vysílení vzdělávali zemi,
příliš jemnou, by snesla jich kroky, rozkvetlou k tanci nenarozených.

Mučeníci hříchu: Záhadní, kteří sami sebe hledali marně
a na směr cesty své k sobě ptali se vlastního stínu ironického.
Tváří svých poznati chtěli skloněni k zrcadlu krve
a v slzách ženy zřít úsměv svých retů, stisknutých agoniemi.

Žhavé mlčení jim v myšlenkách práhlo. Mlčení hrobů a času,
jak hněvivé echo radosti jejich. Mlčení přísah a tíže
na rtech umírajících. A když Láska vyšla o slavnostech světla,
by líbala duše, stín viny padl jim na tvář a změnil je v neviditelné.

Mučeníci nedůvěry: V nejjasnějším snu cítili blízkost nejhlubší tmy
i báli se sníti a za nocí slunce a duší hynuli bděním;
hlas krve slyšeli v zpovědi nejčistší lásky a neuvěřili pravdě,
že zněla jim podobna rozhovoru bolestí s nadějemi.

Mučeníci nejvyšší touhy: Sny jejich bloudily od hvězdy k hvězdě
a zemřely dřív, než dostihly posledních světů. Na váhách větru
vážily pozemské květy a ty i nejethernější smutně dopadly k zemi,
a jako procitnutí zbloudilého bylo teskno jejich očekávání:

jitra jejich čekala denního světla, světlo čekalo na večery,
večery čekaly nocí, noci na přiznání ticha,
ticho na rozhovor hvězd a hvězdy na příchod druhého času:
však odpověď druhého času jak unesou pozemské větry pro tíži?

KDE JSEM UŽ SLYŠEL?...

Okna noci jsi otevřel, Otvírající! Tajemný průvan z nich zavál
a křídla mé nejsilnější myšlenky strhl mi z dohledu zraků.
V závrati, jak by staleté víření země v soumracích světů
se uvědomilo v mé duši, přítomnost druhého žití jsem cítil.

Od země k zemi a od slunce k slunci těžkými údery padalo ticho
a jeho echem nové ticho vstalo z mých hlubin, jiné ticho než ticho země:
Dýcháním tisíců vřelo, staletími polibků, závratným mlčením
srdcí, jež přestala bíti,
letem všech mrtvých a budoucích křídel, paprsků věčnými symfoniemi,
melancholickým zvoněním dešťů, jež padají, úrodné, v staletá zrání,
výkřiky snění, jež bojí se jiter, a mystickým hovorem vůní.
Bouřemi dávných moří se třáslo v orchestru budoucích blesků,
poslední kadence doznělých písní slívalo s počátkem písní nedozpívaných.
Němé otázky rtů, které se přestaly ptáti!
Pohledy zraků v extasích smrtelných žíznivě upřené v dálky!
Dusná ticha tajemných suggescí vášní, jež v bolestech zrají pro Rozkvěty p
a národy vedou půlnocí věků, v krvavých odlescích severních září:
slova složená z vlnění zsinalých světel, jež v pozemských myšlenkách hasn
a vnitřní hlasy, jež v hlubinách duší, neslyšené, odpovídají jásotu
duší všech světů a úsměvům nového května!
Opojení všech budoucích snů, jež rozkvetou v hořících duhách
novými slunci na oblacích tvého dechu nesmrtelného!
Věčná víření němých blesků, jimiž přeletají rozkazy svaté tvé vůle
z tajemství světa skrytého zrakům do světa barev umírajících!

Ó Věčný! V té chvíli, když ruce mé bez vlády klesly, sesláblé láskou,
vlastní svůj život viděl jsem, změněný neznámým světlem:
bledé jiskření barev, jež prýštělo z ledových květů mých oken,
roztálo smyté tvým ohnivým dechem a v nádheře zahrad tvých zrakem jsem
A přece, můj Otče! kde jsem už slyšel hlas tvého ticha, že je mi tak známý?
Kde jsem už viděl krásu tvých krajin, že poznávám chuť jejich vůně?
A žár tvého zraku, jenž duši mou uspal a probudil k tomuto snění?
Na rtech mých pálí sladkost tvých hroznů a polibky bratrských duší.
Slavnost tvých zvonů padá mi do snů a dává mi sníti o hudbě
a znamení jitřní tvých poslů v sen můj se odráží tušením smrti.

Sladká tvá vzpomínka zbyla mi v duši, jak vonná tma po uhaslém světle,
a teplem táhne mi krví, jak ruka milovaná by držela ruku mou v noci, když dřímu,
a vroucností dlouhého stisknutí dala mi sníti o lásce.
Půlnoc tvé mystické luny vábí mou píseň, by ve snění bloudila v nebezpečenstvích,
a jako z kamenů svítících v noci, tajemstvím denních tvých světel dýchá mi krása,
a oněmlá láskou hovoří duše má hlasem, jejž mívala druhdy.
— — —
c věčná usnula v zrajících polích. Důvěrně s výší mi zářily hvězdy.
O svítání šeptaly vůně, známý hlas přijalo ticho,
o slunci jabloně snily, o čistém potkání duší poupata růží,
má duše, teskná a šťastná, o domově.

MODLITBA ZA NEPŘÁTELE

Tvou mocí náš ruměnec přelil se do tváří nepřátel našich,
když tváře nám zsinaly bázní,
a světla ve zracích nepřátel učinils jasná jak hvězdy soumrakem naším.
Z mlčení našeho se pozdvihly radostné výkřiky jejich
a vzdech našich hrobových květů z poupat svých dýchali líbeznou vůní.
Ale náš přízrak plížil se do jejich snění, v řetěz jejich tančících písní se zapjal,
a nejtišší samoty naše byly místem, kde jsme se potkávali.

Těžký stín tajemství tvého od věků leží mezi dušemi jejich a námi.
Mystické světlo, jež rozsvítils zrakům, jinak se zlomilo do jejich niter
a léto, v němž jejich úroda zrála, našimi nivami táhlo jak požáry stepní.
Z hlasu jejich šumí nám větry, jež staletí nesly nám bouři,
žal pláče zapomenutého a zoufalé mlčení na zříceninách.
Úsměv jejich je pln nebezpečenství a vzpomínek na neznámá vítězství mrtvýc
a teskno na čele jejich je stínem záhadných smrtí před staletími.
V myšlenkách našich a jejich zápasí němé víření hlasů ze hlubin duší,
echa myšlenek otců, odkazy smutků a viny vychladlých krví:
těžký stín tajemství tvého leží mezi dušemi jejich a námi.

Všudypřítomný! Usměve nezměněný staletími!
Objetí rozpjaté nekonečností! Zpívající tepote tisíců srdcí!
Plameni sršící ze zraků rozkoší zhasínajících!

Ty, jehož láska padá jako hořící síra v zahrady pozemské lásky!
Modlíme se modlitbu za nepřátele, kteří jdou proti nám v soumracích žití,
za ty, kteří jdou mimo nás, neznámí pro dálku země a smrti,
a za ty, kteří čekají v budoucích jitrech na jitra našeho rodu!

Těžký stín tajemství tvého leží mezi dušemi jejich a námi.
Vítězství naše jsou cestami k tobě a v přemožení našem vítězství neviditelná.
Svištění mečů šelestí nárazem klasů tajemných zrání. Rány mají echa svá v dá
V broušené oceli naší a nepřátel našich odrážíš jedno slunce všech jiter,
a semeni z rukou krvácejících dáváš vykvésti lilijemi.
Nesčetné plameny od věků stravují tmu. I slunce a tajemná žízeň všech světů,
ale vždy znova se valí s kosmických výší. A přece bude naposled světlo.
A bolestné výkřiky naše zvoniti budou jednou jak včely,

když blíží se k úlům se sladkostí medu, jejž sebraly na nivách věků.
Tvoji tajemnou výpravu bojujeme.
Vůdce setnin jsi určil a výši jich dal jsi přehlédnout tisíciletí,
paprsky pohledu jejich se nezlomily v přechodu z prostředí do prostředí
a šepot rozkazů jejich jsi proměnil v bouři ohlasem hlubin.
Dals sílu útoku našemu, když krajiny světla duněly našimi kroky,
a sílu rameni nepřátel, když jsme osnovali vítězství denní
při pochodních nočních! —
Dni naše vstávají v mlhách jak podzimní slunce a teskno a teskno a teskno!
Umdlení naše na nivy nepřátel zasívá růže! A naše cesta vede až k hranicím času!
O Věčný!
Bolest všech vítězství kouří se k tobě azurem staletí příštích jak prosebná oběť
a spjetí všech rukou, svlažené slzami, volá po mystickém odpuštění!
Učiň rány naše sladké a nezmenšující počet živých, ale zvětšující!
A v tichu bolesti své ať slyšíme šuměti v duši mystické prameny světla,
neboť bolest a světlo jsou formami jediné vibrace tajemství tvého!
V poledne zápasu našeho ať zvoní nám etherné polibky duší, smířených smrtí,
a tváře rozpálené odvěkou vinou ať ochladí rosa nového stínu,
v němž i my duše svých nepřátel proniknem jednou v lítosti lásky,
kterou jsme zapřeli s pláčem a v růžovém dešti polibků mrtvých,
kterým jsi přikázal svadnouti na rtech zápasícího!

ÚSMĚV ŽIVOTA

Má duše bázní třásla se před žhavým zajetím
tvých němých pohledů, když potkaly se s mými,
a vír, v němž okamžiky svítí staletím,
když za mnou zavřel se vlnami tajemnými.

Den bledých světel kolem nás jak vichr zemí táh,
do duší žhavě vál a z dálky šuměl sněním,
hrál hudbou v nadějích a tesknem v samotách,
a v ticho soumraků si lehal unavením.

A zrak tvůj stále hloub se tměl, má slunce hasla v něm,
i jitra příštích dní, jež jarem voněla mi,
a odlesk noci před mým nejprvnějším dnem
do slzí zlomený z něj sálal hlubinami.

Tu pohled ze všech nejtěžší jsem hodil do tvých vln,
až vstříc mi vystřikly svůj pramen nejtajnější,
a hle! v tvém zraku teskný úsměv chvěl se touhy pln
a v jeho paprscích hrál jiný, ještě záhadnější:

hvězd bílá světla šeptala o hloubce soumraků,
snů slunce magická do nocí vycházela,
a v duši unavenou množstvím zázraků
květ prvních, nejskrytějších růží naházela.

ŠŤASTNÍ

Nebezpečná mlčení lehla do našich samot a v hlubinách lesů,
kde nejvyšší vrcholy stromů šeptaly o rozkoších světla,
dlouhý výkřik se zachvěl — a žízeň se sklonila k pramenu krve.

Mezi námi a hvězdami táhnou oblaky země.
Tisíci ohnivých očí do našich nocí se výsměšně dívají města
a v zahradách hudby, kam hvězdy se třásly jak rosa, vůněmi vydechla žádost.
Staletí příští a minulé viny potkávají se v šílenství davů
a ruce, jež umdlené zdvižením k výši a k modlitbám klesly,
o žhavých dotknutích šílí a čisté naše snění nás neposlouchá.
Milé tváře v duši nám sesinavěly, slova zalkla se bolestným smíchem,
žíravá atmosféra naše květ barev a věcí nám vyssála v stíny.
Parami kouří se vody, v nichž plujem, naše vesla v nich zkameněla,
ruce napjaté bolestně sotva je drží pro tíži, nehybně visící do vln,
a závratí jala nás suggesce hlubin.

Tak promluvila tma k vaší duši, ale němá k bolesti vaší
a k pohledům vašim, jež ztratily hloubku, zůstane země:
sen její bloudí daleko před vámi, slabými, v tisíciletích,
vonný a třesoucí se v paprscích Nejvyššího.

O šťastní, kteří jste vstali z těch chvílí volní a čistí
a otevřeli své oči, zavřené vírem větru nepřátelského!
Podobni Silným, když vyšli v den smrti s modlitbou na rtech:
křídla bytostí vyšších údery svými dávala rythmus jich krokům,
a jejich úsměv, magický, poručil slunci:
Zastav se nade dnem naším a nezacházej,
až dozraje úroda setby a píseň díků zapějem na bojišti!
I zastavilo se slunce nade dnem jejich a nezašlo ani ve staletích,
neboť den vítězů, jenž tisícům rozdává světlo, na věky svítí.

O Šťastní, kteří jste vstali z těch chvílí volní a čistí
a modlitbou svojí jediným úderem křídel dostihli vonných snů země:
ze zahrad neviditelných, štípených tisíci mrtvých, jež čekají vašeho díla,
vdechnete z hluboka vůně posilující.

NOCI!

Noci umdlené čekáním jitra! Stíny dní, které jsme měli a budeme míti!
Hodiny, v nichž okamžiky jsou ohnisky zvuku odraženého z dálek!

Noci, v nichž proudy mystické lásky dušemi vanou od světa k světu
a ze zraků září podmaňující hloubkou budoucích světel!

Noci, kdy země se propadá do tmy, z níž vyšla a nová tvoří se v snění,
s novými růžemi zahrad a s jinou blízkostí smrti!

Noci měsíční hudby s vůněmi touhy, již duše v cizině cítí,
když slyší píseň své vzdálené Vlasti! Echa tonů, jimiž jásá slunce neviditelné!

Noci, kdy hvězdy všech prostorů zdají se závratným snem, jejž vysnila země,
a do něhož jsme v extasi vešli, jak umělec v dílo mistra milovaného!

Noci, v nichž naděje k loži teskného přichází dveřmi navždy uzamčenými,
v šatě utkaném z paprsků příštích a z vůní květů, jež vadnou rosami rána!

Noci svatých, bdících na modlitbách díků za úrodu, již celou rozdali bratřím;
pěšinou polní se vrátili, chudí, neviděni pro výši vlastních svých klasů.

Noci samotářů, jichž duše zapalují svá uhaslá světla o hvězdy
a sestupují s nimi do hlubin, kde polibky mají silnou chuť smrti a ticha!

Noci čekajících, jichž duše, jak hladiny zvlněné příliš, nemohou odrážet výší,
a ty, které u dna již krvácejí prvními reflexy nového slunce!

A noci, symboly mystické Noci, v níž pozemský život snem těžkým dříme,
aby duše nabyly síly pro přijetí vyššího světla!

BRATRSTVÍ VĚŘÍCÍCH

Myšlenky naše koupaly se v ohnivých vlnách svatého léta,
jež rozpaluje blankyty duší žárem všech srpnů a zráním všech hvězd.
A když smyly svá bolestná znamení země, povstaly v čistotě prvotních světel,
a poznaly silné rozkoše času: dech jeho byl sladký nadějí mrtvých
a tajemnou vichřicí vřelo v něm rašení pupenců všech budoucích zahrad.

Dni, které neměly jiter, z dálky nám hodily světla jak echa staleté touhy;
šílili jsme šílenstvím lásky, jež byla modlitbou k Nejvyššímu.
Ze rtů našich sladkost její se tryskla a přece hořely posvátnou žízní.
Zraky naše ji pily z bratrských zraků a pohledům bratří ji dávaly píti
a v rozechvění neznámé blízkosti krví nám zvonila hudbami tajemství.

Sny naše se spojily v jediné snění a šuměly tisíci stromů jednoho hvozdu,
když třesením větví podávají si poselství jednoho větru z neznámých moří.
Na našich loukách ležela vůně všech květů, sladěná v jeden složitý akkord,
a světla našich duší, nalitá v jediný plápol, oděla barvami neviditelné
a hlasem všech našich spojených vůlí nám v zázračné zahrady rozkvetly síly.

I trhali jsme svá opojení, jak zrna na jediném mystickém hroznu,
jež dotknutím pukala výtryskem jednoho vína:
jablka jednoho stromu, jež rozříznuta společnou, naší, krví se zardí,
polibky jediné noci, v nichž duše zpívají o smrti a budoucích žitích,
v jediném rozplání retů, na věky nemocných rozkoší jednoho blesku.

POLEDNÍ ZRÁNÍ

Nejvyšší! Otče nezrozeného! Přijmi hymnus zpívajícího o polednách!

Od věků, nehnuté, sálá tvé mystické slunce do vření míz a zpěnění síly,
stoupáním krví, ohnivými vůněmi snu a nadějí, jež bloudí nad oseními,
dech tvého poledního zrání valí se blankyty tisíciletí!
Myšlenky národů omdlévají v smrtelných mdlobách pod jeho vedrem,
a bolesti, jež tisíci neviditelných plamenů se protáhly těly všech mrtvých,
zavanutím jeho mystických větrů dnem naším vyšlehly v požár.

Dech tvého poledního zrání valí se blankyty tisíciletí!
Bohatstvím jiskřících forem odívá věčné sny země o květech,
však ohnisko jeho skrývá se zrakům: slunce, jež setmělo vlastní svou září,
a nad královstvími ve výši drží oblaky s blesky přichystanými.
Slyšíte údery dvanácté hodiny dne, v němž každá vteřina probíhá věky?

Dech tvého poledního zrání valí se blankyty tisíciletí!
Rozkoší sálá mocnými pohledy panen, jež volají k životu snění nezrozeného,
a smutkem lilijí, určených k smrti, vůněmi hýří na chvících se ňadrech,
a v objetích nechává šílenstvím jásati bolesti budoucích žití.

Dech tvého poledního zrání valí se blankyty tisíciletí!
Pokolení táhnou za pokoleními v jeho vítězné hudbě jak pochody vojsk!
Snění odvěké noci zanáší v odpočinutí pozemských nocí
a vůni zralého ovoce ukrývá, tajemně, v bělostná sevření květů.
Krev přemožených, jež stříká pod sekerou silných, syčí
praskotem jeho mystických žní
a bílými vedry v něm uzrává nejprudší jedová šťáva pro uštknutí hadů.
Vření jeho odívá zvukem písně hlasu nesmrtelného, jenž hovoří v duších,
a bázní všech přepadaných šelestí větvemi v němých pralesích nepoznaného
a zrychluje poutníků kroky pod jich klenbami, nad nimiž vlní se slunce.
Výkřiky úzkosti dusí se v jeho zvonícím tichu, v němž jásot vítězů dřímá,
a na vlnách jeho nesou se hymny velikých mrtvých, marně zpívané před staletími,
aby v čase svém vydaly vůně, jak lípy, jež kvetou,
když ostatní stromy již nemají květů.
V plamenech jeho kráčejí svatí, radostně ubledlí jeho mystickou lázní,
a zraky jejich, oslepeny jeho poledním plápolem, pláčí rozkoší jiného světla.

Jak těžce lehlo tvé zrání v mou duši, o Věčný! Má snění rozdechlo chorobnou záři,
a vůně, v nichž třese se polední umdlení, zdvihlo mi nad krajinami.
Chtivě jsem dýchal tvůj žár a celá má bytost se změnila v žízeň!
Však nejdrobnější byly mé klasy v úrodě chudých; jen sírové květy
na vypráhlých mezích mne, melancholické, vítaly obrazem slunce.
V slavnostech zářící oblohy chvěl jsem se báznì soumraků neviditelných
a hlubiny duše mé zvonily resonancemi blesků, jež spaly ve vířícím vzduchu.
Nárazy krupobití, táhnoucích za obzorem, přehlušily mi radostné praskání klasů,
a zarmoucen ztrátou neznámých úrod jsem neslyšel jásání okolojdoucích.

Byla tvá vůle, o Věčný! Pokorně léto tvé zpívám! Žhavým svým deštěm,
v němž zkvetla a svadla staletá setba mých otců, duši mou zaplav!
V tropickém slunci tvém i kapradí vyrůstá v stromy a na stvoly květů
sedají zázračné plameny v zahradách země a snění.
Tkaní mých myšlenek vyběl mi v labutí čistotu plátna a šupiny vosku
bílými učiň, než do forem naleju svíce! Chci plakati světlem!
Spal touhy mých jiter a nocí a popel jejich obrať svým vichrem proti mé tváři:
chci jíti v dusivé hořkosti jeho a žalmem svým v tisíci duších tě vítat!
Blesk, který zabíjí znamenaného, šťastnému ukáže cesty a dálky,
úpal, v němž vadne nemocné kvítí, na zlaté dráty sesílí pšeničná stébla,
oslepí zraky uvyklé šeru, však zraky mocných připraví na svítání blesků.
Hudba nočních tvých vichrů a moří, jež slabého v úzkostech probouzí do tmy,
v žhavý sen silných padá jak chladivá rosa stříbrným ohlasem svítání jitřních.

Do výše vedou tvé cesty, v závrati umdlených, však vítězi stoupají v tanci
a do údolí házejí písně v průvodu bouří, jež pod nimi v hlubinách víří:
však nad nimi věčná nádhera světla se leje širokým obzorem dálek.

Až uzrálé do hlubin zapadnou světy a noci a soumraky denní,
pod požehnáním pohledu tvého pohne se v hlubinách nová, posvátná setba
a hlahol tvých poledních zvonů pozdraví modlitba nesmrtelných.

POHYB NĚMÝCH ÚST

Z výsluní tajemného žár do mé duše dých,
jak upomínka světla do zraků vyhaslých.
A z mlčení, jež válo v mých stínů černý vzrůst
se třásla marná sdílnost, jak pohyb němých úst.

Zlá žízeň z hlubin věcí mi v tváře zadechla?
Či blízkost věčných vichrů má touha zaslechla?
Žeh nocí ztravujících jsem v duši ucítil
a z mraků potrhaných den věčný zasvítil?

Či znova, sestro dálky, můj přízrak, bled a tich,
slov příštích tíži na rtech, šel záři zraků tvých
a výkřik němé bázně, jenž vstříc mu letěl tmou,
z niv mrtvých ticha tvého jsem slyšel duší svou?

Prach siný jiných sluncí se skládá na všech snech
a lilií všech vůně má smrti silný dech,
a nejhlubší hlas duše, když zazní touhy pln,
v svém zádumčivém chvění hrá hudbou věčných vln.

MĚSTO

V soumraku neznámého světla uzřel jsem město. A slunce,
zbledlé a zbavené záře, viselo nad ním,
nic více než hvězda uprostřed hvězd.

Tisíce věží vyrostlo k oblakům a věže zbořené dávno
se zdvihaly stíny. Nesčetné davy se valily k branám a z bran,
k neznámým slavnostem zvonily hudby, průvody kajících táhly,
vojska se vracela z bojišť, v železech kráčeli vězni,
a stíny, jež vystouply z hrobů, bloudily uprostřed davů
a hlas jejich mísil se do hlasu živých a vládl:
spojovali ruce neznámých, v polibky milenců padal jich úsměv,
kde mezi objetím prošli, ramena rozpjatá klesla,
a z jejich očí, nezavírajících se, teskných výčitkou viny,
svítila tajemná slunce a lila se ona záře,
jež topila Město a tisíce živých v své zádumčivé chvění.

I bloudil jsem samoten uprostřed množství, tep mého srdce
umíral v tepotu nesčetných srdcí živých i mrtvých
a magická vlna všech našemu dni zhaslých zraků
mi svítila v duši. A tam jsem tě potkal:
z tvého dechu mi zavála vůně mých nejhlubších samot,
otcovské země, etherných květů pod loubími teskného šera,
jež vyrostly v stříbrných deštích nočního nebe,
a v hlase tvém chvěly se hlasy, jež slýchal jsem z bloudících větrů
v praskotu svého ohně osamělého.

BOUŘE

Hle, v blescích ticho zahřmělo a nejbohatší sen,
tvou bouří zahnaný, se vrátil v duši mou,
chud, ustrašen a oslněn, pro sta životů zamyšlen,
a v tváři tvojí slávy bledost smrtelnou.

Jen jedním zraku uvřením a v jeden křídel ráz
nad vírem věčností tvých něm se zastavil,
dech jako mrtvý zatajil a ohněm žhoucí pás
tvých moří zpěněných svou bázní pozdravil,

a teď pro odvahu svou přílišnou v mých světlech bloudí bled,
u zpívajících pramenů vysílen umírá,
a jenom v těžkém usmání tvůj tajuplný svět
před zraky mlčenlivých nadějí mých otvírá.

Do stínu země halí tvář, když z dálky uslyší
tvou bouř se blížiti, jež světy vyvrací,
a z blesků tvého dne, jež bijí v jeho stavby nejvyšší,
mu šlehá zsinavělý požár halucinací.

PÍSEŇ O SLUNCI, ZEMI, VODÁCH A TAJEMSTVÍ OHNĚ

K východu obrácena okna osamělého
praskala, řeřavá, blížícím se požárem dne;
na bledých tvářích vzňala se nádhera krve
a stoupáním k výši opilé srdce pělo svou píseň
o slunci a zemi, vodách a tajemství ohně.

Slunce! Smrtelné utkvělým zrakům! Ohnivý prameni žízně!
Nehnuté a v illusi přicházející! Nehnuté a v illusi odcházející!
Metající a ztravující stíny! Pohrávající s nocí!
Mlčenlivé!
Zda vzpomínáš na onen výkřik, nesený věky,
když prvně pohnul se život, zmámen tvou září,
a ztrnulý v extasi úžasu na kolenou z noci se zapotácel?
Když tíží úsměvu tvého procitly větry země a duší
a tisíce etherných křídel, zajatých v záři tvých světel,
když bilo v tvé mřížení, zvonící strunami harfy neviditelné?
A tichem zvrácených lesů, staletími očekávání,
když prvně letěla bolestná píseň, toužící vysvobození,
a láskou a žízní tvé dějiny pěla,
zářící Vězniteli,
Uvězněný!

Země! Bloudící věky!
Spoutaná suggescí věčného zraku, jenž za dne uzavřen září
se otvírá v nocích a v zelených hloubkách fosforeskuje
a ztrnulý v neznámém pohnutí zasrší najednou tisíci jisker
a každé tvé hnutí provází v tanci tvém prostorem světů!
Lodi, zakletá v jediném kruhu, plavíš se věky,
a hodiny, záhadní lodníci mlčenliví,
střeží tvé cizince nesčíslné,
s paluby toužebně do dálek se dívající,
zrádně dumající o osvobození,
věky a věky, v jediném kruhu plavíš se věky,
však vlny, jež házíš, v tisíci kruzích se vlní až k břehům
nového času.

Vody! Zrcadla výší, kde staletí hasly obrazy hvězd!
Zrádné, jež v tisících polibcích jste líbaly život
a zajetí země pokrýly krásou a v poledních slunce
byly jste lázní a vínem a tisíckrát zdvižené žárem
znova a znova se vracely k útěše země!
Z růží a fial a rosy jste utkaly vonný šat jiter
a lákaly k sobě zraky — a blesky!
Básník, jenž bloudí po vašich březích,
v závrati vašich žíznivých hlubin,
z vašeho ticha se opijí bolestnou vzpomínkou věků,
kdy dech Nejvyššího se nad námi vznášel,
a vaše bouře je mu odrazem tvůrčího gesta,
jež letělo od pólu k pólu,
osudné zdvižení ruky Rozsévající.
Neboť ve vašich hlubinách staletí dřímaly obrazy budoucích palem,
ledové vegetace větrů na oknech zajatého,
a dřív, nežli na zemi ve vašich vlnách šuměly lesy, zvonila jara,
jahody volaly krátkou svou sladkost a vůni šepotem květů,
marné polibky bytostí vřely, slzy hořely světlem
a zaštkaly poslední křeče nenarozených.

Tajemství ohně! Osvobozující!
Zářící symbole Všudypřítomného!
Hrdé dechnutí síly! Objetí změněné v světlo!
Pnoucí se k výši!
Illuse barev sesutá v jediný požár!
Jazyky zářící nad hlavami svatých!
Zahrady plamenů, ukryté v hlubinách věcí,
kvetoucí slávou přechodů z viditelného v neviditelné!
Hle, duše silných bloudí v alejích vašich svou láskou
a jako milostná píseň zvoní jim šepot usmání vašich,
plameny, přátelé nového větru!
Vítězní ve vás zapalují své pochodně pro soumraky příštího času,
a bolest tisíců tam bloudí a láme vaše krvavé, chvící se květy,
a nahýma rukama vytrhává ze žhavé koruny jejich listí jak z růží,
a hází je změněné v světlo a vůni
na cestu duší.

MAGICKÉ PŮLNOCI

V našich nocích stíny drahých bloudily,
k našim duším beze slov nám šeptaly,
pod jich kroky aureoly z květů zářily
a do tušení našich sálaly.

Ticho bylo úsměvem a vonnou předzvěstí,
letem nesčíslných křídel nesenou,
znělo zlahodnělým hlasem dávných bolestí
a čistých polibení příštích ozvěnou.

Naslouchali jsme mu vzrušeni a zmateni,
hloubkou záhadnou svých duší dojati,
a náš každý dech byl procitnutím ze snění
a každé procitnutí jemnou závratí.

DLOUHO STÁLI...

Dlouho stáli v bolestech jako v dýmu vlastního ohně
a mlčení jejich bylo řadou závratí. V staletém tragickém snění
jim umdlely duše. Z dvou mystických nocí jednoho dne, oken protiležících,
třásly se hvězdy do jejich vigilií.

I četli nová tušení z hvězd, jak z rozmetané sazby ohnivých liter,
jejíž původní smysl je ztracen pozemským zrakům. (Snad Čistí četli v ní jedn
tajemství prvního jitra a píseň o růžích všech svítání příštích,
jež zvoní v modlitbách do snění svatým.)

A když se vrátili, nejhlubším hlasem je vítala země,
i viděli ji v barvách, které se nemění smrtí, transparent věčného ohně;
od obzoru k obzoru nad nimi letělo hosanna světla
a hlubiny květů k nim vášnivě vykřikly vůní.

Pohřební zvony zněly v blízkosti jejich jak volání k slavnosti duší,
jíž smrtelní jenom jednou jsou přítomni v žití:
a bázeň soumraků dýchala v tušení jejich jak cesty v zahradách neviditelný
jichž vůně nocí se sesílila.

Novým písním učili pozemskou lásku, úsměvy novému kouzlu,
večery jinému hovoru duší a zardění její v rozkoši třásti se bázní:
v skřížení zraků, jež do dálek svítí, v polibcích vonných příštími růžemi,
číši svou podati do noci k přípitku nenarozeným.

V jejich slovech se chvělo nadšení letního dne, když paprsků hudbou
provází němou práci zrajících hlubin. A vše, co v duši soumracích kvetlo,
těžkými klasy se doteklo země. A sny, jako ženci, poslušni rozkazu jejich,
klidili požehnání zrní a písní.

Ale zraky bolestí jejich se upřeně dívaly v dálky slzami svými,
kde hrami věčného světla se zdvihaly obzory země, vzdálené smrtí;
neznámá města všech čekajících, studnice stíněné palmami,
v mlčení věků se před nimi zrcadlily.

A když odešli, byl odchod jejich bratřím jak ticho, v němž dozněla modlitba,
a jako smiřující úsměv při záporné odpovědi milujícího.
Vítr, jenž zdvihá se na březích, příznivý odjíždějícím,
a pohnutí radostných očekávání.

PŘÍRODA

Hudbou hrály ukryté prameny a den můj k ní zpíval svou píseň
na březích melancholických.
Smutek dávného žití, z něhož jsem vyšel, dechl mi z vůní,
a z hovoru stromů a z těžkého zvonění hmyzu nad vodami,
a celá staletí ležela mezi mou rukou, jež trhala květy, a jimi,
mezi mým zrakem a tajemným světem,
jenž tisíci tázavých pohledů v duši mou němý se díval.

Oblaky setměly západní slunce. A duše má ptala se větrů:
Jsou to oblaky přicházející nebo odcházející?
Odmlčely se větry, v poslušná zrcadla se zhladily vody,
a hvězdy, jak ohně hasnoucí v studených vlnách svítících moří,
vřely a šuměly nade mnou, neviditelné:
Světlo umírá jenom příchodem ještě většího světla,
ještě většího, většího světla.

LÁSKA

Záře dalekých jiter se zrcadlí v úsměvech mlčení vašich před odpovědí
a myšlenky vaše jsou jako přezrálé klasy samy se otvírající.
Přišel čas nejkratších večerů; s výší střesené květy dotkly se země,
vůně dne nocemi bloudí a konstelace letní vystouply na vašem nebi
a i v nejroztržitější pohledy vaše chytá se padání hvězd.
Smích a výkřiky žíznivé krve už nestačí vaší zbohatlé duši,
šílenství její cítí se silným přijati bolesti věků
a mluviti řečí, v níž láska má hluboká poznání smrti,
agonie extatické úsměvy milujícího a rozkoš je sesutí světů
(neboť zříceninami prochází duše na cestách k vyššímu světlu
a bolest je výčitkou odloučeného).

Hle, bratři! Vaše láska se plní jak stromoví jižní: plody má uprostřed květů,
a dech její roven je větru všech zahrad, etherná kytice tisíců vůní.
Mlhy zdvihly se k výši: k posledním, příštím světům se rozšířil obzor,
a v extasi vaší zazvonil vesmír jak hudba při hostině nesčíslných.
Ale neubývá úrody vaší: dech Věčného táhne pod nebesy vašeho srpna a října
v den slavnosti klasů a zahrad a vinic a duší,
a žeň vaše je podobna úrodě světla:
do příchodu nesčetných nocí žali z ní národové
a nezmenšili jí v tisíciletích — —

V nové síle život jste pocítili
a tepot vašeho srdce vrací vám dálky jak bouři.
Neboť nekonečno všech cest kříží se v duši milujícího
a v hlase lásky mrtví se ptají, kdy nastane hodina vysvobození,
a nezrožení jim odpovídají bolestí její.
V klidu jejím je nepokoj očekávání a v úsměvech jejích vzpomínky slunce,
jež zapadlo nad nivami země a vyšlo na nebi neviditelném,
a vzpomínky slunce na ohnivá vření, než první světy se odtrhly v dálku.
A v blesknutí jejího zraku řeřaví tajemná čára, přítomnost nepoznaného,
jež protíná vidmo mlhovin nejvzdálenějších,
z nichž dosud hvězdy se neutvořily.

Bratří! Vaše láska se plní jak stromoví jižní: plody má uprostřed květů
a dech její roven šepotu soumraků v měsíci jarního tání.

Tušení jejímu dáno je spatřiti duše v prvotním světle
a pozdravit bolest, když vrací se z tajemství věcí
zbohatlá cestami svými a silná rozpjetím křídel svých v Rythmu.
Z požáru dotknutí jejího vzbouzí se větry, jež zmítají slehlými atmosférami
a hudbou ukrytou v plamenech provázejí jásot paprsků osvobozených.
Bez bázně pohlíží láska v zrcadla nocí, jež ztravují přízraky barev,
však hlubiny svoje dokořán otevrou světlu,
a vteřiny její čítány nejsou padáním krůpějí z oblaků tohoto času,
jenž sluneční hodiny její pokrývá vrženým stínem
a slabé sesmutněl nejistotami:
cestami hodin kráčí v nich stínem stoupání druhého slunce
a měří den vašich duší.

Bratří! Zatřeste keři svých růží! Mnoho hořkých vůní vám přinesou dálky!
Bolesti neznámé těm, kteří nemilovali, blíží se k samotám vašim.

Bolesti touhy, jež staletí topí se v krvi a tisíce rukou pozvédá k nebi!
Bolesti lásky, jež zemřela polibky, a té, která zhřešila v očekávání!
Bolesti nesčetných úsměvů odvátých vichřicí pohledu nepřátelského!
Bolesti bázně, aby Nepřítel nepřišel k hostině vaší, neviditelný,
zavolán slabostí ukryté myšlenky vaší,
a neotrávil vám víno dřív, než jste ho podali bratřím;
(neb láska, jež ztratila jediné vítězství, tisíckrát byla poražena
a hodující, jenž opustil komnatu světel, zraky má zmatené vzpomínkami,
a noc jeho je temnější všech nocí a plna nebezpečenství).
Bojte se stínů, jež padají do vašeho světa z vyhaslých předvěkých světů,
a bolestí viny, jež plíží se podsvětím nenarozených.
Bolesti, které vystouply z hrobů a z krve a z příliš jasného světla
a z úsměvů krásy a z odchodu dříve, než uzříte spočinout jitro
na loži růží a rosy ustlaném staletími!
V průvodu stínů vychází duše stoupajícího; však stíny bojí se výší
a zemdlí na strmých cestách a zraky milujících se jasní;
jediná pýcha závrati nezná, bojte sepýchy, ó bratří!

Odměnou vaší budou chvíle, kdy uzříte zemi světlem své lásky:
Pozdrav vám vykřiknou krajiny v květu, nejhlubší mlčení dají vám lesy,
a zrající leta, jež vábí svou písní podzim do polí a zahrad,
řeknou vám tajemství věčné své žízně po nových jarech.
I bude poznání vaše jak potkání noci a dne, které má za svědky tisíce hvězd,
a za křídly vašich odletlých hodin zvlní se brázdy etherné vůně.
I rozšíří se pohled váš jako čas plný světla a obejme zemi,
v úsměvu vašem tisíce úsměvů zasvítí z tisíce duší,
tisíce smrtí budete potkávat najednou v tisíci cestách bez bázně
a uzříte zástupy nesčíslných životů vcházeti v jediný život.

LETNÍ SLUNOVRAT

Sad modrý dálek jak voní! V taneční hudbě tisíce letů
na hvězdy půlnocí čeká svatební veselí květů.

Nakloň se k růžím! Ať úsměv, motýl vyššího jara, z nich sletí,
vyplašen dotknutím světla z tvých zraků, a na rty usedne ti!

Sad modrý dálek jak voní! V taneční hudbě tisíce letů
na hvězdy půlnocí čeká svatební veselí květů.

Mdlé ruce zajatých, v radosti zdvižené zatřásly mříží,
nejhlubší vítr zdvih naděje, letnice země a duchů se blíží.

Nakloň se k růžím! Ať úsměv, motýl vyššího jara, z nich sletí,
vyplašen dotknutím světla z tvých zraků, a na rty usedne ti!

Hle, cestou v obilí skrytou, v tajemném zachvění celého kraje,
žnec neviděn kráčí, však po klasech lesk jeho ocele hraje...

KDYŽ Z LÁSKY TVÉ vyšlehnou světelné proudy tvé vůle,
slavné a těžké, jak tisíců životů život,
a z prostoru vyrůstá prostor, Sršící světy,
tu věky budoucích smrtí
provanou zachvěním Myšlenku tvou.

A bolest tvá tvůrčí
až k posledním končinám vesmíru zalká,
nesmírná, rozlitá tisíciletími,
hořící němými zápasy sluncí,
jež metají z propastí ran svých, kvasících ohněm,
a gigantských tepen
oblouky plamenných vln
do výší tisíců mil,
a pohnutými atmosférami
třesou všemi světy tvých duší.
A nad jejich hloubkami zdvižené oblaky tmy,
jak rozhrabaná hnízda ohnivých hadů
zasyčí sinými světly
a hněvem ztrnulých zraků
vždy otevřených!

Neboť i ty, Věčný a Třikráte Svatý,
v propastech svého nitra,
kde tisíce vesmírů mrtvých a budoucích dřímá,
chováš svůj sen
a k němu se blížíš úzkostí lásky
tajemstvím věků.

A my všichni, nesmrtelni tvou vůlí,
bolestí svojí
tvé bolesti sdílíme slávu!
A naše radost, dar příliš těžký,
jenž z dětských rukou nám dosud bezvládně padá,
je slabostí naší
seslábly obraz
vítězství tvých!

STAVITELÉ CHRÁMU

(1899)

ZPĚV STALETÍMI BLOUDÍCÍ táh' naší touhy snem,
ze zahrad, kam jsme nevešli, dech květů roztál v něm,
jak oblak neviditelný se snesl kolem nás
a deštěm vůní, chladnoucí, se v tichých, těžkých tonech třás'.

V mlh jeho stínu etherném nás míjel cizí den,
jenž dosud příval růží svých nám nesvál do oken,
a lásky srpnem bez konce na naše nivy nezaleh',
však za obzorem vinicím dal zráti ve svých úpalech.

Zpěv staletími bloudící táh' naší touhy snem,
tep srdcí, zrychlen Blížením, se v rythmech třásl v něm:
krok Mistrův času po vlnách a sestup svatých vidění
po schodech září měsíčních a v bílých bleskův odění.

A tichem našich modliteb se sesílil a hřměl,
jak v tisícerých blankytů by klenby narážel,
a světlá rozkoš, do noci, jež z vln mu stoupala,
jak kdyby dnem se rozlila a všechny světy koupala.

STAVITELÉ CHRÁMU

Viděli jsme zástupy nesčíslné. Ponurou majestátností věcí
kráčeli smutni. Cizí byly si duše, jak by každá z jiného světa
po tajemném ztroskotání zachránila se na zem.
I snily o svých ztrátách.

O samotách uprostřed magických lesů, nad nimiž slunce
podobno ptáku zlatými křídly nekonečnými brázdilo ether;
celým vesmírem letěla jeho píseň o slávě života harmonického,
o zázracích tvůrčího jitra v zahradách země a podmořských nížin,
v modrých preriích vzduchu a vody:
v oceány se sklánělo v žízni a pijíc rozvlnilo je bouří,
v jeskyně ametystové pod ledovci západů do hnízda horských růží šlo spá
a jeho sen viditelný, hra tisíců bratrských sluncí,
tančících v rythmech hudby melancholické, vznášel se nekonečnostmi
zářící láskou. Noc dávala hovořit květům o jejich léčivé síle
a opojení, jež dřímá v hroznech a máku. Znali jemná slova,
jež jako rozhozené zrní lákají ptáky. A zvířata lesní,
která neokusila krve, je přítulně navštěvovala.

Snili o městech, jež vládnou nad zeměmi. O rozkoši práce,
slavnostním zvonění kladiv, zkrocení ohně, závratích boje,
signálech jízdy, sladkosti nebezpečenství, hrdosti dávajících,
smělosti ruky, jež hází tajemné sítě nad národy,
a o slovech, jež jako smolné věnce padají na města nepřátelská.

O pýše orlů na horách osamělých, jejichž vířící křídla
rychlostí letu zdají se nehybně ztuhlá jak z kovu
a stačí zrakům protínajícím soumračný vesmír jak hvězdy.

O rozkoši zničení, triumfální jízdě cyklonů nad rovinami,
požárech lesů, ledových vichřicích pólů, o démonickém výsměchu živlů,
které v řinčení přetrhaných řetězů blesky vybíjejí se v chaos.

O tragické žízni hledajících, honbě, která tajemství stíhá
cestami nesčetných světů, ústících v jediném světě,
zmateně probíhá tisíciletími, číhá na předvěkých pohřebištích

a jako na skoby řeřavé ještě, dokuté právě posledním úderem kladiv,
na slunce věší svá tenata neviditelná,
a lovecké sítě spouští v plamenná moře, která je tráví
jak pavučiny. A odsouzená hledati věčně
mate se mlčeními, která si kolem ní odpovídají
v magických dotknutích rukou, v agonii mučených zvířat,
v početí zakrytém blesky, v šílenství strhaných zraků i v pýše
zahrabávající do země stopy, jimiž jsi kráčel.

Snili o rozkoších nejistoty a hry, rozčilení tržišť,
o zmatku tisíce jazyků, pokřikem plnících duši jak přístaviště,
kam ze všech moří se vracejí lodě a kde orgie bázní,
nadějí, krve a hříchu přehlušují hukot moří
a pozdravnou střelbu a orchestry přijíždějících.

A večer o sladkosti hudby táhnoucí nábřežími
jak etherná mlha, do níž se stápí tisíce světel,
nad řekami, jež jako žíly studené záře zdají se prýštit
z měsíce. O ženách záhadných, zemdlených tíží své krásy,
jež volají milence písněmi zádumčivými. A jejichž šepot
a vlnění šatů zdá se zakleto v květech a dřímotě keřů:
bílé, ve fosforném jiskření drahokamů a rtů, halí se v soumrak,
jak by jich ruce, s pohyby hadů uspávaných kouzlem,
házely zrní magické vůně v srdce zapálená jich zraky
a v omamném kouři k odpovědi vyvolávaly duše mrtvých.

Ale nejposlednější ze všech (jak jsme zakvíleli láskou!)
miliony vyděděných, mravenci, kteří vyhrnuli se z lomů,
otroci, kteří plíží se žitím jak sady zapovězenými,
táhli kolem nás mlčky. Umdlená jejich duše neměla snů.
Jen v zajiskření očí při úderu rány neočekávané
viděli nad sebou klenutí nebes, zčernalé soumrakem věků,
jako strop ponuré dílny, začazené prací tisíciletou:
dmychaly větry do výhní pod obzorem, v Gehennu rudého žáru,
kde celé pralesy vyvrácené zdály se praskat vln ohnivou tíží,
a jako bubliny, vyfouklé ze skla, blankyty země objímající,

hrající duhou a modrem, kopule etherných paláců štěstí,
okna na vrcholu klenby pro světlo s výše, se tavily v páře,
a kroužily pěnou po hladinách varu připraveného,
jehož reflex přes celý hvězdnatý zenit se šířil
a v sazích mraků se chytal, jak zlatý písek slepený krví:
gigantské pohybující se stíny promítaly se na něm
jak obraz tajemného zápasu kolem věčných ohňů.

Mezi nimi šli stavitelé tvého chrámu. Ti jediní ze všech
poznávali se znameními. Jako slib jiných nebes a země
viděli hrůzu a nádheru věcí. V plnosti nesčíslných forem
cítili prvotní napjetí tvého tvůrčího dechu,
jež jako Eliášovo světlo ze všech nejvyšších linií krásy se jiskří
nad krajinami oblaky věků zatíženými
a ranami blesků ochromí zčernalou ruku odvážlivého.
Vykoupením tajemné viny byla jim bolest a práce.
Jistotou cesty vnitřní radost, nepohnutá, bílá a silná jak slunce,
jež, třeba neviditelné uprostřed bouře a noci,
dle věčného zákona vládne zemí. Vítězů matku a sestru
ve květu tisíciletí, na rtech zardění jitřní, vítali ženu
a souhvězdí letní Orel, Labuť, Delfín a Lyra
vstávala v záři do jejich nocí, po dni, který se dloužil.
K milionům trpících bratří bylo poslání jejich
jako k najmutí dělníků k stavbě. Ale aby žhavější byla
slova najímajících a ruce odměňujících horkostí touhy,
tvá spravedlnost, silná a vládnoucí smrtí,
rtům jejich odňala vzpomínku na všechnu sladkost země.

VIGILIE
I

Jak stráže tvé bdíme
na místech nebezpečenství;
před námi hranice svaté tvé noci,
za námi království spících.

Těžký dech bratří nám do tváří šlehá,
rozžhaven tisíci slunci,
jež sálají před jejich zraky
ve snění uzavřenými,
pro nás už neviditelná.
A gesta jejich nesčetných rukou,
umdlených k smrti pracemi snění,
jež marně se hledají ve tmě,
a zmatená slova šeptaná ze snů,
dušená polibky stínů,
spojují naše duše
v nový smysl.

Hvězda za hvězdou hasne,
za světem světy,
vteřiny mrtvé
na orloji věků.
A ti, kteří z bratří se probudili,
sedají vedle nás,
ubledlí ještě tajemstvím spánku,
k vigiliím.
A přece, kolikrát, slabí,
záviděli jsme spícím!

Žár našich zraků spálil nám řasy,
když jsme je přivřeli mdlobou.
Všechna světla,
jež do rukou vtiskli nám odcházející,
vyhasla v našich lampách

a my ještě bdíme.
Jen moře světélkující, plameny modré
nad poklady skrytými v hlubinách země,
chvějí se šachtami noci,
hornické kahany
z výšin světla sestouplých
dělníků-stínů.

A tušení našeho jitra v dálce!
ve tmách symboly věcí,
mlčenlivé.

II

Slyšte! Paprsků píseň,
sluchová halucinace,
zahřmění zvonů neviditelných
do bdění vysíleného,
zaznívá k našim duším
přes celou hloubku země!
Odvrácená polokoule našeho světa
tam koupe se v slunci
příštího rána!
Kvetoucí zahrady ostrovů jižních
tam plují uprostřed moří!
Neznámí ptáci v oblacích jisker a písní
snesli se nad lesy palem!
Světlem jak tíží zlatého vína
se převrhly kalichy květů,
až rozlité voní z trávy!
Motýlům vzňala se v plameny křídla
rychlostí letu!

Ale zde noc, otevřená věkům,
a zraky otevřené noci
a bolesti bránící zavřít je v snění

a oklamat žízeň retů
polibky stínů...

Z chvíle zas těžce vyrůstá chvíle,
jak z propasti propast,
již v podzemních sklepeních
horstva vápencového
staletí klenou:
ztracená řeka, ze světla sřícená do tmy,
vráží tam, zpěněná, v tisíce slují
a hledá a volá žhavého milence svého,
slunce!
Celý svět kvílících zvuků,
jak bázeň kleneb se sesouvajících,
hřímá ohlasem jejího pláče,
marně:
zapadlo slunce, zapadlo v studených lesích
stalaktitových...

III

Ó Moci Věčného Slova!
Vysvobozující!
Soumraky v sladkost rozpouštějící
druhým světlem!
Modlitbě nové nás nauč
v bolestech našich
nad sněním bratří!
Modlitbě úzkosti smrti a krve utišující,
úzkosti lásky a vzrůstu sesilující,
ovládající bytosti neviditelné,
od loží bratří zaklínající
upíry snění!
A až proměníš v jediný požár
okamžiky naše,
šlehni svým vichrem

v jejich jiskřící chaos;
do čtyř tajemných pólů je rozvěj
a v hlubinách noci
na sta mil od sebe nechej je zářit,
jak v blankytu černém
systémy hvězd,
a závratný prostor vesmíru tvého
pronikat vroucností světla,
spojené jednotou zákonů tvých,
hasnout a znova se nítit,
kroužit a letět a hrát,
do svaté tvé vůle
po věky!

JSEM JAKO STROM V KVĚTU...

Jsem jako strom v květu, zvonící hmyzem a včelami: ticho a smích;
krev, to je sluneční východ, kde v ohni se koupe omladlý den;
v korridorech světla jsem prostřela vůně pro kroky milenců svých
a všechna tajemství noci jsem hodila do klína žen.

Však žárlivá nechci, když za noci dřímu, umdlená objetím jar,
bys toužil po etherné kráse mých sester, jež vábí tě k hrám:
tisíce let jsem skládala bohatství svá jak královský dar,
a těm, kteří dovedou ničeho nežádat, celý ho dám.

Pro ty je dráždivá krutost mé lásky,
umdlení hrobový mír,
hloubka mých zraků, z nichž sálá
osudných souhvězdí vír,
vteřin mých číše, kde věčnosti světlo
do krve zlomeno plá,
a polibků závrať,
sladká a zlá.

Nejsem jako mé sestry: noc věčná
je pozadím žhoucím mým snům,
nad hlavou milenců svatební pochodní
zažíhám dům:
květy, které jsem nasila, ohnivým srpem jsem požala,
ptáky, které jsem lákala, plameny zaháním zpět;
však duše, jež čekají staletí, z tajemné noci své přiletí,
v smrtelném tichu je uslyším šuměti,
etherných motýlů jiskřící let,
a kroužit kolem mých pochodní, které jsem rozžala
o země ohnivý střed.

Otrokyně Věčného, šílenství kněžna, znám hmoty nejhlubší hlas,
slávu prvního slunce, soumraky posledních dní;
proud slzí se valí po kráse mých tváří a z rozkoší přivřených řas,
a v pláči mém hudba noci se chví a kroužící hvězdy jiskří se v ní:
neboť v mém smíchu štká kletba tajemné viny a čas,
a v pláči mém zvonícím úsměvem světla
naděje Návratu zní.

SMUTEK HMOTY

Sem nikdo z živých nezbloudí. Jen vzkříšen zraky mými
vstal smutek těchto míst a kroky bázní ztlumenými,
by bratří neviditelných ze spánku nevyrušil,
mi vyšel naproti. (Jich oddech rythmický jsem tušil,
jak v tvář mi zavál, ledový, a v světel žhavém vření
se jíní chytal jehlami na vegetace snění.)

A vzlykem dychtivým sem Vody z dálky zazvonily,
jak nesčíslné rty by žíznivě se naklonily
a pily z hořkých pramenů. A nové za nimi a třetí,
jediným létem vyprahlé, bez nasycení, po staletí.

Žal stromů, resignovaný, v mou duši z hloubky vydech'
o smutku hmoty hovořil a lethargických klidech,
kde světel vlákna hedvábná pro svatební šat žití
zem spřádá černýma a svráskalýma rukama a nítí
svůj oheň, zvolna hasnoucí, Vestálka zádumčivá.
Zpěv sester, mrtvých před věky, jejž doprovodem zpívá,
bez echa letí věčností a v jeho rythmu tíži,
zrcadle magickém, se zjevy přivolaných duchů zhlíží.

DOUPATA HADŮ

Skryté své zahrady viděl jsem v slavnostech července kvést,
v blankytů etherná loubí se slétlo tisíce tajemných ptáků:
na květech zrosených nechaly půlnoci nejsladší úsměvy hvězd,
a jako koberec pro sny, v plamenech záhony máku.

Dalekou cestu jsem konal, neznámý navštívil svět,
nesčetné duše jsem objal, z nesčetných zraků tvá tajemství čet',
a unaven milostí vrátil se do svých ukrytých sadů:
klenbami hořící síry kouřil se blankyt, žíravě bled,
a všechny mé záhony květů se změnily v doupata hadů.

Před kroky mými se vztýčili, otravné prameny syčící tmou,
na stvolech, zmítaných vichřicí hlubin, nestvůrné hlavy jim kvetly;
v tělo mé vrůstali, vůli mi spoutali hadí svou suggescí zlou,
a v zraky mé z nehybných očí svých stříkali sinými světly.

Tu svaté tvé vzpomínky v duši mi prolétla zvěst,
nádhera moří tvých, tajemství nocí tvých, sláva tvých cest:
blankyt jak brána se otevřel, od jihu letělo tisíce ptáků;
tvé magické jméno jsem vyslovil — a v úsměvu hvězd,
koberec pro sny, přede mnou ležely záhony růží a máku.

NAD VŠEMI OHNI A VODAMI...

Nad všemi ohni a vodami,
vegetacemi,
mezi tajemstvím země a světů,
které ji, chvící se, drží
nad propastmi,
krouží naděje naše
ve věčném jaru.
Mezi tisíci sestrami svými
svatební nádheru křídel
rozestírají
v zápasu lásky
jak ptáci.

V plamenech hnízdí
jak uprostřed květů,
s dráždivým výkřikem černými oblaky do kruhu víří
kolem nepřítele svého:
v úhlu sepjatých rukou,
v lilijích na ňadrech ženy,
hledají skrýši
v blescích.
Na hvězdy sedají umdlené letem,
jak vlaštovky na stožáru lodním,
a ty, které mají křídla nejzářivější,
hnízdo své staví
pod římsami zlatého paláce tvého.

Svatých vítězů píseň
zvoní k nim z křišťálných oken,
a když se v lítosti navrátí k zemi,
tu v jejich zpěvu
jiskří se její ohlas.
Při stavbě chrámu
v tesání mramoru, do kladiv hovoru
zníti je slyšíme
z modra:

Sladkost věčného rythmu,
jímž dýchají stejně
slunce i růže,
srdce i moře,
systémy světů,
příliv i odliv
světla:
etherné vlny,
tepající o bok
tajemné lodi,
která naši duši
odveze jednou,
až naším posledním dechem se napnou
její plachty.

ZEM?

Svět rozkládá se za světem,
za hvězdou hvězda, když půlnoc se tmí,
a mezi nimi je jeden, krouží kolem bílého slunce,
a let jeho hudbou tajemné radosti hřmí,
a duše těch, kteří nejvíce trpěli,
do něho vejíti smí.

Sta bratří řeklo: Známe tajemství jeho,
mrtví v něm vstávají ze sna, živí v něm zmírají snem;
milenci řekli: Přílišnou září oslepí zraky
a čas jako vůně neznámých květů každého usmrtí v něm;
a ti, kteří dovedli viděti tisíciletí,
s úsměvem ptají se: Zem?

ZAS VE VIDĚNÍ PROROCKÉM noc šeptá slova neznámá,
šum stromů, tisíc jazyků je opakuje nad náma:
jak nad zrcadla kouzelná se k tichým vodám naklání,
z nichž tisíc očí plá jí vstříc jak v nadpozemském usmání.

Na černých loukách slzami jak setbou záře osetých
sní panny dvora našeho o sestrách vinou zakletých,
soucitnou rukou andělů v kající roucha oděných
a v samotách své bolesti žárlivým sluncem střežených.

Cní města, valy zřícenin na opuštěných ostrovech,
motýli s smrti znamením se chvějí na všech hřbitovech;
však vodotrysky vonných šťáv ve květech hudba hrá
a v krvi opojení tajemné jak v hroznech víno zrá.

Ať sladce dřímou bratří mí v svatebních ložích nadějí
a ztroskotaní na březích ať dřímou ještě sladčeji:
noc ve svém snění uslyší, jak šeptá v řeči neznámé,
že míle každou minutou do moře světla padáme.

TĚLO

Řekni mi, duše má (z daleka jsi se vrátila),
koho jsi na zemi potkala, viděla, ztratila?
Z hlubin se hudba ozvala, sněžení ledových hvězd,
zachvění etherných retů:
Jitra, poledne, průvody květů.

Jitra má bloudila v mystickém osení
cestami prvních sedmikrás.
Chvíle jak rosa se jiskřily v zeleni,
stvol každý, jak by právě z něj odlétli tajemní ptáci, se třás':
a jak by ve slunci nejdražší kadidlo hořelo,
azurným dýmem pokrylo ostatní světy a vůněmi nás.

Od solných jezer se poledne blížila; žhavostí blankytů
všemu, co zemřelo, let jejich zazvonil hranami;
křídla svá fosforná po celém obzoru k zenitu
prostřela nad námi.
Kam jejich stíny se složily, zraky se v umdlení zavřely,
krev jako výheň metala reflexy v nejčistších snech:
mučící palčivost uprostřed věčnosti štěstí,
nebeské město v plamenech.

Květy jsem viděla: držely kalichy do slunce rozvité
jak panny své lampy, zlatými oleji nalité;
a v lampách ohně se ve větru vlnily, temněly, nítily,
na cestu tajemné rozkoše svítily.

Řekni mi, duše má, kam jitra tvá zbloudila,
poledne odlétla,
bohatství květů jak odkvetla?
Jitra má zpívají přede mnou
v růžích, jež nevadnou;
poledne v hnízdo své do slunce odlétla,
se sluncem zapadnou;
a květy mé v tázavém pohledu zraků mých
nemocí zemřely záhadnou.

SE SMRTÍ HOVOŘÍ SPÍCÍ...

Hle, hodina, v níž se přitíží ještě těžce nemocným
a láska nabývá vševědoucnosti.
Přes všechny moře a pevniny letí k nám tisíce hlasů,
jimiž jak žalmy jednoho choru bratří bratřím odpovídají.

— Dohořel západ, se smrtí hovoří spící a naše města
už ztichla. Ztraceným břehem je země v moři nekonečností
a nad ní sestydl blankyt, baldachýn otevřené jeskyně basaltové,
která vyvřela ohněm. Jen hlas tvých oceánů v ní kvílí
a jejich zpěněné vlny sem šlehají tragickým tichem
a výsměšně jiskří se ze tmy náplavem jemného zlata,
smytého z ostrovů nesčetných vzdálených světů
nepřístupných. A my zde zajatí tvoji!
V bouři, jež valí se věky a pod sesutými slunci do výše stříká,
šum rákosí nad hnízdy zkrvácenými...

Nikdo nad nás tajemstvím času se neblížil chudší k smrti:
neboť i bolest zrá staletími k své dokonalosti
a ovoce její, plné mystických jader, hořkne mnohými slunci.
Ničeho z toho, co slíbila svým dětem, nám nedala země:
někdo neviditelný zatížil příliš váhu osudů našich
a aby srovnána byla, měli jsme jenom závaží slzí.
Uprostřed bohatství života k nasycení všech žízní
byla zářící bělost kořisti naší jak fantomy oblak,
táhnoucí v illusi klamnými hloubkami zrcadel vodních.
A sítě, předené, aby lovily v nekonečnosti, uvízly na dně
v tlejícím nánose tisíce jar.

Dni naše nejsladší byly jak dusný sen šťastných z jiného světa,
z něhož procitnou bledí a s chvěním
[illegible]leta si ho připomínají...

Tisíciletí čekali jsme ve tmě tajemství tvého
ukolébáni lahodou věčného rythmu v dřímotu nenarozených:
jak stalo se, že světlo této země vniklo až v hloubku odvěké noci
a otevřelo nám oči pro slzy a slunce?

Ah, spáti ještě tisíciletí! Ať krouží světy
kolem propastí ohně a padají uzralá zrna na klasech konstellací
v černou půdu etheru tvého, v záhyby tvého klína,
nekonečnem rozprostřeného!

A žádá-li utrpení našeho tajemná spravedlnost,
proč nemluví zřetelně k našim duším? Kdo před námi kráčel
a vyřezal znamení do kůry stromů pralesa tvého,
jimž nerozumíme? A vlčí jámy pokryl větvemi květů?
Proč slova proroků zní jako halucinace
k našemu sluchu? A v noc naší bázně, v houštinách lesních,
jiskří se stejně fosforné oči i hvězdy? Nemocní příliš tušíme nemoc
v extatickém proměnění tváří, v zářící bledosti svatých
i v slovech příliš hýřících světlem. A k naší smrti nemocí stala se pravda

Tak jdeme, smutni, a žena, družka naše, marně tajemstvím zraků
mluví k nám o nesmrtelnosti. Marně do úsměvu svého
jak v závoj nebeských světel halí panenskou bělost
svého těla. Marně, laskavá slibuje zapomenouti...
Noc tisíciletí odňala bratrskou čistotu pohledům našim
a rozklenula se mezi dnem muže a mezi dnem ženy:
klamné své ticho jak stíny za každým polibkem šíří do nekonečna
a její paprsky hvězdné jsou ranami blesků, jimiž umírají
ti nejvznešenější. Dni našich duší nikdy se nepotkávají.
Slunce, jež nad sebou stejně vysoko zříme,
je pro ni a pro nás rozdílno v čase.
Pláč otrokyň kvílí z růžových zahrad
a v barbarském výkřiku síly umlkla sesterská duše,
tiše zpívající. Objetí naše stalo se jako znamení do tmy,
jež volá bolest. Celý ráj štěstí, ztracený věky,
leží zavřený mezi námi. Jen nejčistší snění, letící v ether,
dovede pohlednout z výše do jeho zářících sadů,
z nichž marná vůně se kouří do sedmera nebes.

A naše bloudící radost nadarmo hledá své sestry.
Mystický polibek smíru nezahřměl dosud do všech věků

jak zemětřesení, v němž stará země se zřítí
a nová se zdvihne v apotheosách.

Ale dosud vře, záhadná, ukrytým ohněm
pod sady oranžovými. Gigantské formy dávného žití
stiskla kamenným lisem a čeká.

A posledním tajemstvím těla je bolest, tíže kosmu, cítěná duší.
Všemi prameny krve se valí, tisícem smrtících vůní.
Všechny mlýny života žene a etherně jemná
i snění větrné mlýny na nejvyšších horách.

Chvějí se v klávesách stínové ruce, lehce jak motýli černí,
každým naším vtáhnutím dechu plní se vzduchem tajemný nástroj;
v šílenství akkordy víří, sta duší zakvílí resonancemi,
den s nocí jak stránky jednoho listu se střídají v knize mystické skladby...

Co znamená polibků šepot v této tragické hudbě, jež hřímá
z ticha nesčetných početí v mateřském těle do ticha vlhké země,
vždy nová a nová a přece plná tisíciletých reminiscencí?
Úpěním větrů, lesů a vodstev k nebesům stoupá,
dar země v symfonii světů,
vřava zápasu proti nepřátelům neviditelným,
tisíceronásobné doznění výkřiku, jenž před dávnými věky
zdvihl se v třesení viny...
Hle, oči, jež staletí marně toužily usnout,
sotva přivřené, znova se otvírají jejím kvílícím echem,
a z hlubin dní našich a nocí, fosforné, pálí,
noty nejvyšších tonů!

— Všechno je plné žízně. A suché rty stále nás hledají ve tmách
a krev naši dychtivě střebou. Ale umdlením našim
smějí se jara květy tím ohnivějšími. Hořká je práce v tajemství země
jak práce otroků v dolech. A světlo plamenů našich
v třaskavém výdechu hlubin dráždí v temnotách předoucí síly.
Snopy žní našich bouřemi zvlhly, srostly a obtížily se;

kterak je zdvihnem a podáme bratřím, když naše ruce
strhané únavou staleté orby se chvějí?

— Hle, duše tisíců se konečně otevřely a za všemi blankyty jejich
leží propast. Víme, že všechno zasáhla kletba. Ptáci výší
i plazové země chvějí se před mocnějšími. Staletou válku
vedou národy hmyzů. I v rostlin nejčistším světě
je zápas a chřadnutí, v němž vonná měsíční jemnost
podléhá nárazu barbarské síly. Zápasu vřením
klokotá v žáru svém život a na jeho páře
se kolébá naděje naše: bolestí nesčetných bytostí žijem.
Krev naše, zdá se, že vyprýštila z tajemné rány Všeho
a vtekla do našeho těla a křečovitým pulsem v něm víří.
Marně rozžíháme světla svá do noci v bouři: kříži blesků
je přetíná pravda. Zmatené davy bratří zmučených žitím
valí se všemi cestami myšlenky naší z věků do věků.
A podobni šílencům, kteří na přízraky své hledí
v rozkoši zapomenouti,
o nových výkřicích slasti sníme na ložích,
jež schladly pod umírajícími.

— A západ, jenž v staletích dávných se klenul jak brána věčného měst
z níž andělé přes černé propasti smrti spouštějí zářící padací most
a z hlubin bílého světla zaznívá hosanna blažených duchů,
obloha nad bolestí země sklenutá z nehybné věčnosti štěstí,
kletbou se změnil:
vírem krve je slunce zapadající,
až k zenitu stříká svou stydnoucí pěnou po všech hvězdách
a stržený život náš v menších a menších kruzích k němu se blíží
by v jeho hloubce se potopil do tmy.

V plamennou Gehennu se dívaly naše oči a osleply žárem:
zrcadla vržená v kypící výheň a rozteklá na skelné slzy.
Příšerný smích jsme slyšeli ze tmy a sluch náš zkameněl:
jako ve vápenné ulitě všechno stejně v něm šumí,
moře úkladné vlny i rythmický úder andělských křídel. —

Ticho .... Jako nad mrtvými těly
nad námi v modlitbách klečely duše,
ve zracích visí:

Čas výšemi letěl, v bouři slávy a smrti, s mystickým spřežením hvězd
křižovatkami nekonečností, Vůz triumfální Nejvyššího,
provázen světelnou vichřicí vítězících.
Kam letí tato jízda hřmící harmoniemi,
v nichž výkřiky milionů lkajících duší se ztrácí,
jak tiché úrodné padání deště v hudbě, jež vítěze vítá,
a cyklony hrůzy a smrti vesmírem otřásající
jsou jako vítr, jenž roznáší pozvání slavnostních zvonů
jediným dechnutím z tisíce věží?
Kam letí tato jízda? Kde se zastaví jednou?
Vířila kola,
v bílých plamenech žhavěly tajemné osy jak slunce,
oblaky jisker pokryly ostrovy duší a zrním svatého ohně pálily spící.
Vzrůstala světelná vojska od věku k věku jak píseň,
již první zachytil z božského Slova
a mezi zástupy zapěl
a která ze rtů na rty se šíří,
až zachvátí všechny,
miliony duší,
v plamenech jednoho rythmu!

APOTHEOSA KLASŮ

Zde kroky zastavím a zraků zbožností a vzpláním
nad krajem, jemuž požehnals, svou duši rozestru:
a v modlitbě své uslyším, jak země zpívá zráním
ve světů mystickém, tvou slávou hřmícím orchestru.

O klasy pracující dnem! O bratří nesčíslní
ke kořenům svým schýlení a zbledlí v únavě,
a času žhavým tajemstvím, jež nad vámi se vlní,
chléb síly z věků do věků nesoucí laskavě,

o vlídní! Bratrsky jste dovolili, aby v skrýši
řad vašich stísněných o létu nadpozemských krás
květ horečný snil v samotách a v zracích oheň výši,
tmu země v kořenech, svou písní doprovázel vás.

Mír letních jiter nedělních z vln vašich dýchat cítím,
let země, zvonů zachvění ve vesmír odváté,
a vůni ze rtů pějících, jimž jednou k vyšším žitím
zrn sladkost sílící a proměněnou podáte.

A půlnoc, němá extasí, když bloudí nad zeměmi,
lích vašich jiskření se do blankytů navrací,
klas každý hoří hvězdami a hvězdy nadějemi
a stébla paprsků jak stříbro zvoní vibrací,

a všemi výšemi jak záliv moře z nedohledna
se vlní jedna žeň! Snů skvoucí loďstva etherná
se na ní v dálce ztrácejí a v zlatém písku ze dna,
pod vesly zvířeném, zář slunce hoří nádherná!

O Dechu, obtížený životem, jenž z líchy do lích
pel jeho snášíš jiskřící nad hlubin závratí,
k svým chudým bolestem, květ unavený na tvých polích,
před přísnou nesmírností tvou se bojím přiznati.

Sil závoj z blesků zkřížených jsi zraku mdlému nestáh',
od světa k světu napjatý tvůj vesmír otkává,
a přece v slávě smrtí všech na nejskrytějších cestách
při každém dechu života tě duše potkává

a šeptá zmatená: V tvé moci jsem, svým větrem pohni,
žeň celá, v setbu změněná, ti padne do dlaně,
a jako v půdě zázračné, v tvé síly žhoucím ohni,
jak viděl jsi ji věčností, ti vzklíčí oddaně.

KDYŽ NEBE VAŠE OKNA OZÁŘÍ...

Když nebe vaše okna ozáří a v žáru milosti
když na výsluní plody zčervenaly, trhejte a jezte,
a svatou radost slavně vítejte, poselství věčnosti,
a k slovům jejím záhadným ve jménu bratří odpovězte.

Je radost jako píseň ztracená ze žití vyššího,
zpívaná v opojení mystického vína,
jak úsměv na zářící tváři spícího,
jímž náhle procitlý na sen svůj zapomíná.
Bratrské zachvění, jež letí všemi dušemi,
početí světa, jenž se v hloubce věků tvoří,
a k němuž jara minulá s kořistí svojí odplula
průplavy žhoucích západů, přes černé vlny moří;
přes černé vlny moří,
kde louky na dně, zkvetlé hvězdami, v čarovném tichu hoří.

Chlad vane končinami času našeho a podzim laskavý
nám dal už setbu sluncí předvěkých; teď růže kvetou k ránu
a duše volají se v modru radosti, jak ptáci zpěvaví,
v šik řadící se trojhranný ve vůních oceánů.

SVĚT ROSTLIN

Svět rostlin. Bez hnutí stromy sní o svých cestách
staletími tvarů. Šťávy země v rozkoši tekly jim ze tmy
a sladké bylo, ssajícím, jiskřící mléko slunce.
A nejvyšší rozkoš: dáti lahodné formě
rozkvést tajemstvím tíže a větrů a světla. V hlubinách sálá
vzpomínka ohně. O nadbytku číše přetékající a polibků slávě
hovoří vůně. Ať přijdou hmyzy všech tvarů,
i na ně čeká zde dílo a nejpříšernější
jak nejkrásnější uvítá stejně měsíčná bledost
i vášnivé zardění květů. — Má duše, daleko od nás
teče zde život, hučení řeky vzdálené nocí.
Pod hvězdami mlčenlivými slyším ho šumět,
jak varem se kouřil v ohnivých letech třetihorních. V zrcadle jeho
nádheru barev svých uzřelo jitro i večer, tajemný odlesk
věčné krásy. Daleko za námi teče a valí své hloubky do moře,
jehož vlažné a jako krev sladké vlny nesly nás v ostrovy tyto.
Ale ticho u skalních pramenů vládne a u břehů budoucích zemí,
a němý je lidskému sluchu stejně pád světů
a první zavíření nového slunce ve tmách mystické noci,
jako skládání vůně a kořenů žízeň.

PROROCI

Do měst, jichž věže a paláce zachví se jednou
zemětřesením, až oblaky neznámých tvarů
zakvílí hněvem, raněné blesky vlastních svých hlubin,
a oheň, jenž v tisíci ukrytých doupatech snil o své slávě,
až pohne se k pomstě po věky uvězněného,
a všemi jazyky svými vzkřikne tvé jméno,
a známou tvář, již ukazovalo věkům, promění slunce:
přicházejí, nepovšimnuti, vyslanci tvoji,
dobyvatelé království tvého.

Uprostřed hudby a tančících dívek a písní
naslouchají tvému svatému dechu,
jenž smrtelným zhasíná světla, však požáry světů
do běla rozdmychává;
v němž květy se nepohnou ani, když v jejich hlubinách víří,
však staleté skály drtí jak drobty vonného chleba,
pro jemné rty života čekajícího.
Hlas jejich, stržený vichřicí času, za nimi vane,
sladký jak vůně za nesoucím růže, hořký jak pochodní dým;
a nejtajnější myšlenky vlastní, zaleklí vševědoucností,
nad sebou slyší v blankytech hvězdami zpívat,
pod sebou mlčet ohněm a tajemstvím v hlubinách země,
světel a nocí střídavý chor!

O tobě mluví a o tvé slávě,
o kletbě, jež leží na bratrství duší
a rozdělila řeč stavitelů; a jejich láska
ze staletí do staletí nad zemí bloudí
jak léto ze sídel, kam věčně kolmo naráží slunce.
Ovoce nové vydává stromoví země,
štípené rouby jejich tajemných zahrad;
ale naděje jejich, schopné tak vysokých letů a písní,
stavějí hnízda svá nízko při samé zemi,
jak slavíci!

A když se přiblíží chvíle určení jejich, svět mrtvý
zatmí jim slunce; jako řinutí rány ze srdce milujícího
v krev se jim promění světlo; a před jejich zrakem
rozloží krajiny staletí příštích,
zářící novými konstelacemi.
Miliony se před nimi pohnou tvým dechem, jak vlny
věčného moře, jež v širokých zátokách zalévá zemi
a mění pevniny její v tisíciletích.
Po sněhu, jímž tajemství času pokrývá ozim tvé setby,
bosi, jak vyhnanci, půjdou, a myšlenky jejich, nesčetný zástup,
v tisíci šlépějích zakrvácejí
při každém kroku!
V útěku prchati budou přes hořící města budoucích věků,
jako po ohnivém koberci, prostřeném na schody
svaté tvé výše! A každá myšlenka jejich,
která se v soucitu obrátí nazpět,
poznáním utuhne v kámen! —

A nové a nové oblaky staletí před nimi zahřmí:
Blesky, jež metají sinavou bledost do tváří ženců!
Osudná sražení odvážných korábů v mlze!
Hučení davu na staveništích tajemných staveb,
jichž lešení, pokrytá černě, jsou třísněna krví,
popraviště!
O písně vášní, jež uslyší z plamenů stoupat!
Pohledy trpících příštích, magická dotknutí jejich!
Polibky otvírající nové věčnosti světla a smutku!
Šílenství jediné duše, na jejíž zářících vlnách
houpá se země! Trpící věky, staletí umírající,
nesmrtelné,
tíži všech souhvězdí nesoucí,
slávu svou poznávající!

A když konečně v stišení slavném
vrcholy loďstev osudů příštích,
jež vypluly při stvoření tohoto světa,

z tajemných břehů se blížiti uzří,
vesla zakrytá ještě vydutím hladiny v dálku:

Tu jejich radost vykřikne silná a žhavá
a netrpělivá! A oni, kteří nepoznali, co rozkoš,
rozkoší procitnou z vidění svého,
a bolest, jedině hodná jich síly, sevře jim duši:
bolest času prodlévajícího.
Příliš pomalu krouží jim země, příliš pomalu vstávají jitra,
a příliš dlouho poledne odpočívají ve stínech stromů,
mezi ženci.
Letěti přejí si tisíciletí, rychlostí světla letěti věky,
míti tisíce srdcí, aby krví svou živila extasi jejich
a zarděním podobným východu slunce
a polární záři a požáru světů
tvář jejich lásky!
Všechny duše rozjařit vínem, které jim dalo tak slavnou
bolest a opojení
a které z jednoho pramene prýští
ukrytého,
a do celého vesmíru voní ze šťastné země,
jen k jejím dětem po celá staletí ještě
nadarmo!

HVĚZD HASNOU TISÍCE...

Hvězd hasnou tisíce, jak zrna rozžhavená kadidla,
 jež z kaditelnice při náhlém pohybu se rozsypala prostorem,
 a vůně nekonečnem zdvižená zakryla zbledlé tváře andělů,
 však úzkost hlasu v jejich hymnu slyšíme:

pro lásku k nám se zachvěli! Den blíží se a my jsme nepřipraveni!
 Vzbouření šílí v našich ulicích! Hle, zvony ustrašeně zní
 a nevidíme dosud požáru! Jen ptáci věštební
 jak černé konstelace krouží nad námi.

Od milionů přicházejících své město obležené vidíme.
 A stále noví z věků hrnou se. Proč pláčete? A bázní z rukou milenců
 proč růže vypadávají? Což nejsou vítězové bratry našimi
 a není otcem naším dárce vítězství?

Co ze sopečných černých kamenů Gehenny podzemské jsme stavěli,
 ať padne do ssutin! Krásnější města, nežli naše jest,
 viděly zraky proroků. A přece dýmem jejich ohňů budoucích
 v extasi otevřené oči krví plakaly!

Pro hroby nesčíslných těl je země dosti hluboká,
 však duší rozletu nestačí celý vesmír, světy kvetoucí.
 Z bělostných sluncí touží stavěti jak z mramoru a vteřinu své radosti
 ve věčnost nad ně rozklenout jak nebesa!

Otevřte brány! Panny věnčené ať zpívají! A k nejvzdálenějším
 poselství lásky vyšlete jak holuby! Na srdcích bratří odpočinou si
 a k mystickému domovu svou cestu najdou nekonečností,
 kde skryté písmo jejich bude přečteno.

Ať v zapálených ulicích před námi tančí plameny
 jak zajatí při triumfu! Řetězem magickým zlé síly spoutáme.
 A donutíme zem, by rozkvetla, jak ještě nekvetla,
 až mezi růžemi vstříc půjdem nesmrtelnosti.

MILOST

Z oblouků triumfálných nejvyššího azuru
po šesti práce dnech v mystickou sálá neděli;
a nejchudší tvé odívá v šat královského purpuru,
jenž, bratřím země neviditelný, je viděn anděly.

Těm, kteří v žáru břehů tvých, zajatci hvězd a snů,
nemocní světem tvým, v zimnici žití úpějí,
je lékem v jižním slunci zrajícím, ztišením v tajemnu,
vdechnutím vůně na rozhraní tmy a chladem krůpějí

z mlh před jitrem. A v krve dusotu a s hřívou jiskřící,
jež hvězdy pokrývá, když vášeň v mrtvá jezera
pít letí v šílenství: je bleskem, který šlehne vichřicí
a jízdu zastaví a v duši vzplá, tvé lásky nádhera,

jak úsměv mezi slzami. Je srpů souzněním
do zlata klasů řinčících, hlas jemný pramene,
a na rtech vyvolených tvých se chvěje svatým blouzněním,
jímž pravda věčná zaznívá do duše nepřipravené.

Sen dobyvatelů se blíží k bázlivým a lov
jim připravuje v nejhlubších tvých lesů soumraku,
a rukou spjetím zavolán, šik výšemi kroužících slov,
jak sokoli kořisti nebeské k nim sletí z oblaků.

Však májem jara věčného tvé pěvce opájí,
když vesmír v jediné se políbení rozplývá,
a v dechu zahrad etherných, jež zavěšeny houpají
se na řetězích paprsků, když duší mračna ohnivá

zavíří mlhovinami; zem jako v zakletí
když mizí větrem odvátá před zraky vzňatými
a brány nocí sklenuté před tisíci se rozletí,
pobité hřeby souhvězdí, jak znameními svatými.

Tu z otevřených prostorů tvé slávy zpívá chor,
bolestí souzvuk nejvyšší, všech stínů skrytý jas,
všech životů a smrtí objetí a sladký rozhovor
a z bouře zápasu, jenž věky hřmí, mystický hodokvas.

ZEMĚ VÍTĚZŮ

V chlad večera, jak horkou krví politá, se země kouřila
a vůní krve přilákané stíny půlnocí se z lesů plížily:
šly němé hodiny po nesčíslných skrytých bojištích,
zrak do všech hlubin pronikající setmělý slzami:

když náhle nad horami východu se vzňalo jitro tajemné,
jak vysílené země halucinace; magií měsíce
se nepřístupné moře světla pohnulo a z břehů vylilo
a zemi zaplavilo jedním přílivem. Od království
se rozlévalo v království a na dně jeho lesy chvěly se
jak vegetace řas, v tekutém větru harmonických vln,
a města v kletbě usínající se tměla ze hlubin
a věže jejich kathedrál a klášterů a hvězdáren
a vězení. — A když se převalily vlny světelné,
hle, květem modrých plamenů zem po nich hořela,
kapradí tropické se pozdvihlo na kamenech etherných,
sil nesčíslné vodotrysky jiskřící se hvězdami,
a růže, jako vůní víry šumící,
se rozpěnily na hladinách zelených a dlouhé zachvění
životem země letělo, jak procitnutí zraku nového,
a věci na svou minulost a budoucnost se rozpomínaly.
Prameny zapomenuté vykřikly z nitra skal
o nejžhavějších sluncích předvěkých a cestách jeskyněmi křišťálů,
kde kovy magické o příští moci sní,
a zajásaly nadějí o slávě veleřek a oblaků a ledovců
a moří na svých vlnách jitra kolébajících.
Nad zahradami lesy neviditelné se vůní pozdravovaly
a větry vydaly zpět hudbu polibků,
jež po staletí v hloubky žití padaly, jak sémě čistší rozkoše,
jíž nese v sobě léto národů.

Těm, kteří snesli bdění chvíle té, se duše na rty blížila
a vlna důvěrnosti neznámé je zachvátila jako šílenství:
hlas jejich nejtajemnější se nad zeměmi rozléhal,
a ze sta duší hřměla odpověď na slova nevyslovená,
i cítil každý ve svém zmatení přítomnost tisíců.

Neb v těchto chvílích duše řadily se podle světel svých,
vojsk nesmrtelných přehlídka před zrakem Všudypřítomným,
a každá myšlenka se stala setkáním všech nekonečností.
Jak průhledný byl čas a k oslepnutí vzplál! Jak den,
v němž všechna slunce vesmíru by vyšla najednou
svým světlem dálkou neseslabeným a zahořela nad zemí!
O vroucnost modlitby, jíž omdlévala naděje,
by vstala udivena jako smrt na prahu nesčíslných životů!
Hle, věků pohnutím, v němž jednou světy potápěly se
v hlubiny světa tohoto, jak trosky fregat obtížených bohatstvím
když skvoucí vyjely z tajemných přístavů,
a bouří, která slove stvořením, se ztroskotávaly —
uprostřed vichřic všemi hlasy bolesti a lásky burácejících,
uprostřed požárů, jež všechny hvězdy v dálku šířily
v noc nekonečností jak samohaše krvavé —
nad mořem metamorfos vlastní vlny pohlcujícím
po celá staletí a přece nenasyceným:
jak korálové ostrovy se ukládala země Vítězů.

A v slavnost půlnocí tvůj prostor chvěl se jemným jiskřením,
jak vojska andělů by letěla jím v ozářených oblacích
od světa k světu nesouce tvá poselství,
a odlesk jejich pancířů ze světel stříbrných se zemí zrcadlil,
až nesčíslní spící z těžkých snů se probouzeli s úsměvem.

POZDRAVUJEME JARO!

Pozdravujeme jaro! Když blíží se v jásotu bystřin,
v mateřském pohnutí země, v zrychlení času a krve!
V sen slávy nás větry ukolébaly. Slity v oddechu omamujícím
třesou se růže a slunce, rythmy ňader a písní!

Pozdravujeme jaro tvé práce! Sta rukou neviditelných
pracuje s námi. Stínem pohybu jejich je jiskření světla. —
Hlasy hmyzu, jak cvakot tajemných hodin, zní z pole jetelového
a jak úder číše o číši z komnat vůně ve květech kaštanových.

Pozdravujeme jaro, jež přináší bouře! A v žáru svých blesků
zápasy lásky, k úsměvům bělostnou záři a v rosy krystalné lázni
k bolesti sílu! Pohledem krásy zadrží ruku sebevražednou
a duši dá sníti o vznešeném šílenství heroismů.

Pozdravujeme jaro, jež volá tisíce jar! Slyšíte odpověď jejich,
jak ze všech světů se třese, vesmír, jenž o svých nadějích zpívá?
Zlaté petrklíče jiskří se v azurných lukách, hvězdy jak oči
se otvírají, extase lásky z nich vytryskla slzami světel!

Pozdravujeme jaro, pupence ohnivé vůně v myšlence bratří!
Do své zahrady slyšíme ptáky všech zahrad. A naše slova
se sněhem kvetoucích třešní padají k zemi a jako královny včelste
do výše vzlétají na svou svatební cestu a vracejí se dávati život!

Pozorujeme jaro, vodopád mystické řeky,
jež z ledovců v hloubku se tříští, milion jisker, duha tvým sluncem,
a v jasmínů vířící pěně se slévá a mlčením věků
jak mezi skalami k moři se valí světlem zatopenému.

Pozdravujeme jaro! Hle, dni se střídají s nocí
jak okna anděly malovaná s kresbami symbolickými,
v nesmírno sklenutá k etherným obloukům chrámu tvého,
kde všechny plameny lustrů svých rozžal jsi o Vzkříšení.

Pozdravujeme jaro! Vítáme netrpělivost duší!
Třesení křídel sesílených! Odvahu zraku zjasnělého!
Nekonečnosti čekají na nás, jiná slavnější jara,
věčností hřmící písně, vysvobození!

RUCE

(1901)

CHVÍLE SLÁVY jsem měl, kdy duše volná, v majestátu svém
nad staletími se vznáší světelným, vířícím cyklonem,
odvěké vegetace rozmetá a hospodář na nivách času
v červenci pohledu svého nechává zráti nová bohatství klasů.

A když naplněn úrodou hořel můj dvůr, o kráse ohně jsem pěl,
o paláci snů, jenž tisícem věží až do hvězd se potápěl;
a když i ten hořel a ironický vítr kolem mne šuměl,
bez výkřiku bolesti zpívat i mlčet jsem uměl.

Zem krásnou, jak nikdy nebyla po celé věky, co její let
v temnotách prostorů víří, snů mých mi ukázal květ;
viděl jsem průvody gigantských jar, v záři jich pochodní slunce se tměla,
tisíce pozemských jar do vozu svého zapřažených měla.

Viděl jsem léta královská ulehat na lože purpurné nádhery,
ukolébaná zpěvnými večery, harf delikátními údery,
měsíčné noci v kouzelných parcích paní, lásky opojná vinobraní
a pod hvězdami rozjitřenými rozkoše nejsladčích umírání.

Zahrady zimní viděl jsem, haluze rozkvetlé v křišťály,
jak právě rozžaté lustry ještě se houpaly, duhami zahrály;
jak ledové palmy na oknech tajemství, mrazivým světlem ozářené
a jako zahrady kosmu přiblížené, rozjiskřené a otevřené.

Však viděl jsem také zem bolestnou, jak byla od věků,
v úsměvu hořkém hovořící k člověku, zrak teskný zhroužený v daleku;
zem jednu z nejchudších mezi svými sestrami ve vesmíru,
na moři ticha ostrov, jenž mimo smrt nepoznal míru.

V oblacích času jsem blesky zřel jak apokalypsy ohnivé písmeny,
césarův pokyn otrokům, krví jak růžemi kvetoucí areny,
zrak muže, pýchu a vůli země, tvrdý bojem, zlomený vítězstvími,
zrak ženy, rozkoš země, s pohledy vyčítavými, toužícími.

A na všechnu slávu svého snu, nádheru noci plamenné,
zapomenul jsem při pohledu na bratří svých ruce zemdlené,
krvavé, hněvem sevřené, a v smíchu moře rozvlněného
přerážené údery vesel, když se chytaly člunu přeplněného.

Řinčení mystických okovů zahřmělo ve snění mém,
a v jeho taktu odvěkém hudbu milionů srdcí uslyšel jsem,
milionů srdcí, jak hvězdy od sebe vzdálených, odcizených:
po sobě tajemně toužících a v mrazivé soumraky pohřížených.

Na prahu bratří usedal jsem, záhadný cizinec, podvečer,
a v dalekém šumění vod, a v písni větrů a zářících sfér,
o práci země a světě, jenž v hlubinách lásky se přede mnou šeři
k útěše bratří jsem zpíval, šťasten z úsměvu jejich, a věřil.

VEDRA

Illuse v žáru, jak hallucinace umírajících žízní!
Zem jako přezrálá puká. Květy plamenů neviditelných
vyvřely, parasitní, mezi lilijemi a jako břečtany do výše plápolající
přissávají se k nehybným stromům. Sinavé blesky
tříští se v světle; v ironickém nárazu číší slaví svou hostinu knížata noci— —

Ale jak oblaky nazpět do moře odnášející útěchu vláhy
naděje naše zapadají za horizonty rozpálenými.
Jen němé vedro tvé spravedlnosti sálá jak brázdy jich letu
nad nivami a nad staveništi a nad cestami, kde bílé kameny svítí
jak řečiště ohně a kde jak náměsíční plíží se vojska.
Žhavý dech práce stoupá nad žhavý dech země, nad vlnu žhavější vlna,
údery tepen na spáncích otroků svištì jak hvízdání bičů,
smrtelné zvážněly zraky. Krutost věků ožívá v krvi:
nebezpečná procitnutí pralesa němého v žáru, kdy stíny se dlouží
v zimničních pařeništích trópů. A na hlavy milionů
ze hlubin slunce, trhaného křečemi bouří,
lávy sopečné proudy, rozstřiklé v prachu oslňujícím, řítí se v kataraktech.

Němé jsou nivy, ponurá města; v zakletých jeskyních dílen
na rtech zaťatých utichly písně ve vřeten výsměšném vření,
v úlisném šepotu řemenů, v úpěních ohně a kovů,
v zamlklých modlitbách volajících: Vysvobození! Ať pochodeň hněvu
blíž ještě k zemi se nakloní z modra a zžehne pavučinný květ její!
Syčí ječmenné klasy před zraky ženců předrážděnými,
jak tažení hmyzů, jež usedly na žhavá stébla,
v hněvivém šlehnutí jehel, v klokotném varu
nenávistném. A čekajíce na nahá těla a na rty oněmlé žízní,
tvrdě smějí se svedené vody, v nichž jako trsy jiskřících ostřic,
nože pod hladinami, paprsky odražené třesou se z vírů.

A večery se sady zapálenými! Poslední vegetace ohně
na zříceninách! Když jako mystické ovoce osudných poznání, slunce,
uzrálé v západu horečném, podzimním listí k zemi padne svou tíží

a puká, plod sesládlý příliš, a z purpurné kůry omamnou šťávu,
proud vonný, řeřavící hvězdami jader, víno, šumící světlem,
vystříkne na rty nesčíslných! Vedra krve a touhy!
Číšemi rajských rozpomenutí jsou srdce! Fermenty žití a smrti
zdvihly se na dně a v jejich parách myšlenky šílí! Tance kol ohňů!
Květy, jež rozkoše bouří se lámou! Smrtelná zblednutí v úpalech snění!
Požáry pýchy! Ve zracích zajatců šílenství tvůrčí!
Bolestná procitání tisíce očí z němého množství nedočkavého,
které v úžase tohoto kosmu touží se rozlíti věky!
Hvězdami zjasněné cesty království tvého! Dobytí země a nebes! — —

Ale v řinčení číší slaví svou hostinu knížata noci!
A tvoje píseň je tichá, jak řeka za horami klokotající,
sladký ptáčníku duší! Od obzoru k obzoru šlehá tvůj úsměv,
linie blesků, ale ztrácí se dříve, než umdleni zdvihneme zraky!
Ach, z bolestné proměny věcí nad Gehennami poznati slávu tvé vůle
a jako písmo sdělení tajných za doby nebezpečenství,
zjasněné nad ohněm tahy blankytovými, čísti ji v záři!
Ale snesla by zem tato celé bohatství smíření tvého?
Nepotopila by se loď, přetížená nákladem královských darů,
i s plavci?.. Hluboké jsou noci v měsíci vedra.. A hvězdy jak zvoní..

HUDBA SLEPCŮ

Jdou naše duše v tisíciletích exilem země,
slepci oslepli mystickou vinou narození,
ke svým vášnivým, kvílícím, hýřícím houslím, ó srdce!
v horečné improvisaci nakloněni.

Světelná nádhera kosmu, ztracená vyhaslým zrakům,
víří k nim z tónů, změněná na hudbu tajemstvími,
a živé housle jejich, jak plameny v klubko sehnané větrem,
svíjejí se pod etherných prstů dotyky šílenými.

Ke komu kvílí tvá píseň, ó srdce, jak úzkosti výkřik
v hořícím vězení, žhavými pruty zamříženém?
Jak marně bušící touha po procitnutí
na horkém loži, všemi atmosferami výší zatíženém?

Zahrady gigantských květů voní z tvých tónů,
triumfálný let duchů v nich slyšíme ze všech nebes se třást,
v bouři všech blesků v nich pracující slunce svým pluhem
vichřici jisker rozhrnuje z azurných brázd.

Všechna moře v nich kypí, do varu zpěněná tisíci vesel,
prostorů šera, jež letem neznámých křídel se zachvívají,
a vlny času, jež pláčí, jak vody čistého zdroje,
kde ruce bratrovražedné svá krvavá znamení umývají.

Hořce, jak keře ztracených zahrad, v nich do věků dýchají ženy,
v temnotách žhavého větru polibky střásajíce,
měsíční záře v nich k rozkoši zvoní, jak stříbrné kruhy
nad bílými kotníky zajaté tanečnice.

Všechny písně slité v nich víří, jak věky je zpívali bratři,
knížata, proroci, šílenci, světci a zavržení,
dissonance všech životů mrtvých, zoufalství svatého boje,
i budoucích jiter, v krvi se šeřících, kuropění.

Ohnivé propasti země, noční blankyty smrti,
kvetoucí v kosmickém mrazu hvězdnými asfodely,
a všechno, co myšlenku hrůzou a závratí jímá
a čeho osleplé pohledy neviděly.

Jdou naše duše v tisíciletích exilem země,
slepci oslepli mystickou vinou narození,
v hudbě tvých vášnivých, kvílících, hýřících houslí, ó srdce,
marně hledají utišení.

A když konečně kosmu nejvyšší souzvuk,
milostí objaly v nekonečnost rozpjaté intervaly:
proud slzí a krve z osleplých očí spálil jim tváře
a všechny struny tvých houslí, ó srdce, se potrhaly.

BOLEST ČLOVĚKA

Suggescí mdloby ranila nás nepřátelská síla,
ve zracích slunce zajiskřil se tvrdý pohled zlý;
z třesoucích rukou vypadl nám nástroj tvého díla,
na balvan v lomech svých jsme, teskni, usedli.

Pot setřeli jsme se svých čel, se smrtí hovořili
pod nebem žhoucím bez hnutí, v rud ironickém jiskření,
a jako děti hlavu svou v klín mateřský jsme položili
myšlenku zemdlenou ve věčný smutek stvoření.

A tehdy vlastní mocí magickou, tajemstvím rodu svého,
privilegiem skryté slávy své jsme trpěli,
knížata zajatá na rýžovištích vládce vítězného,
střežená neviditelnými dohlížiteli,

když na svá města vzpomenou, rozkvetlá nad jezery,
na hvězdy nebe rodného v mystických soumracích
a v tichu vazby své na zvonů hlahol tisícerý
a jásot věrných zástupů při korunovacích...

RUCE

V oslňující bělosti světla ležela země, jako kniha písní
otevřená před našimi zraky. A takto jsme pěli:

Hle, v této chvíli ruce milionů potkávají se, magický řetěz,
jenž obmyká všechny pevniny, pralesy, horstva,
a přes mlčenlivé říše všech moří vzpíná se k bratřím:
V městech, jež z hlubokých horizontů se tmí, tragická obětiště,
a kde slunce, mystická lampa, spuštěná nízko z kleneb azuritových,
krvavě doutná v dýmu, valícím se nad nádražími a kathedrálami,
paláci králů a vojsk, parlamenty, žaláři, amfiteatry,
a kde žár milionů srdcí v soumračná nebesa duchů
rozdrážděn sálá, v horečném větru slasti a smrti,
zrní žhavého uhlí, železným nástrojem rozrývané; —
v zasmušilých mlčeních nížin, v bolestných předtuchách léta,
když květem vymřelé proudy sil jarních, jak láva kamení v nepohnutosti,
dni, jak dělníci tajemných hutí za sebou plíží se unaveni,
a v krůpějích potu jiskří se člověk i zvíře, bratrsky sepjati ve jho,
pod jedním bičem neviditelným, od východu k západu šlehajícím;
na vlnách moří a duší, kde úzkostné povely plavců, stržené vírem,
kolem stožárů krouží, oněmlé jásotem blesků, když nebe a vodstva
slily se v jediný element hrůzy a smrti; —
u všech výhní, stavů a lisů, v lomech a podzemních štolách,
na staveništích faraonů, kde zapřaženi úpí národové
a staví hroby gigantické pánům nad nesčíslnými; —
v démonickém pohybu kol, pístů a pák a nad hlavami letících kladiv; —
na bojištích, ve hvězdárnách, učilištích, lazaretech, laboratořích; —
v dílnách mistrů, zamyšlených nad mramorem, kde dříme
svět mocnější hrůzy a slávy a z hmoty odvěkých mrákot
napolo ozářen vstává v blýskotu dlát a v tvůrčím zjitření zraků; —
a tam, kde vášeň na sopečných úpatích smrti nechává kvésti
oranžové zahrady touhy a zráti vína a jedy nejohnivější
v horečném slunci nikdy nezapadajícím; a kde rozkoš,
alchymista otrávený parami svého marného varu,
šílí v halucinacích; — v soumracích tajemství a hudby,
kde myšlenka blíží se k místům zapovězeným a v orchestrech hřmících
snem harmonie ztracené zakvílí kovy a ze strun

vane proud písní jak vítr prvotní země nad únavou duší; —
pod gestem panen elektrisujícím, kde jiskří se jara omamující,
noc osudu zvoní polibků letem, jako rty řeřaví hvězdy
a žena, zbledlá náhle při zavolání svého skrytého jména, agoniemi
jako po stupních, kluzkých krví, sestupuje k zakletým pramenům žití,
v úpění věků do kruhu hnaných, v žárlivé vření bytostí neviditelných,
a s výkřikem hrůzy zpět letí, siná, a bolestnými plameny rukou
k prsům tiskne svou kořist: život, kvílící v potkání tohoto slunce; —
v nárazech tisíce vůlí, stržených proudy tvé mystické vůle,
jediný ve všech milionech pracuje člověk, třesou se ruce nesčíslné,
z věků do věků v křeči napínají se, nikdy neumdlévající
na obou polokoulích země... V tragickém triumfu snění
jak ruce dítěte hvězdami pohrávají si jak drahokamy,
ale při procitnutí nabíhají a tuhnou, krvavé vraždou,
zmodralé mrazem věků, a v letu země, nad propastmi vrávorající,
zachytávají se v zoufalství vegetace její... Šílené ruce krutého lovce
ve štvanici živlů! Kletbou ztížené ruce otroka polonahého
u šarlatových výhní práce! V sepjetí modlitby úderem blesku
jak písek ztavené ruce přemoženého! A slzami smyté,
bělostné, září přetékající, vždy krvácejícími stigmaty lásky
poznamenané! Magické, léčivé, dotknutím čela čtoucí myšlenky bratří!
Královské, rozdávající! V nebeská ukolébání uspávající!
Zethernělé jak světlo a k ovoci mystických stromů
prodlužující se celým vesmírem do nekonečna! — —

A ruce naše, zapjaté v magický řetěz rukou nesčíslných,
chvějí se proudem bratrské síly, jenž do nich naráží z dálek,
stále mocnější tlakem věků. Nepřetržité vlny
bolesti, odvahy, šílenství, rozkoše, oslnění a lásky
probíhají nám tělem. A v úderu větru jejich, smysly zhasínajícím,
cítíme, jak řetěz náš, zachycen rukama bytostí vyšších,
v nový řetěz se zapíná do všech prostorů hvězdných
a objímá světy. — A tehdy na otázku bolestnou,
staletí skrývanou v bázni jako tajemství rodu,
jež prvorození sdělují prvorozeným, umírajíce,
uslyšeli jsme kolozpěv vod, hvězd, a srdcí a mezi slokami jeho,
v intervalech kadence melancholické, dithyramb světů za sebou následujících.

ZPÍVALY VODY

Mezi dvěma ohni, slunce a země, zakleté bloudíme věky.
Z žíznivých kořenů žití jsme stoupaly k etherným stvolům,
k nádheře květů, napjatých křečí bolestné touhy,
proudy nummulitových moří, temnotami pralesů diluviálních,
královstvími dávného tvorstva gigantického,
jeskyněmi, kde člověk, zvířete tajemný bratr, příští vysvoboditel země,
tišil u nás oheň své krve, zatížené kletbou,
hořící věčně, neuhasitelný.

Hvězdami rosy jitřní třásly jsme se na bojištích,
řekami slzí jsme ohnivé tekly přes popraviště,
k života zrychlujícím se rythmům jsme pěly v mramorných městech
pod mosty triumfálními a vlnobitím svých oceánů
v pathosu ironickém jsme hřměly epopej zemí
pohřbených v tisíciletích. Žhavými fermenty ohně
kynuly jsme v etherné ledovce oblačných velehorstev,
nad ukrytým ložiskem zlatého slunce při zapadání,
jak přeludy vzdušné, odražené dálkami kosmu
z obřího světa nádhernějšího.
Duhu zaklely jsme v pláč vodopádů a pod hvězdnými zrcadly moří
skrývaly jsme odvěkou válku nesčíslných svých tvorů,
němých a krutých, hlubiny černé blesky ozařujících.
Jak oči hadů fascinující leskly jsme se zrádnými víry
na řekách šupinatých, ale podobny hřbitovům tisíce hrobů
v zátokách melancholických rozlévaly jsme se jak zapomenutí
a slovy modlitby posvěcující jsme šeptaly vroucně
nad magickým varem léčivých zřídel, tisícitvárné.

Před zraky zoufajícího jemné vlny naše se otvírají
jako nesčíslné rty, v šílenství věčně se pohybující,
oněmlé ranou náhlého poznání hrůzyplného.
Ale vítězové čtou naši ukrytou moudrost se svých výší
ze stříbrné mapy, jež sálá k nim z hlubin, jak čáry na dlani noci
a jak na penízi jiskřící ražení písma, cenu udávající;
radostné tajemství žití mluví k nim v našich tisíci cestách,
jež se všech temen horských se lijí k jednomu moři

a z polyfonie pramenů našich, veletoků a oceánů,
zpívati slyší jedinou laskavou sílu,
jež změnami nesčíslnými hledá pravou tvář země.

A hle! Před pohledem jejich roztříštěné vření milionů rukou
tuhne v jedinou duchovou ruku gigantickou, zem objímající,
jež v slavném a tragickém gestu sochaře,
hnětoucího kouli své poslušné hlíny
přeměňuje tajemství věcí dle nádhery vidění svého,
v mučivé křeči tvůrčí
vždy nespokojená.

ZPÍVALY HOŘÍCÍ HVĚZDY

Každou vteřinou, vždy na svém místě
v mystickém tanci světů
kroužíme kosmem.
V zářicí sféry duchů sáláme svůdné
krásou.
Kolem hlav našich,
aureolami
zlaté vlasy se jiskří,
napínané jak zvonící lasa
vichřicí letu.

Do tváří našich, jež v extasi hoří,
chladivě věky nám vanou
a schvácené štěstím letu svého,
zářením bolestné rozkoše vysílené,
s výkřikem, jenž letí nekonečnem,
harmonický a jásající,
klesáme, mystické tanečnice
a v krvi své, jako pohřbené v růžích,
umíráme.

Vstupují sestry na naše místo,
běloskvoucí,
a v písni, jež soumraky věčna se valí,
vlnami stále vzrůstajícími,
v nové a nové prostory postupuje
v mlhovin prachu pozdviženém,
zářící předvoj mysteria.

KOLOZPĚV SRDCÍ

Stále stejným
zdvihem a klesáním křídel,
v polohách vyšších a vyšších
opakovaným,
nad tíží země
vítězí nádhera letu.
O cestách milosti zpívají hlasy duchů,
jak ptáci dávná svá hnízda obletující,
v kouzelných zahradách metamorfos,
mystický zahradníku!

Slyšíte tajemné šumění krve? Vření ve zrajícím kvasu
omamujícím? Horečný hlahol v temnu úlů?
Bolestná zaznění srdcí, laděných věky jak struny
pro souznění hvězdná?
Zakvílení strun příliš napjatých, přetržených?
A všemi světy letící ohnivý ton
dosaženého souzvuku serafického?
Mystická rozpomenutí na objetí slavná milionů,
než tento kosmos viditelný těžkou nádherou zkvetl
v nekonečnostech?
Signály návratu, očekávané všemi bytostmi země,
shromažďující bratrstva lovců
v ironických labyrintech pralesa snění?

V lítosti zástupů nad poli zkrvácenými,
v úzkostném blednutí uchvatitelů,
v tajemných vítězstvích ženy,
jak plameny na lustru tisíciramenném,
při každém otevření dveří, jimiž se blíží očekávaní,
větrem duchové hudby
třesou se srdce.

Vítáni buďte přicházející!
Vinohrady našich hroznů nejopojnějších
značí vám cestu!

Černé, uhelné stopy našich ohňů,
kde pod jiskřením nebeských světel jsme sedávali,
v mlčení noci o vašem příchodu zpívajíce;
znamení svatá,
která jsme řečí národů, určených k zahynutí,
na kolmé štíty skal tesávali,
sesuté oblouky bran triumfálních
vladařů našich,
nánosem věků pokryté obelisky
chrámů. —

Pro tajemství bolesti, smrti a znovuzrození
sladko je žíti!

Pro neviditelnou přítomnost velkých a svatých našeho rodu,
kteří jdou mezi námi v zahradách světla
a z dálky všech věků hovoří k našim duším
milostiplní,
sladko je žíti!

Pro královskou vděčnost přemoženého,
jenž důvěrně položí hlavu svou na prsa,
kde žár tvůj mocněji zpívá,
pro objetí nepřítele v oslnění nejvyšší hodiny naší,
sladko je žíti!

Pro nadzemskou vůni prvně rozvitých květů
v extasi písně, v polibků slávě,
sladko je žíti!

Pro vznešenou únavu stavitelů
sladko je žíti!

Pro hvězdný duchový pohled
zem se všech stran současně objímající:
krystalné samoty pólů, pravěků, prahor, zákona, čísla;

tichá moře zkvetlého světla, štěstí, klasů a nocí;
horečné záhrady tropů, krve, žízně a knížecích snění;
tíži všech plodů, jež uzrály slunci viditelnými i neviditelnými
a jež volají po větrech a po utržení;
víření rojů před odletnutím; zápasy národů v tisíciletích;
harmonický let země v nádherné linii dráhy její i v zemětřeseních;
azurná zrcadla nebes i nad ostrovy prokletých malomocenstvím;
křídová horstva, kde jednou hřímala moře
a kde budou hřímati jednou,
jiskření hmyzu v pralesích trávy,
jiskření světů v nekonečnostech,
jiskření myšlenky v duchových vegetacích nepoznaného.
Pro jemné usmání zraků, neoklamaných gigantskou Halucinací,
sladko je žíti! —

Pro krev, která prýští z věků do věků z athletických ramen
vyzdvihujících tíž minulosti, jak závěsy žalářních dveří!
Pro vznešenou příčinu radosti milionů!
Pro tajemnou cenu smrti všech bratří, kteří pro nás umírali
(a všichni co byli, po všechna tisíciletí, na celém povrchu země
pro nás umírali).
Pro všechny setby, zaseté miliony rukou a nesklízené!
Pro dráždivý lesk a nebezpečenství všech moří nepřeplutých!
Pro každou píď země, jež určena je za bojiště vítězství našich
a proto květy a zlatem je tajemně poznamenána!
Pro všechnu krásu na tvářích nerozsvícenou,
vinu neusmířenou, kameny v chleby nepromĕněné,
bohatství bratřím nerozdaná, polibky na rty čekající
sladko je žíti!

Pro výkřik srdce osamělého
když zajásá v úzkosti svojí jako pták zabloudilý,
jenž nalezl bratrské množství zpívající,
sladko je žíti!

Pro vichřice, převraty, bouře! Paroxysmy lásky a vůle!
Války duchů!
Věčně žhoucí a žíznivá úsilí sjednocující!
Pro mystické účastenství naše
v práci všech dobyvatelů,
kteří poznamenávají události jak stádo ke stříži
vypáleným znamením určení svého,
vládnou nad ohněm a bolestí milionů
a smrt posílají na svá pole jak žence
a do svých lomů jak lamače kamene k stavbě
(jak zástup v úžasu k jednomu místu pohlížející
nechávají za sebou věky;
a království, jako lodě, do nichž se břehu skočili plavci,
až k převrhnutí pod jejich vzpřímením se zakolébají).
Pro silnou rozkoš rozdrcen býti jako vlna,
pohybem bratrského oceánu majestátního
a jako trs bílého květu trysknouti k výši pěnou
při úderu o skaliska země zaslíbené.

Pro skrytá jara harmonická
složená v zapředení všech věcí
jak motýlí křídla blankytů večerem opalisujících,
šupinami hvězd rozjiskřená,
sladko je žíti!

Pro blížící se příchod jasného člověka tajůplného,
jenž jediný v milionech bratří, co budou a byli,
nad prostorem vítěz,
promění zemi od pólu k pólu dle svaté tvé vůle
a myšlenkou, která od poslušných sluncí
se učila lehkosti, tanci a písni,
usedne ve tvé tajemné radě
mezi knížata kosmu —
sladko je žíti.

DITHYRAMB SVĚTŮ

Zářící zrození i hasnutí
milionů sluncí
do tmy věků se tříští
dlouhými rychlými blesky,
jak zazrcadlení světla
na čepeli nože štěpujícího,
při každém horečném pohybu ruky
mistra.

Světy za sebou následující v tajemství času!
Gigantská jara věčného tropu!
Koberce mystických stupňů!
Údery krve omlazující!
Znova a znova se navracející,
vždy duchověji burácející,
vichřice vášní!

Okřídlená semena letící tisíciletí,
klíčivá i uprostřed ohně!
Rozkoši ruky polouvřené, zasévající!
Stříknutí žhavého zrní přes propasti kosmu,
mléčné dráhy!

Blankyty nesčetných zemí svítící jako pomněnky jarní,
na březích řeky extatické,
jež letí v rozpjatou náruč
moře tvého!
Klokotná víření s arktických výší
roztříštěné ledy s sebou unášející,
krystalná loďstva
mrtvých světů!
Golfické proudy lásky!

Svaté žně Slova!
Z pramene každého zrna
veletok klasů!
Nad každým místem, kam padlo,
i nejukrytějším,
tisíce červenců v ohni!

Duševní kosmy!
Plující zahrady, šílící ptactvem,
země snění!
Žhavými růžemi sršící protuberance
tvůrčích sluncí!
Světy zapalující,
světy zhasínající
víry spravedlnosti!

A všechna slunce,
kroužící kolem věčného slunce
neviditelného,
zářícího hrobu čekajícího,
tajemství nového kosmu
skrývajícího,
mlčenlivého!

Na rtech, jež láskou se třesou
jak vonným větrem
silným a oživujícím,
přes oceány
zní vaše píseň, o paní,
novorozencům.

Ukolébavka milionů
celým vesmírem otřásající,
v jejímž rythmickém taktu
houpou se bolestné země,
kolébky duchů.

TICHÝ OCEÁN

Hlas našich slavíků v tvém šeru jiskřil se. A poupata
jak hudba vřela při rozvíjení. Tep srdcí, vesel údery...
V lanoví zvonil jitřní vítr tvůj a zrcadlená do zlata
zem táhla kolem nás, jak nábřeží královské nádhery.

Však před námi a nad námi, nad mysteriem hlubin tvých
oceán tichý světů neviditelných tisíci hořel drah;
a stále jemnější, jak vodopádů šum ve sluchu nemocných,
žal země, navždy ztracené, se slíval v našich myšlenkách.

Na květy její vzpomněli jsme, žádostivě vonící
a v skrytém ohni jejím vznícené, jak přiblížení rtů;
na každou lásky vteřinu, jak zabloudila včela zvonící,
když o sklo oken naráží do zledovělých blankytů.

Na slova soucitného schýlení, extasí svatý nach,
a na hlas duše andělský, když bouři krve tiší mocí svou;
na vise proroků, v nichž jako větrem pozdvižený prach
pod koly tvého vozu triumfálného hvězd miliony vrou.

Na slunce konejšivé pousmání v zoufalosti dní,
když náhle vzeplá na věcech, jak zlacení tajemných nápisů,
na vlídný pokyn hostitelky zástupů, když pole obilní
se zaskví z obzoru, jak skývy bělostné na míse z jaspisu.

Na noci za námi, v jichž nebezpečném ztišení
jsme bloudívali, cizinci, jak v pralesích melancholických krás,
co zatím z dálek úpělo tvých splavů věčných šumění
a ze tvých mlýnů zakletých kol monotonní ráz.

Jak všechno tichne z těchto míst! Po moři němém veslujem,
slavíci letí v dálce před námi, nad námi výše bez hlasu...
Však naše zraky odměnou, čím víc se břehů země vzdalujem,
tím čistěji zří prvotní nádheru její svatou v úžasu.

CHVÍME SE NAD MOCÍ VŮLE

Hvězdami úsměvů, s hypnotisujícím strnutím ve zracích,
v závojích blesků a síly, i v lethargiích, jak sníme,
obraz náš, v druhého světla všudypřítomných vibracích,
v tisíci duší, které jsme v životě potkali, dříme.

A každou vteřinou někde v dálce mihne se fantomem
cestami vnitřního ticha, nad sněžnou čárou v bratrských krajích,
v jeskyních s výdechem mámivým a ve podvědomém
a ve snů výstražných, nepochopených jinotajích.

Tvář naše zdrobnělá, dle rodných, dědičných příznaků
modelovaná smrtí, jak v nervosních dotycích dláta,
a zase duševní, prýštění měsíčné z jemného oblaku,
v zrcadlo dechem zamžené v stříbrných liniích svāta,

z vln našeho hlasu se nořící, pohybem jejich zvířená,
z hořkého dýmu rostoucí nad uhlím krvavým dávného slova,
v extasích lásky jak tiché slunce v nesmírno zdvižená
nad zemí čistou a zářnou jak zimní zahrada diamantová...

O Přísný, jenž nad všemi prostory, nad větry staletí,
zrakům duší, od věků do věků bdícím, jsi ponechal vládu!
Chvíme se nad mocí své vůle, jež v tohoto života zakletí
zbyla nám jako dědictví knížecí z tajůplného pádu...

Tisíce dechů sladkých i otravných v dechnutí našem ožívá,
k tisícům smrtí i slavností volají pro věky ulité zvony,
a vlna, kterou jsme pohnuli, nekonečnem se rozlívá,
zrádná i uzdravující, v příbuzenství bratří na miliony.

Učiň svatým náš přízrak! A tam, kde umdlení přináší v zápase,
a zmatek vojů v den rozhodující, oblakem černým ho postři!
A tam, kde nepřítel mystický do plášťů světla skrývá se,
suggesci pohledů našich září svých paprsků zostři!

V mukách těžce umírajících, v milenců samotu důvěrnou,
s šeptem o vykoupení všech lidí ať jemný se zvedne
a na města ozářená v předvečer slávy ať rukou svou ethernou
ukáže bratřím (ó hvězdy!) v šílenství půlnoci sebevražedné!

STRÁŽ NAD MRTVÝMI

Po utišení nesčíslných požárů,
když soumraky, jak popel plný jisker, v závějích
se položily mezi válčícími tábory,
svých sladkých bratří hledat vyšli jsme
v příměří.

A podle blednoucího vyzáření aureol
jsme krásné hlavy jejich poznali,
opřené o kamenné polštáře
jak ve snění.

Však páry jitra nového se srážely
na jejich čelech rosou smrtelnou,
a v onen večer, který šero své
nad tisíci dní našich rozestřel,
pod všemi svými polibky jsme cítili jich tahy tázavé
a vynucený jejich úsměv záhadný. —

Bdít budeme nad stany bratří spících, v modlitbách,
a stromy, vody, země, budou s námi teskniti
i města přátelská. Uprostřed černých oceánů zničení
ostrovy mlčenlivé budou naše sny
a loďstva mrtvých, v horká pásma plujících,
na horizontech siných světel uzříme.

Nehoří všechny květy tvé se všemi hvězdami
nad hroby nesčíslnými, jak lampy náhrobní
za večerů v oktávu tajemném tvých vítězů?
A nestvořil jsi miliony jazyků
od hořkých povzdechnutí trav a mechů pokorných
až k výmluvnosti plamenů a bílých sluncí v zoufalství,
by zakvílely v tisíciletích tíž kletby tvé,
žal věcí pomíjejících?

A ze všech břehů kosmu nepláče
šílenství rukou marně rozpjatých,

tep srdcí oddělených nekonečnostmi?
Hřmí ve všem žíravé tvé proudy propastné,
vře jimi kámen, krev i myšlení,
oblaky věcí věčný vítr v nesčíslné formy přelívá
a místa jednoho se netkl nikdo rukou ani myšlenkou
dvakráte.

A naše vlastní bytost záhadná!
Na hranici své žalmy pějící
v šarlatném plášti plamenů!
A s lehkostí, jak obraz nekonečna ve zracích,
týž provinění tajemného nesoucí,
sen tragický tohoto vesmíru!
V ohnivých řasách měnivých a nádherných,
jež do tváře jí šlehají tvým větrem zdouvané
a vesmír dávají jí zříti plameny jak závojem,
v třesení zatajeném stojí vztyčená.
A rozjařená jako v šílenství
tisícům smrtí v ironické tahy pohlíží,
z všech černých rukou přijímá číš halucinací
a ve přípitku extatickém životu
a slunci, smíření a nadějím
až ke dnu v temné rozkoši ji dopíjí
a dychtivě svou ruku vztáhne po nové a po nové,
od věků k věkům nenasycená,
rty žárem žízně v jedno s číší ztavené,
při každém odtržení ledového kovu
krvácející.

Dni naše nocí odděleny jsou,
však naše noci jako vlna vlny dotýkají se
všech nocí vesmíru.
Setkání naše odloučením jest
a odloučení naše setkáním
a v setkání i odloučení bolest jediná,
jíž nejvyšším jest výkřikem
mlčení. —

Však ráno, v šiku svém až státi budeme,
kruh slunce žhavý, k zemi obrácen,
polnice měděná v tajemných rukou, září zastřených,
hromovým hlaholem se zachví válečným.

A smrti poselství,
zvuk letem vibrujících šípů světla nejtajnějšího,
včel hudba mystická nad vegetací duchů vířící,
melancholický úder tvého ladění pro výši tonů v hymnech vítězství
po věky znějící — nad naší hlavou zazvoní:
signály z nejžhavějších ohnisk tvého bojiště,
jež vyvolené volají na křídla neviditelná,
by kryli útok těžkooděnců tvých, zápasících na zemi.

Všech duší hloubkami se rozhlaholí najednou,
a tisíceronásobné se roztříští tvým celým stvořením,
chodbami nesčíslnými tvých labyrintů mlčících,
žaláři podzemí a zahradami jar
i galeriemi tvých liliových světel kouzelných.
Co naše bolest v těchto jistotách a závratích
a oddanostech, jejichž gesta podobná jsou zoufalství?

V jiskření úsměvů jak v hledí oslňující
svých tváří sinou bledost ukryjem,
a k bratřím obrátíme zraky radostné
jak prameny, v nichž jitřní slunce odrazilo se:
i budou podobenstvím zdroje svatého,
kde jako zrna písku, k výši zdvižená
všech vodstev rovnováhou tajemnou,
souhvězdí rozmetená ethernými vlnami
v azurech bolesti a spravedlnosti
se usmívají zlatým vířením.

ŠÍLENCI

Bloudíme tajemstvím země, ptáme se věcí mlčenlivých
na jaro, které nepřichází, na květy, které se nerozvijí;
vždy s jedním pozdravem větrům, jež do věků budoucích vanou,
vždy s jednou myšlenkou nedomyšlenou, písní nedozpívanou,
přísahou vázaní svědkové mysterií.

Nevlastní děti tvoje, ó země, byli jsme bolesti mlékem
jako na prsou svedených matek svých odkojeni;
kde naši bratří pili z tvých drobných a sladkých pramenů vděčně,
před slanými vodami oceánů my stáli, žízniví věčně,
a jenom tragická hudba jich bouří dala nám opojení.

K modlitbě díků my klekli, kde nesčíslní tě proklínali,
a plakali jsme tam, kde nesčíslní ti dobrořečí;
hlas náš se jiskřil jak slunce, když bázní oněmly miliony,
a když vítězům k návratu v triumfu hřímala srdce a zvony,
rty naše, prorocké, stiskly se v mlčení bolestnou křečí.

Knížata země i otroci do krve ubičovaní
jak bratří vcházeli v modliteb našich kathedrály:
pro všechna čela poznamenaná polibek míru jsme měli,
snům země nejtíživějším jak povzdechu matky jsme porozuměli
a tam, kde bratří obrátili se s hrůzou, my ještě milovali.

V úsměvech krásy i v přítulných pohledech věcí
hořelo pro nás hrobové světlo našeho zasvěcení;
z ticha agonií k nám vyvřel polibků dychtivý šepot,
z ticha hnusu a umdlení — mladistvých křídel jásavý tepot,
z ticha rozkoše — mlčení vnitřního ohně, v němž pracují zatracení.

Od jitra k večeru svému šli jsme jen přes věky příští:
když jsme se bratřím nejbližší zdáli, nejvíc se vzdalovali;
nejchudší, ze vzácných světel, mramorů, tajemných kovů,
k Věčného slávě my stavěli chrámy, nádheru vraceli slovu,
a pokorní, jménem tvé mystické moci nad dušemi kralovali.

A ač jsme nesčíslnými životy žili, žárem všech květů kvetli,
sluncem své lásky jak oblak pozdvihli v azur illusí vesmír celý,
k zvířatům ve jhu se skláněli jako k bratřím zakletí svého,
všech početí cítili slast a v lůnech bolestná hnutí nezrozeného,
a ve svém srdci oheň všech srdcí — stáli jsme osamělí.

Jen mrtví a z věků příštích se blížící bratří
odpovídali k radostným poselstvím našeho zaslíbení;
v prahnutí naší vůle jak omdlévající v poledním žehu
umlkávali, zbledlí, nejdražší naši a našich pohledů něhu
přijímali jen s bázní, jak těžce nemocných nebezpečná políbení.

Za zrádce země vyhlásili nás tajně, když její slávu,
věčnosti jitřní požár, jsme v extasi vítali na kolenou:
o ženě, královně nové lásky, když jasnovidoucí jsme snili,
o muži, vlídném pastýři živlů, knížeti mystické síly,
jenž ovládne bolest v plameny nejvyšší touhy proměněnou.

O slití všech milionů v Jediného Člověka vykoupeného,
kormidelníka duchové země, jenž k břehům tvých tajemství pluje,
ve směru svatých tvých větrů pne plachty, předené tisíciletí,
a novou řečí, mocnou jako řeč andělů, čistou jako řeč dětí,
květy tvých zahrad neviditelných pojmenuje. — —

Ale ani v zářících mlhovinách světů nejvzdálenějších
míru jsme nepoznali, moudrosti němé mrtvým jsme záviděli:
nad každou krajinou krásy, kam zrak náš výbojem dostih,
znamení tvého panství suverenního ve všech nekonečnostích,
před námi hrozivě tmí se vyššími duchy střežené citadelly.

Z blankytu tisíce blankytů vyšlehlo v gigantských polokruzích,
galerie tvé stavby, vždy duchovější, bezmeznou perspektivou;
od hvězdy k hvězdě, jak roje do nových sídel, v dráždivém červnu tvé vůle,
hierarchie duchů se snáší, mystická včelstva jednoho úle,
o sladkém pracují díle s tajemnou písní zádumčivou.

Čím výš, tím hlubší a ukrytější je zápas, osudnější víry tvé slávy;
čím blíže k věčnému moři, tím s větších výší hřmí vodopády
myšlenky naší, co krůpěj, to vyvření ohně v nárazu světů:
rozdrcena jsou slova jak zrní v stoupách tvé bouře a v letu
jak popel padají na naše hlavy před majestátem tvé vlády...

A tehdy, před našimi zraky uzavřenými, nový kosmos se mihl:
jako sloup rudý vedla nás k němu sluncí všech dráha mléčná;
a z řeřavého poháru touhy, kde snění zdroj magický vysech,
žízniví věčně, poslední víno jsme pili na našich tlačené lisech,
nesmrtelnosti nápoj, zničení tvarů, zmámení nekonečna.

ČISTÉ JITRO

Když za jitra, snů množstvím zemdleni, jsme vyšli do zahrad,
zem celou, jako duši svou, jsme zřeli v ohni rozkvétat;
i ptali jsme se větrů, vod a stromů, ptáků, včel;
kdo dnešní noci, tajemný, zahradou naší šel?

Hrál písek v zlato změněný, kde svaté stopy ležely,
šuměly vody léčivé, jak rozvlněné anděly,
dech každý sílu žití měl, jak na sta žhoucích dní,
a v každém pohledu byl úžas znovuzrození,

Tíž tajemství svých bolestných jsme přijali jak vůli tvou,
před rozlomením pečeti list políbený s pokorou;
a nepřítel, jenž číhaje u našich usnul bran,
jak unavený posel tvůj byl od nás uvítán.

Na nebezpečných samotách, navštěvovaných démony,
sad našich přání jemný kvet jak lilijové záhony,
a nejžhavější, nejsladší, nejžádoucnější z žen
jsme pozdravili, zářící, jak bílé sestry jen.

MÍSTA HARMONIE A SMÍŘENÍ

Síněmi illusí v paláci tvém němí a užaslí jdem,
vždy záhadnější je svět před naším pohledem:
vždy radostnější je smutek, vždy bolestnější je smích,
vždy dvojsmyslnější odpovědi znamení tvých:

zářící moudrost slunce, nocí a jiter královský vjezd,
potkání nebes a země, proroctví smrti a hvězd,
melancholická zemdlení léta, jemné radosti za jesení
a v pohledu milovaného nesmrtelnosti oslnění.

I přicházíme konečně do křišťalných síní tvých tich,
(šťasten, kdo do nich vešel, šťastnější, kdo nenajde návratu z nich)
a celé tajemství světa bolestného a nádherného
před námi chví se tam ve světle tvého úsměvu důvěrného.

Každý náš krok a pozdrav, úžasu výkřik i vzdech
chodbami blankytů zní tam jak hudba v nekonečno se šířících ech;
a naše myšlenky nejukrytější, magickým odrazem
jak souhvězdí nejčistší noci tam viditelny jsou všem.

Srdce naše tam zkvétá jak jaro, hnízdo všech skřivanů tvých,
modro písní a polibků nad hlavami pracujících,
a v jasu, jak by v jedno se slila slunce všech nebesklonů,
dějiny duše své zříme tam v kouzelném zrcadle milionů.

Jako při Asperges tajemném po stupních světů před námi jdeš,
gestem, jež duhové brány nad věky klene, vše posvěcuješ:
genia smutek, žen krásu, veselost dětí, rozkoše zahoření,
jemný sen květů i zvířat oddané, nereptající pokoření.

Dobrořečíme zemím a městům, klasům a hroznům všech niv,
kdo z našich dlaní se napil, odchází zářiv a sniv
a potkání bratří, i nejmenších, vidíme slavné v úsměvu tvém,
jako potkání knížat s nesčetným, neviditelným doprovodem.

A neznajíce již bolestí jiných než nejtajemnější všech ztrát
na prahu vnitřních tvých světů blízkostí tvojí se bát —
dobyvatelé pokorní, za tebou jdeme k tvým zahradám,
a všechna proti nám vyslaná vojska přidávají se k nám.

VĚČNĚ ZNOVA, přemoženi, píseň písní počínáme,
sladkostí i hrůzou chví se tajuplných rukou hra;
lánem věků, ženci tvoji, cestu sobě prožínáme,
ale v obzor nekonečný zraje setby nádhera.

Na sta sluncí zapadalo v dálku klasů nedohlednou,
ale den a léto duší nad věky se nešeří,
a až naše píseň dozní, neznámí se bratři zvednou,
v struny naše utišené ruce jasné udeří.

Dokud srdce hřmíti budou, před slavnostmi zvonů znění,
na kroužící kouli země kolébat se tanec jar,
tisíci rtů věčná žízeň marně píti zapomnění,
naděje se k duším blížit pohořími jitřních par,

a smrt dokud mlčenlivá půjde městy vířícími,
komnatami svatebními, v rána smyslů líbezná,
nad bojišti kosmickými, sluncí sady hýřícími,
všudypřítomná a moudrá, jemná, vítězná:

ruce v písni pozdvižené, roztesknĕné, hledající,
jako květy růsti budou do nesmírna, v záři tvou;
pod klenbami nekonečna vojska duchů putující
v nový šik se utáboří, hvězdné stany rozepnou,

mocná slova harmonická zníti budou v hlahol světů,
předvoj na výpravě duchů v jasné sféry závratí,
a pak s křídly rozpjatými, zastavena ve svém letu,
v bouři času zavěšena, nepohnutě čekati.

ŽENY

Co zpívá večer nad královstvími, nad městy, nad oseními
a nad cestami tajuplnými, soumraky zarosenými?
Čí ruce v sadech západů, když pod nebesy zaplanou,
po tisíciletí Vám růže trhají jak na přivítanou?

Když po dni lásky vracíte se z díla svého zemdleni,
dech černé země stoupá k vám jak věků příštích tušení:
bratrská města gigantská se tyčí v zlatém obzoru,
sen kovů, zahrad světelných a rythmů zvířených a mramorů.

A v sluncích, která míjejí a zhasínají, svítají,
žen bílé ruce rozpjaté se jako záře kmitají,
a z věků do věků vás lákají, prchají před vámi,
a věčným gestem krásy své k vám hovoří jak osud, neznámy.

Ó mocné ruce zářící, kam naši touhu vedete?
Do jakých zahrad procitlých, jež věky snily zakleté?
Do jakých tich, kde zaznívá v žal příliš velké nádhery
zpěv ptáků polárních nad melancholickými jezery?

Myšlenek oblaky jak ostrovy do moře světla ční,
pokryté fosforeskující vegetací měsíční
a našich srdcí zachvění je zazvoněním na březích
při odpoutání lodí zakotvených na stříbrných řetězích.

A zraků v lásce zhroužení je plavba v němá zámoří,
kde šlehají jak plameny duchových světů pohoří
a jako větve v sebe zapjaté, nesmírná nebesa
se třesou dávným jitrem kosmického pralesa.

ODPOVĚDI

Jsme stíženi kletbou: i v letu nejvyšších roztoužení
tíži země jsme podrobeni, do tmy krve své pohrouženi.

„Jste mocni a nesmrtelni; a vaše duše tajuplná
nese v sobě slunce a jara a vinobraní nesčíslná.

V mlčení kosmu, ve středu hvězd, jež hasnoucí zkrvavěly,
jak v řetězu strážných ohňů nepřátelských jsme osaměli.

„Tíží vás odění těžkooděnců: v zápolení,
k vysvobození všech bytostí země jste vyvoleni.“

Kleknout na zborcená prsa přemoženého usilujem',
a i když milovat toužíme, nemilujem', nemilujem'.

„Jak ovoce nedozralé jste ztvrdlí; a ožehnuti
tajemným létem, zrajete k slávě bratrských obejmutí.“

Radost je slunce, viděné ve snu: při procitnutí uhasíná;
bolest má tisíce očí a nikdy docela neusíná...

„S miliony jste v tajemném bratrství spjati
a jenom v radosti milionů se budete radovati.“

K plujícím ostrovům širokou brázdou vůně plujem'...
Plujem a ostrovy plují a nikdy se nepřibližujem'...

„Královské zraky vaše klamem vás obestřely:
ostrovy v záři, jež v duši vám kvetou, před vámi otevřely.

JARNÍ NOC

Noc tiše zpívala, šum prvních zelení a jarních vod
byl její melancholické písně doprovod;
ve výši hvězdy, světelné kalichy nesmírné,
dýchaly těžkou vůni nadzemských vegetací;
a ruce bratří mých, jak při smrti na prsou zkřížené,
ležely tiché a zklamané a jako kámen ztížené
zlomeny prací.

Však jejich ruce duchové k hvězdám se rozepjaly,
miliony duší na zemi a ve všech světech objaly
a dlouhý oddech radostných procitnutí,
sváteční vření věčného města,
duchových křídel šumění, hra větrů v mystickém osení,
orchestrů neviditelných zapění,
zdvihlo se v taktu jejich tajuplného gesta.

ČAS

Lípy, které jsme sázeli pro úlů bratrských včely,
chrámy, které jsme stavěli v ohni a mlčení, pro slávu tvou,
ruce, jež zimnicí žití se v práci a rozkoši chvěly,
na cestě tisíců dávno již v zářícím prachu smíseny jsou:
souhvězdí, kterým jsem dali nejsladší jména své touhy,
před zraky živých se míhají změněným rythmem a hrou.

V tajemství tvoje nebesa nová jsou zotevírána,
slunce dne tvého na jinou stranu promítá stín:
jak potápěči z tvých moří s poklady věků nová vystoupla rána,
na nových loukách thymián voní, pelyněk, rákos a kmín
a v paprsků číše nalévá mystický podzim smutek a snění,
nejopojnější z opojných vín.

Ale my čekáme oddaně, jako jsme čekali jednou:
tisíce zemí vidíme stoupati z koupele ohnivých par,
slunce jak milenci žárliví v touze své před nimi rdí se a blednou,
z vášnivých, bolestných srdcí jim bouří světelné krve omamný var —
zemdleni věky čekáme stále na tvůj tajemný příchod,
na bílé blesky, květ oblaku tvého, lilije věčných tvých jar.

Kolem nás mihla se znamení: vítězná vojska našeho rodu,
v západů purpurných stanech, jež povstala od ohňů svých,
nebesa v zlatě a krvi jak odlesk od věků zrajících plodů,
jež voněly z dálky v horečné samoty vyvolených!
A na cestách jitřních, jak skvosty ztracené při královen jízdě,
posledních nocí magická rosa slzami vyšlehla z lích . . .

Uhasla země, vysvobozená . . . V hrůze své nesmrtelnosti,
z mystických břehů svých zříme, jak dále se valí slávy tvé proud:
v černé oblouky mostů, rozpjatých nekonečností,
vždy nádhernější světy, se signály barevných ohňů, vidíme plout:
ale jak zrna písku v hodinách přesýpacích jsou hvězdy,
a znova a znova je obrací vůle tvé mlčení, tíže a soud.

Zdrceni nesmírností tvé slávy, čekáme stále, teskni a tiší,
na sladké usmání smíření tvého, skončení dní,
zchladnutí snění rozžhaveného, na času zjasnění vyšší,
zlomení mystické vazby, odpuštění,
a naše slzy, déšť věčný, do srdcí živoucích kanou,
v krůpějích ohně a touhy tam pálí, vzlykotem lásky tam zní.

TAJEMNÉ DÁLKY

SVÍTÁNÍ NA ZÁPADĚ

VĚTRY OD PÓLŮ

STAVITELÉ CHRÁMU

RUCE

Úpravu této knihy
řídil
a dřevoryty ryl
Jaroslav Benda,
vytiskl
F. Obzina ve Vyškově